

WILHELM BUSCH

*Ježiš -
náš osud*

clv

1. vydanie – 1993
2. revidované vydanie – 2011
3. vydanie – 2017
4. vydanie – 2025

Vydavateľ nemeckého originálu:

Neukirchener Aussaat (Neukirchener Verlagsgesellschaft mbH),
Neukirchen-Vluyn

Vydavateľ slovenského prekladu:

CLV · Christliche Literatur-Verbreitung
Ravensberger Bleiche 6 · 33649 Bielefeld, Nemecko
www.clv.de

Preklad: SACRA, Košice

Jazyková úprava:

1. vydanie: Ing. Mikuláš Lipták
2. vydanie: Mgr. Ľuba Lučanská

Grafická úprava:

1. vydanie: Lubomir Badiar
2. vydanie: Mgr. Jana Luprichová

Tlač a väzba: CPI books GmbH, Nemecko

255717

ISBN 978-3-89397-717-8

Obsah

<i>Úvod</i>	5
<i>Bob áno, ale načo Ježiš?</i>	7
<i>Načo žijem?</i>	19
<i>Nemám čas!</i>	28
<i>Pozor, životu nebezpečné!</i>	39
<i>Čo máme robiť?</i>	51
<i>Prečo Bob mlčí?</i>	62
<i>Naše právo na lásku</i>	74
<i>Je možné rozprávať sa s Bohom?</i>	85
<i>Ako žiť, keď neviem veriť?</i>	94
<i>Čo robiť, keď nás stále sprevádza hriech a nedôslednosť?</i>	106
<i>Čo robiť, keď nám iní ľudia idú na nervy?</i>	118
<i>Všetko sa má zmeniť, ale ako?</i>	127
<i>Bezo mňa!</i>	137
<i>Existuje v náboženských veciach istota?</i>	146
<i>Je kresťanstvo súkromnou záležitosťou?</i>	158
<i>Kedy bude koniec sveta?</i>	169
<i>Oplatí sa žiť s Bohom?</i>	181

Úvod

„Ježiš – náš osud“ – to bola v roku 1938 hlavná téma veľkej evanjelizácie v Essene, na ktorej kázal farár Busch.

S veľkou radosťou pôsobil ako farár mládeže v Essene a ako vášnivý kazateľ evanjelia aj veľa cestoval. V nespočetných prednáškach volal ľudí k Ježišovi – v meste i na vidieku, na Východe i na Západe, v Európe i po celom svete. Tešil sa, keď si ľudia prichádzali vypočuť jeho posolstvo.

Bol presvedčený, že Ježišovo evanjelium je tým najúchvatnejším posolstvom všetkých čias.

Prichádzali tisíce a počúvali ho. A napriek tomu sa ako pravý duchovný pastier stále rozprával aj s jednotlivcami. To bola zvláštnosť na jeho zvestovaní. Vďaka magnetofónovým nahrávkam môže v tejto knihe aj naďalej viesť rozhovor s jednotlivcom ako posol ukrižovaného Ježiša Krista.

„Ježiš – náš osud“ – to bola hlavná téma celého jeho posolstva. Chcete ho počuť aj vy? Môžete. Predstavte si, že sedíte pod jeho kazateľnicou a onedlho sa dozviete, že „Ježiš – náš osud“ – je hlavnou témou pre svet aj pre nás.

Karl-Heinz Ehring

Boh áno, ale načo Ježiš?

Pozrite sa, **taký starý farár ako som ja, ktorý celý život pôsobil vo veľkomeste, roky počúva stále tie isté ošúchané frázy.** Jednou z nich je otázka, „**ako môže Boh toto všetko dopustiť?**“ Iná zase znie, „Kain a Ábel boli bratia. Kain zabil Ábela. Odkiaľ mal Kain ženu?“ A jedna z najobľúbenejších je: „Pán farár, stále rozprávate o Ježišovi. To už je fanatizmus. Je predsa úplne jedno, akého je človek vierovyznania. Hlavné je, že má bázeň pred niekým vyšším, neviditeľným.“

Znie to vierohodne, však? To isté povedal už môj veľký krajan Goethe – tiež z Frankfurtu: „Pocit je všetko; meno je zvuk a prelud...“ Je úplne jedno, či povieme Alah, Budha, osud alebo Vyššia bytosť. Dôležité je, že vôbec máme nejakú vieru. A bolo by fanatické to nejako upresňovať. To si myslí aj 50 percent z vás, pravda? Stále vidím pred sebou starú pani, ktorá mi vysvetľovala: „Pán farár, tie vaše nekonečné reči o Ježišovi! Nepovedal predsa sám Ježiš: ‚V dome môjho Otca je mnoho príbytkov?‘ Tam majú všetci miesto! ‚Priatelia, to všetko je však jeden veľký omyl!‘“

Raz som bol v Berlíne na letisku Tempelhofer Feld. Skôr ako nás pustili k lietadlu, museli sme prejsť cez pasovú kontrolu. Predo mnou stál veľký pán – vidím ho v duchu pred sebou: taký dvojposchodový s veľkou cestovnou dekou pod pazuchou – náhlivo podával úradníkovi svoj pas. A tu úradník povedal: „Moment! Máte už neplatný pas!“ Pán odpovedá: „Nebudte predsa malicherný! Hlavné je, že mám nejaký pas!“ „Nie,“ vysvetľuje úradník dôrazne a s istotou, „hlavné je mať platný pas!“

Takisto je to aj s vierou: Nejde o to, aby som vôbec mal nejakú vieru. Každý niečomu verí. Nedávno mi istý človek povedal: „Ja ve-

rím, že z kila hovädzieho mäsa je dobrá polievka.“ Aj to je viera, hoci slabá. Nejde o to, aby ste mali nejakú vieru, ale o to, aby ste mali pravú vieru – vieru, s ktorou sa dá žiť, aj keď sa veľmi zotmie, ktorá je oporou vo veľkých pokušeniach, vieru, s ktorou sa dá aj zomrieť. Smrť je veľkou skúškou pravosti našej viery!

Je len jediná viera, s ktorou sa dá správne žiť a zomrieť: je to viera v Ježiša Krista, Božieho Syna. Sám Ježiš povedal: „V dome môjho Otca je mnoho príbytkov.“ Ale k Božím príbytkom je len jedna brána: „Ja som brána. Ak niekto vojde cezo mňa, bude zachránený.“

Ježiš predstavuje bránu! Viem, ľudia to nechcú počuť. O Bohu sa dá hodiny diskutovať. Niekto si predstavuje Boha tak a iný onak. Ale Ježiš nie je objektom diskusie. A poviem vám, že len viera v Ježiša, Božieho Syna, je tou zachraňujúcou vierou, s ktorou sa dá žiť aj zomrieť!

Malý zážitok, nad ktorým sa môžete spokojne pousmiať, ukazuje, aká smiešna sa viera niekedy ľuďom zdá.

Pred mnohými rokmi som v Essene kráčal cez mesto. Na okraji cesty stáli dvaja muži, zrejme baníci. Prechádzal som popri nich a tu ma jeden pozdraví: „Dobrý deň, pán farár!“ Pristúpil som k nemu: „Poznáme sa?“ Tu sa zasmeje a vysvetľuje druhému: „To je farár Busch, celkom správny chlapík.“ „Ďakujem,“ hovorím. A on zrazu pokračuje: „Len, nanešťastie, má svoje muchy!“ Dotknutý som sa ozval: „Čo mám? Muchy? Aké mám muchy?“ A tu on pokračuje: „Skutočne, farár je celkom správny chlapík, ale vždy hovorí o Ježišovi!“ „Človeče“, radostne volám, „to nie je mucha. O sto rokov ste vo večnosti. Potom bude všetko závisieť od toho, či ste poznali Ježiša. To rozhodne, či budete v pekle alebo v nebi. Povedzte mi, poznáte Ježiša?“ „Vidíš?“, baník sa so smiechom obracia k druhému, „už zase začína!“

Aj teraz s tým začnem: V Biblii je slovo, ktoré chcem povedať hneď na začiatku. Znie takto: „Kto má Syna, má život.“ Možno ste sa niekedy niečo učili o Ježišovi – ale Ho nemáte. „Kto má Syna“, počujete? „má!“, „ten má život“ – tu aj vo večnosti. „Kto nemá Syna Božieho, nemá život.“ Hovorí to Božie Slovo! Poznáte príslovie: „Kto má, má?“ Tak isto to myslí aj toto biblické slovo. Rád by som vás prehovoril – a to vo vašom vlastnom záujme! – aby ste prijali Ježiša a dali Mu svoj život. Lebo bez Neho je to veľmi biedny život.

Teraz vám poviem, prečo je Ježiš tým jediným a všetkým, a prečo jedine viera v Ježiša je správna. Alebo to vyjadrím radšej celkom osobne. Teraz vám vysvetlím, prečo musím mať Ježiša a prečo musím v Neho veriť.

1. Ježiš je Božie zjavenie

Keď mi niekto povie, „**verím v Boha**, ale **načo** je tu Ježiš?“ odpoviem: „To je hlúposť! Boh je skrytý. Bez Ježiša o Bohu nevieme vôbec nič!“

Ľudia si môžu vytvoriť nejakého boha, napríklad milého „pán-božka“, ktorý nenechá v hanbe čestného Nemca, keď vypije denne len päť pív. Ale to predsa nie je Boh! Alah, Budha – to sú projekcie našich priání. Ale Boh? Bez Ježiša nevieme o Bohu nič. Ježiš je však Božím zjavením. V Ježišovi k nám prišiel Boh.

Objasním vám to na obraze: Predstavte si múr hustej hmly. Za múrom hmly je skrytý Boh. Bez Neho ľudia nemôžu žiť. Začnú ho hľadať. Pokúšajú sa preniknúť cez hmlu. To sú snahy náboženstiev. Všetky náboženstvá sú ľudským hľadaním Boha. Všetky náboženstvá majú jedno spoločné: zblúdili v hmle a nenašli Boha.

Boh je skrytý. To pochopil aj muž menom Izaiáš, ktorý volal z hĺbky srdca: „Pane, nemôžeme k Tebe prísť! Ach, pretrhni múr hmly a príď k nám!“ A, predstavte si, Boh toto volanie vypočul! Prebúral múr hmly a prišiel k nám – v Ježišovi. Boh k nám prišiel vtedy, keď anjeli nad betlehemskými poliami zborovo volali: „Narodil sa vám dnes Spasiteľ! Sláva Bohu na výsostiach!“ A Ježiš vraví: „Kto mňa vidí, vidí Otca.“

Bez Ježiša by som o Bohu nevedel nič. On je jediným miestom, kde môžem získať o Bohu istotu! Ako len niekto môže povedať: „Zaobídem sa bez Ježiša!“?

Hovorím o tom len veľmi krátko a musím veľa vynechať. Pritom by som vám mohol povedať o Ježišovi tak veľa. Teraz vám však aspoň v najhlavnejších bodoch odpoviem na otázku: „načo je Ježiš?“

2. Ježiš je zachraňujúca Božia láska

Musím vám to vysvetliť. Pred časom som sa rozprával s novinárom, ktorý ma požiadal o rozhovor a pýtal sa: „Prečo vlastne mávate také prednášky?“ Na to som mu odpovedal takto: „**Mám ich také preto, lebo mám strach, že ľudia sa dostanú do pekla.**“ Na to sa zasmial a odvetil: „Peklo predsa neexistuje!“ Tu som mu povedal: „Len vyčkajte! O sto rokov uvidíte, buď budete mať pravdu vy, alebo Slovo Božie. Povedzte,“ spýtal som sa ho, „báli ste sa už niekedy Boha?“ „Nie“, odpovedal, „pred milým Bohom predsa netreba mať strach!“

Tak som mu vysvetlil: „Ste vedľa! Každý, kto má čo len aké-také poňatie o Bohu, musí predsa vedieť, že neexistuje nič hrozivejšie, ako svätý a spravodlivý Boh, sudca našich hriechov. Myslíte, že na vaše hriechy by nepovedal nič? Hovoríte o „milom Bohu“. Biblia tak nehovorí. Biblia skôr hovorí: „Strašné je upadnúť do rúk živého Boha.“

Báli ste sa už Boha? Ak nie, tak ste ešte vôbec nezačali chápať celú skutočnosť o svätom Bohu a svojom hriešnom živote. Keď sa však začnete báť Boha, budete sa pýtať: „Ako môžem pred Bohom obstáť?“ Myslím, že najväčšou hlúposťou našich čias je, že ľudia sa už neboja Božieho hnevu. Áno, je to znak hrozného otupenia, keď národ už neberie vážne živého Boha a Jeho hnev nad hriechmi.

Profesor Karl Heim rozprával, ako na svojej ceste po Číne prišiel do Pekingu. Vyviedli ho na kopec, kde úplne na vrchu stál oltár – „oltár nebies“. Vysvetlili mu, že v „noci zmierenia“ je tento kopec plný státisícov ľudí s lampiónmi. Potom tam vystúpi cisár – vtedy v Číne ešte vládli cisári – a prináša pre svoj ľud obeť zmierenia. Keď nám o tom profesor Heim rozprával, pokračoval: „Títo pohania vedia niečo o Božom hneve aj o tom, že človek potrebuje odpustenie.“

A vzdelaný Stredoeurópan si myslí, že môže hovoriť o „milom Bohu“, ktorý by mal byť rád, keď vidí, že ľudia riadne platia cirkevnú daň! Začnime sa radšej opäť báť Boha! Všetci sme predsa zhrešili! Vy nie? Ale áno, celkom určite!

Keď sa opäť naučíme báť sa Boha, budeme sa pýtať: „Kde je nejaká záchrana pred Božím hnevom? Kde je záchrana?“ A vtedy pochopíme, že Ježiš je zachraňujúca Božia láska! „Boh chce, aby všetci ľudia boli spasení.“ Ale nemôže byť nespravodlivý. Pred hriechom nemôže mlčať. Preto obetoval svojho Syna – na záchranu, na zmierenie.

Podte so mnou do Jeruzalema! Pred mestom je vršok. Vidíme tam tisíce ľudí a nad ich hlavami sa týčia tri kríže. Muž na ľavom kríži je hriešnik ako my. Ten vpravo tiež. Ale ten v strede!? Pozrite sa na Neho, na muža s trňovou korunou, na Syna živého Boha! „Ty tvár ušľachtilá, taká si strápená, že ríša celého sveta je zhrozená!“ Prečo tam visí? Tento kríž je Boží oltár. A Ježiš je Baránok Boží, ktorý nesie hriechy sveta a zmieruje nás s Bohom.

Pozrite sa, ak ste nenašli Ježiša, ste ešte pod Božím hnevom, a to aj napriek tomu, že to nepozorujete alebo popierate. Len ten, kto prišiel k Ježišovi, stojí pod Božím pokojom: „On znášal trest za náš pokoj.“

Dovoľte, aby som použil úplne primitívny príklad: V prvej svetovej vojne som bol delostrelcom. Mali sme kanóny s ochrannými štítmami. Raz sme stáli vpredu bez pechoty. Zrazu na nás zaútočili s pan-

cierovými vozmi – volali sme ich vtedy „tanky“. Strely nepriateľských pešiakov ako krupobitie dopadali na naše ochranné štíty, ktoré však boli natoľko silné, že sme za nimi boli v bezpečí. A tu som si musel pomyslieť: „Keby som vystrčil spoza ochranného štítu iba ruku, určite by ju prederavili ako sito a ja by som bol stratený, biedne by som vykrvácal. Ale za ochranným štítom som v bezpečí!“

A pozrite sa, tým ochranným štítom sa mi stal Ježiš! Viem, že bez Ježiša zahyniem na Božom súde. Bez Ježiša nemám v srdci pokoj, nech robím, čo chcem. Bez Ježiša nemôžem zomrieť bez smrteľného strachu. Bez Ježiša putujem do večnej záhuby. Buďte si istí, že existuje večná záhuba, len vyčkajte! Ale keď stojím za Ježišovým krížom, som v bezpečí, ako za ochranným štítom. Viem, že On je môj Spasiteľ! On je môj záchranca! Ježiš je zachraňujúca Božia láska!

Počujte: „Boh chce, aby všetci ľudia boli spasení.“ Preto obetoval svojho Syna – pre záchranu, na zmierenie. Aj pre vás! **Nemajte teda pokoja, dokiaľ nedosiahnete Boží pokoj, dokiaľ nebudete zachránení!**

Načo je teda Ježiš?

3. Ježiš je jediný, kto vyrieši najväčší problém nášho života

Viete, čo je najväčším problémom nášho života? Aha, starší si, prirodzene, spomenú na svoj žľčník, ľadviny alebo na to, čo ich práve trápi. To sú problémy! U mladších zasa „to dievča“ alebo „ten chlapec“. Každý má svoje problémy. Verte, že najväčším problémom nášho života je naša vina pred Bohom!

Desaťročia som bol farárom mládeže. Stále som hľadal nové prirovnania, aby som to svojej mládeži vedel vysvetliť. Použijem tu jedno z tých prirovnaní. Povedal som: „Predstavte si, že od prírody máme okolo krku železnú obruč. A vždy, keď zhrešíme, sa k nej prikuje jeden článok reťaze. Som drzý k mamke? Pribudne jeden článok reťaze. Hovoril som zle o iných? Ďalší článok reťaze. Deň bez modlitby, akoby Boha ani nebolo? Tretí článok reťaze. Nečestnosť? Klam? Ďalší článok reťaze.“

Len si predstavte, akú dlhú reťaz vlečieme za sebou – reťaz previnení. Vina pred Bohom je reálna – aj napriek tomu, že ju nevidieť...! Je však obrovská. A všade ju vláčime so sebou. Často sa pýtam, prečo ľudia nemôžu byť veselí a šťastní? Majú sa predsa tak dobre! Ale sú

šťastní? Nemôžu byť šťastní! Nemôžu, lebo všade za sebou vláčia reťaz vín! A tú im neodoberie ani farár ani kňaz ani anjel. Ani Boh ju nemôže odstrániť, lebo je spravodlivý: „Čo človek rozsieva, to bude i žať.“

Na to je tu Ježiš! On je jediný, kto vyriešil najväčší problém nášho života: zomrel za naše viny. Zaplatil za ne tým, že zomrel. Preto mi môže odobrať moju reťaz vín. Je jediný, kto to môže urobiť!

Poviem vám z vlastnej skúsenosti: Je to veľké oslobodenie, keď človek vie, že má odpustené hriechy. Je to najväčšie vyslobodenie v živote aj v smrti. Vy, starší, uvažujte: zomriete a mať odpustenie hriechov, alebo ísť do večnosti a musieť všetku vinu brať so sebou? Hrozná!

Poznám ľudí, ktorí po celý život hovorili: „Som dobrý. Som spravodlivý.“ A potom zomierajú a musia pustiť aj poslednú ruku – a pochopia: Lodka môjho života ide po temnom prúde večnosti – v ústrety Bohu. Nič si nemôžu vziať so sebou: vilku ani bankové konto, či vkladnú knižku – len svoju vinu. Tak idú pred Boha. Hrozná! Takto zomierajú ľudia. A keď poviete, „ale tak zomierajú všetci!“, tak potom takto aj všetci zomriete. Ale vy takto zomierať nemusíte! Ježiš odpúšťa hriechy! To je už teraz najväčšie oslobodenie, aké vôbec existuje.

Ako asi 18-ročný chlapec som zažil, čo je odpustenie hriechov: Reťaz odpadla! V jednej piesni to znie takto: „V mene Ježiša, hriechy odpustené! To slovo k životu, pre duše strápené.“ Prajem vám, aby ste to tiež zakúsili! Choďte za Ježišom! Dnes. Čaká na vás. A povedzte Mu: „Pane, môj život je úplne temný a plný viny. Stále som to tajil a hovoril o sebe len dobre. Teraz všetko kladiem pred Teba. Teraz chcem veriť, že Tvoja krv zahladí moju vinu.“ Odpustenie hriechov je nádherné!

V 17. storočí žil v Anglicku muž menom Bunyan. Bunyan bol dlhé roky zavretý vo väzení pre svoju vieru. Stáva sa to v každej dobe. Popri Božom Slove sú väznice tým najstabilnejším, čím ľudstvo disponuje. A tam, vo väzení, napísal Bunyan nádhernú knihu, ktorá je aktuálna ešte aj dnes. Život kresťana v nej zobrazuje ako nebezpečnú dobrodružnú púť. Začína takto: „Nejaký človek žije v meste Márnosti. Zrazu začína byť nespokojný a hovorí voľačo v tomto zmysle: „Niečo tu nesedí. Nemám pokoj – som nešťastný. Musím odtiaľto vyjsť.“ Rozpráva sa so svojou ženou. Tá mu vysvetľuje: „Si nervózny, potrebuješ si poriadne oddýchnuť.“ Nič mu však nepomáha. Nepokoj zostáva. Jedného dňa si uvedomí: „Nič nepomáha. Musím vyjsť z tohto mesta“, a tak uteká. Keď vychádza, zisťuje, že má na chrbte bremeno. Chce ho zložiť, ale nevie sa ho zbaviť. Čím ďalej putuje, tým

je ťažšie. Doteraz to bremeno tak necítil. Považoval ho za samozrejme, ale čím ďalej sa od mesta vzdáva, jeho bremeno sa čoraz viac zväčšuje. Nakoniec čoskoro už ani nevládze ísť ďalej. Po cestičke sa mu ťažko vystupuje do kopca. Už ďalej tú ťarchu nevládze uniesť. Vychádza spoza zákruty a pred ním sa vynára obraz kríža. Skoro v bezvedomí padá pod kríž, pevne sa ho chytí a vzhliadne k nemu. V tom okamihu cíti, ako sa bremeno uvoľňuje a s rachotom padá do priepasti.

Je to nádherný obraz toho, čo môže človek zažiť pri kríži Ježiša Krista: „Tu vzhliadam a vidím Baránka Božieho, ako za mňa krvácal, na kríži umieral. S hanbou tu vyznávam: vidím dva zázraky, zázrak Jeho veľkej lásky a môj veľký hriech.“ Odpustenie hriechov – Spasiteľ zaplatil za mňa. Moja reťaz vín je preč. Som od svojho bremena oslobodený. Odpustenie hriechov – to nám môže darovať len Ježiš! **Načo je teda Ježiš? Musím vám povedať ešte niečo, prečo verím v Ježiša...**

4. *Ježiš je dobrý Pastier*

Všetci ste už predsa zažili, **aký nekonečne osamelý môže byť človek a aký je život niekedy prázdny**. Zrazu cítite, že **niečo vám chýba, ale neviete čo...** Poviem vám to: **Chýba vám živý Spasiteľ!**

Hovoril som už, že Ježiš zomrel na kríži, aby zaplatil za naše viny. Zapamätajte si túto vetu: „On vzal na seba trest, aby sme my mali pokoj.“ Potom Ho vložili do hrobu, do skalného hrobu. Otvor privälili ťažkou kamennou platňou. A aby mohli spokojne odísť, rímsky miestodržiteľ tam dal umiestniť pečať a postavil tam ako stráž rímskych legionárov. Predstavujem si riadnych chlapíkov, akí bojovali vo všetkých krajinách sveta. V Galii, dnešnom Francúzsku, v Germánii – teda v Nemecku, v Ázii a v Afrike. Boli to mládenci posiatí jazvami. Tí tu teda stoja tretí deň na svitaní – so štítom na pleci, s oštepom v pravej ruke a prilbou na hlave. Čaká tu rímsky legionár. Naňho sa možno spoľahnúť. A zrazu sa rozjasnilo ako cez deň. Biblia hovorí: „Anjel Pánov zostúpiac z neba, odvalil kameň.“ A Ježiš vyšiel z hrobu! Je to také veľkolepé, že tí služobníci vojny bezmocne padajú. Ježiš o niekoľko hodín stretáva chudobné dievča. Biblia o nej hovorí, že predtým mala v sebe sedem démonov, ktorých Ježiš vyhnal. Tá dievčina plače. Vtom k nej prichádza Ježiš. No toto dievča bezmocne nepadá. Naopak. Teší sa, keď spozná vzkrieseného Ježiša a vraví: „Učiteľ!“ Teší sa, lebo vie, že Ježiš, ten dobrý pastier, žije a je pri mne!

Pozrite sa, aj preto chcem mať Ježiša, že potrebujem niekoho, koho ruky sa môžem držať! Život ma vrhol do veľmi temných hĺbok. Pre svoju vieru som bol v nacistických väzeniach. Boli hodiny, keď som si myslel: „Už ma len krôčik delí od temnej ríše šialenstva, odkiaľ niet návratu.“ A potom prišiel Ježiš! A všetko bolo opäť dobré. Môžem vám to dosvedčiť len takto.

Vo väzení som zažil večer, keď sa tam rozpútalo peklo. Umiestnili k nám prechádzajúci transport ľudí, ktorých viezli do vyhladzovacieho tábora – ľudí, ktorí už nemali nijakú nádej. Časť z nich boli kriminálnici a časť nevinní ľudia, Židia. Jedného nedeľného večera podľahli títo ľudia zúfalstvu. Všetko sa rozkričalo. Neviete si to ani predstaviť. Budova so samými celami plnými zúfalstva, kde všetko kričí a búri sa proti stenám a dverám. Strážni sú nervózni a strieľajú revolvermi do stropu, pobejú a niekoho mlátia. A ja sedím v cele a myslím si: „Tak bude raz v pekle.“ Len ťažko sa to dá vykresliť. V tejto situácii mi zrazu prišlo na um: „**Ježiš!** On je predsa tu!“ Hovorím vám, čo som skutočne zažil. Potom som vo svojej cele povedal ticho – celkom ticho: „Ježiš! Ježiš! Ježiš!!!“ – a o tri minúty bolo ticho. Volal som Jeho, nikto z ľudí to nepočul, len On – a démoni museli ustúpiť! A potom som napriek prís-nemu zákazu zaspieval celkom nahlas: „Ježišu môj milý, darca svetla, sily, moja ozdoba! Keď sa srdce ľaká, dlho pomoc čaká, hľadá len Teba. Kriste, Boží Baránku, žiadna sila nevýslovná sa ti nevyrovná.“

Všetci väzni to počuli. Strážcovia nepovedali ani slovo, keď som nahlas spieval, „keď sa všetko otriasa, keď zlo tiahne v plnej zbroji, Ježiš pri mne stojí.“

Priatelia moji, vtedy som cítil, čo znamená mať živého Spasiteľa.

Už som hovoril o tom, že všetci musíme raz prekonať najväčšiu ťarchu – ťarchu smrti. Raz mi istý človek predhodil: „Vy, farári, stále len ľudí strašíte smrťou.“ Odpovedal som mu: „Nepotrebujeme ňou ľudí strašiť, lebo pred smrťou máme všetci strach!“ A vtedy – vo chvíli smrti – môcť držať ruku dobrého Pastiera! Niektí mi povie – a je to správne, **že dnešný človek má zo smrti menší strach ako zo života.** Život je strašný, horší ako smrť! Priatelia moji, je však možné **mať Spasiteľa!**

Musím vám povedať ešte jednu príhodu, ktorú som často roz-prával. Je neuveriteľná, ale pravdivá. V Essene som spoznal istého priemyselníka, vždy dobre naladeného. Raz mi povedal: „Pán farár, je od vás milé, že vediete deti k dobrému. Tu máte 100 mariek za svoju prácu. „Nato mu vravím: „No a čo vy sám?“ „Nie, nie, pán farár, vie-te, už mám predsa svoj vlastný názor na svet...“ Chápte, bol to dobrý

muž, ale vzdialený od Boha ako Mesiac od Sýria. A potom som jedného dňa odbavoval svadobný obrad. V obrovskom prázdnom kostole to niekedy vyzerá trochu bezútešne. Obyčajne príde svadobný pár a hádam zo desať ľudí. V tom obrovskom kostole sedia tak trochu stratení. A môj vždy dobre naladený priemyselník tam bol za svedka. Bolo mi ho, chudáka, naozaj ľúto. Mal veľmi elegantný frak, v ruke cylinder. A teraz jednoducho nevedel, ako sa má v kostole správať. Videl som na ňom, ako sa sám seba pýta: „Musím si teraz kláknúť? Mám sa prekrížovať? Alebo – čo mám urobiť?“ Pokúsil som sa mu trochu pomôcť, vzal som mu cylinder a odložil ho nabok. Potom sme spievali pieseň. Pieseň, pochopiteľne, nepoznal, ale aspoň sa robil, že spieva. Viete si ho predstaviť? Muž, ktorý sa dobre hodí do sveta. A potom sa udialo niečo zvláštne.

Nevesta pomáhala v nedeľnej škole. A tak pri svadbe spievalo z chóru asi 30 malých dievčat. Svojimi sladkými hláskami spievali úplne jednoduchú detskú pesničku, ktorú možno poznáte aj vy: „Ovečkou, že Božou som, tým sa teším nocou, dňom. On môj dobrý Pastier je...“ Vtom som si pomyslel: „Čo sa to len s týmto mužom deje? Nie je chorý?“ Prepadáva sa do seba, tvár si prikrýva rukami, chveje sa. Hovorím si: „Niečo sa mu stalo! Musím privolať lekársku pomoc.“ Tu vidím, že ten muž úplne bez zábran plače. „...veď vždy starosť o mňa má, On ma i dľa mena zná. Vodí k pastvám zeleným, k vodám tichým, studeným, núde pri ňom nemávam...“ Deti spievajú a tu sedí veľký priemyselník a plače. Zrazu som pochopil, čo sa v tomto kostole stalo. On pochopil, že tieto deti majú niečo, čo on nemá – dobrého Pastiera. On je však osamelý, stratený...

Nikto z ľudí, ani nikto z vás, muži a ženy, to nemôže v živote doviest' ďalej, než že si bude môcť povedať ako tie deti: „Radujem sa, že patrím k čriede Ježiša Krista a že mám dobrého Pastiera.“ Nemôžete dosiahnuť viac! Snažte sa, aby ste to mohli povedať! Prečo verím v Ježiša? Preto, že On je dobrý Pastier, najlepší priateľ, môj živý Spasiteľ. Načo je Ježiš? Nakoniec vám ešte poviem, že...

5. Ježiš je kniežat'om života

Pred rokmi som bol na mládežníckom výlete na Šumave. Keď chlapi odišli, musel som čakať ešte jeden deň. Mali prísť pre mňa autom. V ten večer som chcel navštíviť starý poľovnícky zámok, ktorý v minulosti patril nejakému kráľovi. Teraz tam už býval len lesník.

Dom bol už napoly zborený. Nebolo tam elektrické osvetlenie, bola tam však obývačka s krbom, v ktorom horel malý ohník. Postavili mi tam petrolejovú lampu a zaželali mi dobrú noc. Vonku zavýjala víchrica. Dážď narážal do jedlí stojacich okolo domu. Miesto ako stvorené pre zbojníkov. A ja som výnimočne nemal so sebou nič na čítanie. Tu som na rímse krbu našiel nejakú brožúrku. Čítal som ju pri petrolejovej lampe. Niečo tak strašné som ešte v živote nečítal. Akýsi lekár sa v tomto dielku vyzúril na smrť. Okrem iného sa tam písalo asi toto: „Ó, smrť, ty nepriateľka ľudstva! Celý tento týždeň som zápasil o ľudský život a myslel som si, že som toho človeka vrátil na breh života. A potom si sa zdvihla, šklabiac sa za peľasťou posteľe a uchopila si ho – a všetko bolo márne. Môžem liečiť ľudí a pritom viem, že aj tak je všetko márne – prichádzaš ty s rukou kostlivca. Ó, ty klamárka, ty smrť, ty nepriateľ!“ Na každej stránke len nenávisť k smrti. A potom prišlo to najstrašnejšie: „Ty smrť, ty bodka, ty výkričník!“ A pokračoval doslova takto: „Ó, prekliata, keby si bola len výkričníkom! Ale keď hľadím na teba, meníš sa v otáznik. A ja sa pýtam: Je smrť koniec všetkého alebo nie? Čo príde? Smrť, ty strašný otáznik pre všetkých!“

To je to! A musím vám povedať, že smrťou sa všetko nekončí. Ježiš, ktorý vie o všetkom, povedal: „Je široká cesta, ktorá vedie do záhuby a je úzka cesta, ktorá vedie do života.“ Kocky sú už hodené! A ja sa teším, že mám Spasiteľa, ktorý už teraz dáva život, je životom a vedie k životu. Preto Ho tak rád zvestujem.

V prvej svetovej vojne som bol celé týždne pri Verdune, kde zúrili najväčšie boje. Medzi zákopmi ležali mŕtvolky na mŕtvolách. Za celý svoj život sa neviem zbaviť toho sladkastého zápachu mŕtvov. A vždy, keď vidím pomník s nápisom „Padli za vlasť“, cítim ten zápach z Verdunu, pach mŕtvov. Keď si pomyslím, že za sto rokov tu nikto z nás nebude“, cítim na sebe tento strašný dych smrti. Necítite ho aj vy?

V ríši mŕtvych je Niekto, kto vstal z mŕtvych! Hovorí: „Žijem, aj vy budete žiť! Verte vo mňa! Poďte za mnou! Obráťte sa ku mne! Buďte mojím vlastníctvom! Vediev vás do života!“ Nie je to zázrak? Ako možno v ríši mŕtvych žiť bez Spasiteľa, ktorý je Životom a vedie k večnému životu? V týchto dňoch som čítal starý list, ktorý nechal vytlačiť profesor Karol Heim. Je to list vojaka, kresťana, ktorý padol v Rusku počas Druhej svetovej vojny. V liste sa píše približne toto: „Okolo nás je hrôza! Keď Rusi strieľajú z kaľuší, všetci prepadávame panike. A tá zima! A sneh! Strašné! Nemám však vôbec strach. Keby som mal aj padnúť, bude to nádherné: budem jedným skokom v slá-

ve. Tam utíchnu boje a ja uvidím zoči-voči tvár svojho Pána a obklopí ma Jeho sláva. Nemal by som nič ani proti tomu, keby som tu aj hneď padol.“ Padol krátko po tom. Keď som to čítal, pomyslel som si: „**Čím to je, že mladý človek nemá strach pred smrťou, lebo pozná Ježiša?!**“

Áno, Ježiš je Kniežaťom života! A svojim dáva istú nádej na večný život!

Bolo to na cirkevnom dni v Lipsku. Prijatie na radnici. Stretli sa vedúci štátnych úradov s vedúcimi cirkvi. Potom boli prejavy, podľa možnosti nezáväznú, aby si vzájomne príliš nešliapali na kurie oká. Záverečné slovo mal Heinrich Giesen, vtedajší generálny tajomník nemeckého evanjelického cirkevného dňa. Nikdy nezabudnem, ako Heinrich Giesen vstal a povedal: „Pýtate sa, páni, akí sme ľudia? Povie vám to jednou vetou: Sme ľudia, ktorí sa modlia: „Milý Bože, posväť ma, aby som sa dostal do neba!“ A potom si sadol. Bolo nezvyčajné, ako sa to zrazu ľudí dotklo.

Paul Gerhardt počas tridsaťročnej vojny napísal: „Kristovi chcem patriť cele a prejsť aj všade tam, kde prišiel On, chcem smelo s Ním vojsť do smrti brán. Neopustí ma, bratom ma volá, aj v ťažkom lúčení, ruku mi podá.“ Prajem vám, aby ste aj vy mohli takto kráčať svetom.

Načo je Ježiš? **Všetko, ale naozaj všetko vo vašom živote závisí od toho, či ste Ho spoznali!**

Načo žijem?

O to teda ide: **Načo žijem? Alebo – načo som na svete? Alebo, aký má môj život zmysel?**

Jedného dňa mi v Essene zavolať istý priemyselník celý rozrušený: „Pán farár, prídte!“ Ženiem sa tam. Víta ma so slovami: „Syn sa mi zastrelil!“ Poznal som toho chlapca. Bol to študent. Mal všetko, čo si len zažiadal. Bol zdravý, pekný ako obrázok, mladý a bohatý. Už dlhší čas mal vlastné auto. Nebol zapletený do ničoho nepekného. A tento mladý človek si strelí guľku do hlavy! V liste, ktorý pred smrťou napísal, stálo iba „nechápem, aký zmysel by malo, aby som žil ďalej. Preto končím. Môj život nemá zmysel.“ Otrásné!

Otázka zmyslu života je veľmi dôležitá. Je taká dôležitá preto, lebo máme len jeden jediný život. Rozmýšľali ste už niekedy o tom, čo znamená, že máme len jeden život?

Keď som ešte chodil do školy, nebol som veľmi dobrý v matematike. Môj učiteľ jednoducho nechápal moje riešenia. Zošit s mojimi domácimi úlohami mi niekedy celkom dočmáral červeným atramentom, vôbec neuznával môj talent na zvláštne riešenia. Bolo strašné pozeráť sa na to. Keď už bol zošit celkom dočmáraný, odložil som ho, hoci ešte nebol vypísaný a kúpil som si nový, pekný, čistý. Tak som mohol začať odznova. Keby sa to tak dalo urobiť aj so životom! Verte, že milióny ľudí by si v okamihu smrti pomysleli: „Ach, tak by som chcel začať úplne odznova! Všetko by som robil inak!“

Školský zošit si možno kúpiť nový a začať doň písať ešte raz od začiatku, ale život nie. Ten máme len jeden. Aké musí byť strašné, keď ho spackáme, keď žijeme zle! Máme len jeden jediný život! Keď ten prehráme, prehráme celú večnosť. To dodáva tomu, čo vám chcem povedať, smrteľnú vážnosť.

Dnes ráno hnali popri hoteli, v ktorom bývam, veľké stádo kráv. Pretože som sa práve zaoberal svojou prednáškou, pomyslel som si: „Aké šťastné sú tieto kravy, že vôbec nemusia myslieť, na čo sú na svete. Je to jasné: majú dávať mlieko a nakoniec dodať hovädzie mäso. „Zviera nepotrebuje rozmýšľať o zmysle života. Tým sa človek líši od zvieraťa. Je strašné, že je mnoho ľudí, ktorí žijú a zomierajú bez toho, aby sa aspoň raz opýtali: „Načo vlastne žijem?“ Nelíšia sa od zvierat. Chápete? Hranica medzi ním a zvieratami je veľmi blízko. Človeka robí človekom to, že sa pýta: „Načo som tu? Načo som človekom? Načo žijem?“

1. Povrchné a unáhlené odpovede

Nuž, priatelia moji, na otázku „**Načo žijem?**“ je veľmi veľa **povrchných a unáhlených odpovedí**. Pred mnohými rokmi som pri istej príležitosti dostal všetky povrchné a unáhlené odpovede. Bolo to v roku 1936. Hitlerova ríša bola v plnom prúde. Študenti z Münsteru ma prosili, aby som si s nimi pohovoril na tému: „Aký zmysel má môj život?“ A hneď sa vyjadrili, že nechcú počuť prednášku, ale chcú na túto tému diskutovať. „Dobre,“ povedal som, „tak začnite! Aký zmysel má môj život? Na čo žijem?“

Ako som povedal, diskusia prebiehala v dobe Hitlerovej ríše, takže jeden vstal a hneď začal vysvetľovať: „Som tu pre svoj národ. Je to ako list a strom. List neznamená nič, strom je všetkým. Som tu pre svoj národ!“ Odpovedal som mu: „Pekné! A načo je tu ten strom, načo je tu národ?“ Pauza! To nevedel ani on. Chápete? Tým na otázku neodpovedal. Iba ju odsunul do úzadia. Tak som im odpovedal: „Moji milí, nesmiete odpovedať tak, aby sa otázka iba odsunula.“

„Teda, aký zmysel má môj život? Načo žijem?“, spýtal som sa znova. Nieкто iný povedal: „Som na svete preto, aby som si konal povinnosti!“ „Človeče!“, povedal som, „v tom je práve ten vtíp: čo je mojou povinnosťou? Ja považujem za svoju povinnosť zvestovať vám Božie Slovo. A Matilda Ludendorffová považuje za svoju povinnosť Boha popierať. Čo je teda našou povinnosťou?“

Raz mi istý vysoko postavený úradník povedal: „Pán farár, medzi nami povedané, celý deň odpisujem spisy, ale aj keby všetky zhoreli, svet i napriek tomu pôjde ďalej. Trpím tým, že v podstate robím takú nezmyselnú prácu.“ Čo je našou povinnosťou? Tisíce esesákov zabilo v Tretej ríši státisíce ľudí. A keď ich postavila pred súd, tak tvrdia: „Konal sme si svoju povinnosť. Rozkázali nám to.“ Myslíte si, že je po-

vinnosťou človeka zabiť iného človeka? Tomu neverím. Tým študentom som teda riekol: „Vtom je práve ten vtíp. Čo je vlastne mojou povinnosťou? Kto mi to povie? Ešte stále sme sa nepohli z miesta.“

Mládenci začali trochu viac premýšľať. Jeden z nich vstal a pyšne začal vysvetľovať: „Pochádzam zo starého šľachtického rodu. Poznám náš rodokmeň až šestnástich generácií svojich predkov! Taký dlhý rad predkov! Nie je to náplňou a úlohou života – náležite pokračovať v stopách svojich predkov?“ Tu som mohol len odvetiť: „Človeče! Keď nevieme, načo žilo tých 16 generácií, tak potom sa k tomu neoplatí priradiť sedemnástu.“

Chápete? Je toľko povrchných a unáhlených odpovedí! Človek u nás v novinách často vidí úmrtné oznámenia, z ktorých kričí hrozný verš: „Len práca bola životom твоjim, nikdy nemyslel si na seba. Všetko si dával len tým svojim, to najvyššia povinnosť pre teba.“ Tiež to poznáte? Vždy, keď to čítam, som z toho zničený. Pritom si myslím: „To je úmrtný list pre koňa!“ Však? Kôň má pracovať. Ale nemyslím si, že človek je na svete len preto, aby sa drel. To by predsa bolo príliš biedne. Ak by zmyslom nášho života bola „len práca“, urobili by sme lepšie, keby sme už desaťroční spáchali samovraždu. To je otravné! Nie, to nie je zmyslom nášho života.

Iný zo študentov mi vysvetľoval: „Pozrite sa, chcem byť lekárom. Nie je to nádherná náplň života – zachraňovať ľudský život?“ Tu som mu odvetil: „Dobre! Ale keď neviete, načo ten človek žije, tak predsa nemá zmysel ten ľudský život zachraňovať. Radšej takému človeku dajte injekciu, aby zomrel! Pochopte ma, prosím, správne! Nehovorte teraz, že som povedal, že treba dať ľuďom injekciu, aby zomreli! Myslel som to tak, že to predsa nie je konečná odpoveď na našu otázku o zmysle života.“

Bolí tam väčšinou študenti. Vtedy mnou otriasla myšlienka, že aj vzdelaní ľudia našich čias žijú bez toho, aby v podstate vedeli, načo sú vlastne na svete.

Azda k tomu môžem na okraj podotknúť: Možno budete trochu nahnevani na spôsob, akým rozprávam. Môžem, prirodzene, používať aj vybrúsené vety s mnohými cudzími slovami, ale to by ste tu určite za pol hodiny zaspali. Ale keďže toho sa veľmi bojím, hovorím radšej tak, ako sa rozprávame na ulici. Jasné? Ďakujem.

Chápete? Keď sa to všetko preberie tak, ako som naznačil, prichádza odpoveď, ktorú som dostal aj od tých münsterských študentov: „Život vôbec nemá nejaký hlboký zmysel. Je to úplná náhoda, že som sa narodil. Nie je v tom nijaký zmysel. A preto najlepšie je užívať si života, ako sa najlepšie dá.“ To je asi najväčšie pokušenie, ktoré môže človeka zasiahnuť, keď mu zrazu preletí myšľou: „Môj život je nezmyselný.“

Nemá nijaký zmysel. Keby sa moji rodičia nezobrali, nebol by som počatý a nenarodil by som sa. Je úplná náhoda, že som tu. V podstate je môj život úplne nezmyselný. “A kto má ťažký život, má v tomto momente veľmi blízko k samovražde: „Načo mám ďalej žiť? Keď je všetko náhoda a nezmysel, radšej s tým skončím!“ Viete, že počet samovrahov v Západnom Nemecku je väčší ako počet obetí dopravných nehôd? Viete, že asi 50 percent samovrahov sú mladí ľudia do 30 rokov? To je otrasné svedectvo našich čias: už v živote nevidíme zmysel!

Často som hovoril s ľuďmi, ktorí sa mi žalovali: „Život je taký nezmyselný! Premárnim ho buď v zábavách a pôžitkoch alebo v samovražde.“ Potom som sa pýtal: „Ale keby predsa existoval nejaký zmysel?! Keby život predsa nejaký zmysel mal a vy by ste žili tak, akoby nemal zmysel!? Čo by ste urobili na jeho konci?“

V Biblii je napísané slovo, ktoré môže človeka preniknúť skrz naskrz. Píše sa v nej: „Lebo je uložené všetkým ľuďom zomrieť a potom bude Boží súd.“ Musíme poznať túto vetu z Biblie, aby sme sa celkom vážne spýtali: „Načo žijem?“ Predsa nemôžeme zomrieť a ísť na Boží súd, keď sme prepásli zmysel života! Je nám už tá otázka jasná? Teraz postúpime o krok ďalej...

2. Kto nám teda môže dať odpoveď?

Kto na celom svete mi môže dať odpoveď na otázku: „Načo žijem?“ Kto? Cirkev? Nie! Farár? Nie! Ten je na tom takisto, ako vy. Profesori? Filozofi? Ani oni nám nemôžu dať odpoveď na otázku, „načo žijem“! Len Nieкто ako jediný nám môže povedať, načo žijeme: skutočne len Ten, kto nám ten život dal, kto nás stvoril – Boh!

Použijem na to celkom jednoduchý príklad: Jedného dňa som prišiel do istého bytu. Sedel v ňom jeden šikovný chlapec a niečo majstroval z drôtikov a elektród. Spýtal som sa ho: „Človeče, čo za pekelný stroj to zostavuješ? Čo z toho bude?“ Nuž, vysvetlil mi to, ale musím povedať, že som tomu nerozumel. Ale pomyslel som si: „Nikto iný nepríde na to, čo to bude, len ten, kto to stavia, len ten vie povedať, čo to bude a na čo to bude.“

Tak je to aj s našim životom. Len ten, kto nás stvoril, môže povedať, načo nás stvoril. To znamená, že na otázku, „načo žijem?“ dostaneme odpoveď len cez zjavenie. Musí nám to povedať Boh. Aj keby som vôbec nečítal Bibliu, táto otázka by ma priviedla k Biblii. Nevydržal by som, keby som nevedel, načo vlastne na tomto prekliatom svete žijem.

Je pre vás slovo „prekliaty“ príliš tvrdé? Nuž, sú to slová Biblie. Keby ste boli aspoň pol roka farárom vo veľkomeste, vedeli by ste, že tým myslím, že tento svet má na sebe strašnú kľatbu. A nemohol by som vydržať žiť v ňom, keby som nedostal odpoveď skrze Božie zjavenie.

Boh nám na otázku o zmysle života odpovedá v Biblii. A to je dôvod, prečo je vlastne Biblia tak úžasne dôležitá.

Poznám ľudí, ktorí povýšenecky hovoria: „Nebudem predsa čítať Bibliu!“ Tu môžeme len odpovedať: „Môžem vám to dať písomne, že ste sa ešte vážne nezamýšľali nad otázkou, „načo žijem?!“ Hľúposť je široko rozšírená choroba a keby bolela, tak by bol svet naplnený plačom. Poviem vám tú biblickú odpoveď jednou vetou: Boh nás stvoril na to, aby sme sa stali Jeho deťmi!

Ako sa otec rád vidí vo svojom synovi, tak Boh stvoril človeka „na svoj obraz“. Boh chce, aby sme sa stali Jeho deťmi, ktoré sa s Ním rozprávajú a s ktorými sa aj On môže rozprávať, ktoré Ho milujú a ktoré aj On miluje. Modlíte sa vôbec? Čo môže byť trpkšie pre otca, než keď sa s ním dieťa už roky nerozpráva?! Človek, ktorý sa nemodlí, sa so svojim nebeským Otcom nerozpráva! Boh chce, aby sme boli Jeho deťmi, ktoré sa s Ním rozprávajú, ktoré miluje aj oni Jeho. Nato sme na svete. Teraz ma, prosím, dobre chápte! Nehovorím o cirkvi, o dogmách, náboženstve a o všeličom inom, ale o živom Bohu. On vás stvoril, aby ste sa stali Jeho deťmi: Ste nimi?

Teraz musím ísť o krok ďalej: Máme byť deťmi Božími, ale od prírody deťmi Božími nie sme. Na začiatku Biblie stojí: „Boh stvoril človeka na svoj obraz.“ A potom Biblia hovorí o jednej veľkej katastrofe. Stvorený človek bol úplne slobodný a tento človek sa rozhodol ísť proti Bohu. Vzal si zo zakázaného ovocia, a tým akoby povedal: „Chcem byť samostatný! Môžem žiť aj bez Boha!“ Pochopte, Adam nepochyboval o existencii Boha, ale sa od Neho oslobodil. „Sám si budem režírovať svoj život!“

Porozprávam vám jeden príbeh. Nedávno sa ma na ulici istý pán opýtal: „Farár Busch, stále hovoríte o Bohu. Ale ja ho nevidím. Povedzte, ako môžem nájsť Boha?“ Odpovedal som mu: „Počúvajte! Predstavte si, že by existoval nejaký stroj času! Pomocou neho by sme sa mohli premiestňovať tisíročia do budúcnosti i do minulosti. Týmto časovým strojom by som sa dostal na počiatok ľudstva. Prechádzam sa jedného dňa po raji. Poznáte príbeh o páde do hriechu? Teda, za kríkom stretávam Adama, prvého človeka. ‚Dobrý večer, Adam!‘, zdravím ho. ‚Dobrý večer, farár Busch!‘, odpovedá. ‚Divíš sa, že ma vidíš?‘, pýtam sa a vysvetľujem: ‚Ocitol som sa v rajskej záhrade nedopatrením, posunutím kulís divadla sveta.‘ ‚Áno‘, hovorí, ‚a čo si taký

zamyslený? Odpovedám: ‚Vieš, rozmýšľam o otázke, ktorú mi dal istý človek: Ako môžem nájsť Boha?‘ Adam sa nahlas zasmieja a vysvetľuje mi: ‚To predsa nie je problém! On je predsa tu! Buďte čestný, pastor Busch, a priznajte sa, že vám ide viac o to, ako Mu uniknúť?!‘ Vtom je ten problém, že človek Bohu nevie uniknúť! Má Adam pravdu? Boh je tu. Môžeme Ho nájsť! Len Mu nevieme uniknúť! Keď sa pozerám na duchovné dejiny za posledných 300 rokov, čo sa ľudstvo nabojovalo, aby Bohu uniklo?! Ale neunikli sme Mu. Milí priatelia, v podstate všetci veríte, že Boh existuje, ale nepatríte Mu. Robíte to, čo väčšina ľudí: Otázku o Bohu nechávate zmraziť. Nepopierate Ho, ale ani Mu nepatríte. Nie ste Božími nepriateľmi, ale ani Božími priateľmi. A tak svoj najväčší životný problém nechávate nevyriešený.

Istý švajčiarsky lekár vo svojej knižke tvrdí: Keď človek necháva nevyriešené veľké životné otázky, jeho duša je zranená, traumatizovaná. A pokračuje: v západných krajinách trpíme chorobou na Boha. Nepopierame Ho, ale ani Mu nepatríme, nechceme Ho. Preto trpíme chorobou na Boha. – Aj ja tomu verím.

Všade počúvam: „Moderný človek sa o Boha nezaujíma.“ Môžem len povedať: „S moderným človekom je to zlé. Nuž, sám som jedným z nich a o Boha sa zaujímam. A nepovažujem sa za staromódneho. Ale keď sa moderný človek o svoje vykúpenie vážne nezaujíma, je to veľmi zlé!“ Použijem hlúpy príklad: Predstavte si kuchtíka. Jedného dňa mi šéfkuchár vysvetľuje: „Ten kuchtík sa vôbec nezaujíma o varenie.“ Pýtam sa: „A o čo sa teda zaujíma?“ Šéf odpovedá: „O hudbu a dievčatá.“ „No,“ hovorím, „mali by ste sa viac k tomu chlapcovi priblížiť a odtiaľ mu rozprávať len o platniach a dievčatách.“ „Nie, nie“, odporuje šéf. „Keď sa ten lapaj nezaujíma o varenie, tak si pomýlil povolanie.“ Pochopte! Naším povolaním je stať sa deťmi Božími. Keď sa o to moderný človek nezaujíma, tak si ako človek zmýlil povolanie. Nemá zmysel sa s ním rozprávať o všetkých možných a nemožných veciach, ktoré by ho možno zaujímali, ale nikdy mu neprestanem hovoriť: Až vtedy začnete byť človekom, keď sa stanete Božím dieťaťom!

3. Božia odpoveď na otázky všetkých otázok

Opakujem: **Od prírody nie sme Božími deťmi, ale sme na svete na to, aby sme sa nimi stali. Preto sa v našom živote musí niečo stať.** A zmyslom našej prednášky je k tomu dospieť. Nie som tu na to, aby som vás zabavil, ale chcel by som aspoň niekoľkým ľuďom, ktorí

otvorila svoje srdcia, pomôcť nájsť zmysel života. Kiež by sa podarilo, aby váš život nadobudol zmysel!

Nie sme teda deťmi Božími, nemilujeme Boha, prestupujeme Jeho prikázania, nestaráme sa o Neho, nemodlíme sa – nanajvýš, keď nás niečo pritlačí, vtedy aspoň trochu potiahneme za záchranú brzdu. Preto je otázkou všetkých otázok: „Ako sa stať dieťaťom živého Boha?“ Najradšej by som teraz porozdával papieriky a ceruzky a povedal: „Napíšte, čo si myslíte o tom, ako sa možno stať Božím dieťaťom!“ Niektorí by napísali: „Tak, že budem dobrým človekom“, iní „predsa tak, že budem veriť v Pána Boha!“ Ale to všetko je príliš málo. Naďalej zostáva otázkou všetkých otázok: „Ako sa stať dieťaťom živého Boha?“

Aj na túto otázku všetkých otázok môžem dostať odpoveď jedine zjavením. To mi musí sám Boh povedať, ako ma prijme za svoje dieťa. To si nemôže vymyslieť nijaký farár. Biblia nám dáva úplne jasnú odpoveď. Tá znie: Len prostredníctvom Ježiša!

Milí priatelia, keď sa dostávam k Ježišovi, moje srdce bije radostnejšie, pulz mám rýchlejší, som pri téme môjho života. Keď chcem byť dieťaťom Božím, tak to ide len prostredníctvom Ježiša!

V Biblii je slovo, ktoré v preklade doslova znie: „Ježiš prišiel na tento svet z Božieho sveta.“ Dnes stále počujeme, že Biblia má starý a prekonaný pohľad na svet: Hore je nebo, dole je zem. To je hlúposť. Biblia na svet vôbec nemá takýto pohľad.

O Bohu hovorí: „Obkľučuješ ma zo všetkých strán.“ To je niečo celkom iné. Chápte, aj keby som ušiel pod zem, aj tam by bol Boh! Biblia pozná to, čo moderne vyjadrujeme ako „pohľad na svet v rozmeroch“. Žijeme vo svete troch rozmerov: dĺžka, výška, šírka. Existuje však viac rozmerov. A Boh je v inom rozmere. Je celkom blízko, na dosah ruky. Kráča s vami! Videl vás na vašich bezbožných cestách. My však nemôžeme preraziť múr do iného rozmeru. Len Boh to môže urobiť. A Boh tento múr preboril a prišiel k nám v Ježišovi!

V Novej zmluve sa o Ježišovi ďalej píše: „Prišiel do svojho vlastného“ – svet predsa patrí Jemu! – „a Jeho vlastní Ho neprijali.“ Sú to dejiny evanjelia až dodnes: Ježiš prichádza a človek pred Ním zatvára dvere. „Prišiel do svojho vlastného a Jeho vlastní Ho neprijali.“ A týmto by za tým mala byť bodka, týmto by sa mala Božia záležitosť s ľuďmi skončiť. Zaujímavé je, že to pokračuje ďalej, a to nasledovne: „Všetkým však, ktorí Ho prijali, dal moc stať sa deťmi Božími.“ Deťmi Božími sa staneme tak, že prijmeme Ježiša! Už ste Ježišovi otvorili dvere svojho života? „Všetkým, ktorí Ho prijali, dal moc stať sa deťmi Božími.“

Počas prvej svetovej vojny som bol mladý dôstojník vzdialený od Boha, keď sa mi stalo, že som to pochopil a dal som svoj život Ježišovi, prijal som Ho. To prevrátilo celý môj dovtedajší život. Nikdy som to však neolutoval. Ježiš ma viedol po ťažkých cestách. Pre Ježiša som bol uvrhnutý do väzenia. Pre Ježiša som vytrpel mnoho nedostatku. Ale aj keby som mal ešte sto životov, chcel by som od prvej chvíle, odkedy som schopný myslieť, pridržať sa tohto slova: „Všetkým, ktorí Ho prijali, dal moc stať sa deťmi Božími.“ Až vtedy dostal môj život zmysel, keď som sa stal Božím dieťaťom! Je úplne jedno, čím som, či farárom alebo zametačom ulíc, generálnym riaditeľom alebo zámočníkom, ženou v domácnosti alebo učiteľkou. Môj život má zmysel až od toho okamihu, keď sa stanem Božím dieťaťom. Teda, musíte prijať Ježiša! Potom nájdete zmysel svojho života. Až potom!

Niekedy je veľmi zaujímavé študovať ľudí Novej zmluvy. Napríklad tu vystupuje jedna žena, ktorej život bol hrozne nezmyselný – Mária Magdaléna. Píše sa tam o nej len v náznačku toto: „Bola posadnutá siedmimi démonmi.“ Poznám veľa ľudí, ktorí sú posadnutí dvanástimi démonmi! Musel to byť strašný život – pudový, poviazaný. Trpela tým, aké beznádejné to bolo. A potom vstúpil do jej života Ježiš, Spasiteľ, Boží Syn – a vyhnal diabla. On to môže urobiť! On to aj robí! Od toho okamihu patrí táto žena Pánovi Ježišovi. Jej život už nie je beznádejný. Potom zažije, ako Ježiša pribijú na kríž a ako zomiera. Vtedy na ňu prichádza hrôza. „Teraz sa opäť začína môj starý beznádejný život.“ Ráno na tretí deň po Ježišovom ukrižovaní kľáč v záhrade pri Ježišovom hrobe a plače. Keď prišla k Ježišovmu hrobu, bol prázdny a kamenná platňa bola odvalená. Dokonca ani Jeho mŕtvola tam už nebola. Preto plače. Viem túto ženu veľmi dobre pochopiť. Keby som teraz stratil Ježiša, znamenalo by to, že by som bol vrhnutý do priepasti nezmyselnej existencie. Chápem ju: „Spasiteľ je preč. Môj život sa opäť stáva nezmyselným.“ Zrazu počuje za sebou hlas: „Mária!“ Otočí sa – a vidí Jeho, Ježiša, vzkrieseného. Priam to vidím pred sebou, ako jej po tvári tečú slzy šťastia a radosti a prekonaných pochybností: „Rabbúni! Môj Pane!“

Na príklade tejto ženy je mi zrejmé, že nepotrebujeme nijakú zvláštnu filozofiu na to, aby sme dostali odpoveď na otázku zmyslu nášho života. Aj tomu najjednoduchšiemu človeku je jasné: „Môj život je nezmyselný! Načo vlastne žijem?“ V okamihu, keď Mária Magdaléna prijala Ježiša, otázka zmyslu života bola pre ňu vyriešená. Stala sa dieťaťom živého Boha a jej život bol postavený do svetla hlbokého a veľkého zmyslu.

Preto vás prosím: Prijmite Ježiša! Čaká na vás! Môžete s Ním hovoriť, keď prídete domov. Je pri vás celkom blízko. Bolo by veľkolepé,

keby niekto z vás prvýkrát zvolal k Ježišovi: „Pane Ježišu! Môj život je nezmyselný. Príď ku mne tak, ako si prišiel k Márii Magdaléne!“

Keď prijmem Ježiša, prebehne v našom živote veľká revolúcia: On mi dáva účasť na svojej smrti, aby starý človek vo mne zomrel. Smiem spolu s Ním vstať z mŕtvych k úplne novému životu – ako dieťa Božie. Dáva mi svojho Ducha, aby som zrazu myslel inak a dostal iný vkus. Určite to zažijete aj vy. Len Ježiša naozaj prijmite! Hneď vám však poviem aj to, že keď niekto prijme Ježiša, stáva sa novým človekom. Stať sa Božím dieťaťom neznamená len zmenu myslenia, ale úplne nové bytie. V minulom storočí žil vo Vestfálsku obuvník menom Rahlenbeck. Veľmi vážne nasledoval Ježiša, preto ho volali „pietistický farár“. Bol to mocný a požehnaný muž. Jedného dňa ho navštívil mladý farár. Rahlenbeck mu povedal: „Pán farár, vaše teologické štúdium vám nezaručuje, že ste Božím dieťaťom. Musíte prijať Spasiteľa.“ Na to farár odpovedal: „Ale ja mám Spasiteľa. V pracovni mi dokonca visí Jeho obraz.“ Starý Rahlenbeck na to odvetil: „Áno, Spasiteľ na stene je celkom príjemný a pokojný. Ale keď Ho prijmete do vášho srdca a života, potom nastane rachot!“

Prajem vám, aby ste zažili tento nádherný rachot, keď umiera to staré a človek môže oslavovať svojho nebeského Otca ako Božie dieťa, lebo vie, načo je na svete, keď môže chváliť Otca na nebi ako Božie dieťa svojimi skutkami, slovami aj myšlienkami.

Chápete? To, čo vám prednášam, nie je nejaký náboženský koníček, nie je to nápad nejakého farára, ale od toho závisí váš život alebo smrť, večný život alebo večná smrť.

Pán Ježiš hovorí: „Hľa, stojím pri dverách a klopem. Ak niekto počuje môj hlas a otvorí mi dvere, vojdem k nemu!“ Tak hovorí Pán Ježiš aj nám: „Hľa, stojím pri dverách tvojho života. Otvor! Chcem dať tvojmu životu zmysel.“

Raz ku mne prišiel starý baník a povedal mi: „Pán farár, musím s vami hovoriť!“ Mal sedemdesiat rokov a povedal mi: „Keď som mal sedemdesiat rokov, dostal som sa na jedno evanjelizačné zhromaždenie. Spoznal som, že Ježiš klope na moje srdce. Lenže ja som si povedal: „Človeče, keď to s Ním budem myslieť vážne a prijmem Ho, vysmejú sa mi všetci kamaráti. To je nemožné. A tak som vybehol von.“ Hneď však pokračoval: „Život mám už za sebou. Som starý. Teraz viem, že môj život bol zlý, lebo som vtedy, v tej chvíli neotvoril Ježišovi dvere!“

Priatelia moji, máme len jediný život, a preto otázka, „načo žijem?“ je životne dôležitá. Boh na túto otázku veľmi jasne odpovedal v Ježišovi, ukrižovanom aj vzkriesenom. Teraz tento Ježiš stojí pri dverách a klope. **Otvorte Mu svoj život – a nikdy to neolutujete!**

Nemám čas!

Obyčajne, keď ľudí pozývajú na moju evanjelizáciu, „príďte si vypočuť farára Buscha“, najčastejšie dostávajú odpoveď: „**Nemám čas.**“

Stalo sa to v istej zotavovni. Pri obede oproti mne sedával starší muž, s ktorým som si dobre rozumel. „Ozajstný konzument“, pomyslel som si, keď som videl, s akou radosťou konzumuje jedlá a potom spokojne vysedáva na slnku a díva sa na krajinu. Stále viac ma však znepokojovalo to, že naše rozhovory sa vždy točili okolo bezvýznamných vecí. Niekto by sa mohol opýtať: „Čo je na tom zlé?“ Nuž, ja som presvedčený, že Boh je veľkým faktom. Celý môj život sa zmenil, keď som sa dozvedel, akú veľkú vec Boh vykonal: „Lebo Boh tak miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby každý, kto verí v Neho, nezahynul, ale mal večný život.“ Je otrasné, že človek neberie na vedomie túto zachraňujúcu Božiu milosť. Takáto situácia bola aj pri našom stole. Ako sa môj známy bude cítiť, keď ho Boh raz povolá k sebe? Raz som mu pri obede odovzdal knižku, ktorú som napísal už dávnejšie: „Nech sa páči, prečítajte si to, opisujem v nej moje zážitky s Bohom. Bude dobre, keď nad nimi porozmýšľate.“

Čo sa stalo? Srdečne mi za knižku poďakoval a poznamenal: „Teraz sa chcem zotavovať, možno sa k nej doma dostanem, aby som si ju prečítal.“ Knižku odložil. Ja som zosmutnel. Tento človek nebude mať nikdy viac času, ako tu, v zotavovni. Nechcel venovať svoj čas Bohu. Je nebezpečné s Bohom takto zaobchádzať. Preto je potrebné hovoriť aj o tejto téme.

1. Pozoruhodná skutočnosť

Prečo nemám čas? Rád by som upozornil na jednu skutočnosť, ktorej nerozumiem a nikto mi ju ani nevie vysvetliť.

Keď chcel pred sto rokmi obchodník zo Stuttgartu uzavrieť obchod s ľuďmi z Essenu, musel cestovať dostavníkom päť dní tam a päť dní späť. Mal desať dní na cestu a možno dva dni na jednanie. Dnes obchodníkovi stačí jeden telefonický rozhovor a obchod je uzavretý. Ušetril dvanásť dní. Keď však sledujem obchodníkov, ani jeden nemá nadbytok času. Každý hovorí: „Nemám čas.“ Ako je to vlastne?

Kedysi dávno som ešte ako dieťa cestoval k svojim starým rodičom do zasnežených Švábskych Álp. Bolo to takmer ako cestovanie okolo sveta z Eberfeldu do Urachu. Dnes máme na to rýchliky, ktorými dokážeme túto vzdialenosť prekonať za päť hodín. V takomto prípade by ľudia už mali ušetriť veľa času! Tak sme na tom aj s pracovným časom, predtým sa týždenne pracovalo 60 alebo aj viac hodín a pritom dnes nikto nemá času nazvyš. Ako je to vlastne?

Alebo: Dnes celý vývoj smeruje k tomu, aby všetko bolo čo najviac zjednodušené. Moja matka denne prečítala štyri kapitoly z Biblie a ešte mala čas pomodliť sa za všetkých svojich milých. V tom čase neboli elektrické práčky ani kuchynské roboty. Musela sa postarať o osem detí, bielizeň nebola z umelých vlákien, ponožky a pančuchy neboli zo silonu, takže ich bolo treba štopkať. A predsa mala času prečítať si štyri kapitoly z Biblie. Vy na to máte čas? Odpoveď znie: „Nie!“ Ako je to možné?

Chápete? Všetko je stavané tak, aby sme časom šetрили a pritom nikto nemá čas. Viete to vysvetliť? Veľa som o tom premýšľal, a neviem to pochopiť. Je však jedno objasnenie, ale to ľudia nechcú počuť. V pozadí stojí niekto, kto ich poháňa. Akoby nad nimi niekto plieskal bičom ako krotiteľ v cirkuse. Biblia to vysvetľuje takto: ten niekto je diabol. Teraz sa vynára otázka. Skutočne existuje diabol? Môžem vám odpovedať: Áno, existuje! Je to „vládca temnôt!“

Minule mi istý človek v rozhovore povedal: „Mám dosť tohto kresťanstva, skoncoval som s ním.“ Ja som mu na to povedal: „To je omyl! Vás dostal do svojej moci diabol a ten s vami skoncuje.“ S úsmevom mi odpovedal: „Diabol? A existuje vôbec diabol?“

V Biblii je zaznamenaný tento príbeh: Diabol vyviedol Ježiša na vysoký vrch, z ktorého je výhľad široko-ďaleko. Diabol odhrnul záclony – a tu Ježiš v duchu uvidel všetky kráľovstvá sveta a ich slávu. Diabol Mu hovorí: „Toto všetko ti dám, ak padneš a pokloníš sa mi.“

Tento dej ma prekvapil, lebo je to jediné miesto, kde Ježiš neprotirečí diablove. Necháva v platnosti to, že diabol panuje na Zemi.

Hovorím vám, že človek je slepý a nerozvážny. Nevidí, že existujú moci temna. Ako inak však možno vysvetliť mnohé z toho, čo sa vo svete deje? Pripomeniem len niekoľko vecí.

Napríklad myslím na ľudí, ktorí sú otrokmi drog, alkoholu a podobne. Raz v noci prišiel ku mne riaditeľ istého podniku. Bol riadne natankovaný, chápete, vypil veľa alkoholu. Ale ešte bol trošku pri rozume a prosil ma: „Pomôžte mi! Nemôžem inak ako chľastať. Otec bol alkoholik, po ňom som to zdedil. Musím piť.“ Čo myslíte, koľko je takých ľudí, ktorí v hĺbke svojho srdca vzdychajú: „Ja musím!“ Kto im to prikazuje? Pozrite sa len na celú biedu našich čias a zbadáte, že existuje „moc temna“, ako o tom píše Biblia. Len si pomyslíte na sexuálnu labilitu našich dní. Myslím pritom na istého muža. Má úžasnú rodinu a rozkošnú ženu a zrazu sa stane korisťou istej svojej spolupracovníčky. Vyhľadal som ho a dohovárať som mu: „Milý priateľu, ničíte si život aj svoju rodinu, budete svojim deťom na posmech.“ Ešte teraz ho pred sebou vidím, veľkého priemyselného manažéra, ako mi hovorí: „Pán farár, neviem sa od toho dievčaťa oslobodiť.“ Kto za tým nevidí moc diavla, moc temnoty?

Sommerset Maugham, známy anglický spisovateľ, napísal hrubú knihu „O ľudskej neslobode“, o tom, ako sa ľudia stanú navzájom závislými tak, ako boli starší ľudia závislí od Hitlera. „Veril som, že dvakrát dva je 20. Uveril som tomu, lebo to hovoril führer“. Nebadať aj tu moc temnoty, ako dôkaz toho, že diabol existuje?

Veľký nemecký básnik Goethe napísal veľkolepú drámu „Faust“. Keďže ste všetci vzdelaní ľudia, môžem predpokladať, že „Fausta“ poznáte. Vystupuje v ňom dievča menom Margaréta, čisté, nedotknuté dieťa, ktoré je zvedené. Jej brat chce Margarétu a jej česť hájiť, a preto ju bráni pred jej zvodcom. Pritom sa s ním pustí do bitky, v ktorej ho zabijú. Margaréta spolupracuje so svojím zvodcom a aby sa k nej mohol dostať, podá svojej matke uspávací prostriedok, z ktorého matka umrie. A keď sa jej narodí dieťa, Margaréta ho usmrť tak, ako i dnes usmrcujú ženy svoje deti už v materinskom lone. Aké strašné bremeno vraždy na seba berú! Nakoniec sa teda to dievča stane viacnásobnou vrahyňou. Zabilo matku, brata a dieťa. Vtedy vysloví tieto strašné slová: „Všetko, čo ma k tomu dohnalo, bolo také krásne! Bože, zdalo sa mi to také dobré, príjemné!“ Goethe vôbec nebol hlúpy, ale vo Faustovi jasne ukazuje, že v celom príbehu mal prsty diabol.

Ako farár z veľkého mesta pravidelne zažívam podobné príbehy. Keď niekto ku mne príde a tvrdí, že diabla niet, spýtam sa len: „Z akej dediny pochádzate?“ Aj keď aj tam sa iste odohrávajú podobné prípady pod pôsobením diabla.

Priatelia moji, to, že existuje diabol, som pozoroval aj na tom, že aj medzi skutočnými kresťanmi vedľa byť mnohí voči vlastným chybám slepí. Poznám istú pobožnú ženu, ktorá je veľmi sebecká. Dokáže svoju nevestu šialene trápiť a pritom to ani nevidí. A to je pobožná žena! Vy, pobožní, proste pána Boha, aby vás oslobodil z osídien temna!

Vidíte, svet nie je možné pochopiť, ak neveríme, že existuje moc temnoty – diabol – tajomná sila, ktorá cieľavedome pracuje a drží nás v šachu. Preto nemáme čas. Diabol urobí všetko, aby sme ten čas nemali, aby sme nemali kedy rozmýšľať nad tým, že sa možno oslobodiť z moci temna, a to vykúpením. A teraz vám poviem niečo o vykúpení.

2. *Nádherná skutočnosť*

Nádherná skutočnosť: **existuje vykúpenie!** Priatelia moji, som veľmi rád, **že vám môžem odovzdať toto vzácne posolstvo!** Na karnevaloch vystupujú tzv. rozprávači. Rozmýšľam, ako sa môže cítiť taký človek, keď si po večernom predstavení musí umyť tvár od všelijakých farieb a ak je úprimný, musí pripustiť: „Zarábam si tým, že rozprávam sprostosti, špinavé dvojzmyselné vtipy.“ Taký človek sa môže sám sebe hnusiť. Aký som šťastný, že môžem hovoriť o zázračnej skutočnosti, že tu je vyslobodenie z moci temna!

Apoštol Pavel opísal stav kresťana takto: „Boh nás vyslobodil z moci temnôt, On nás preniesol do kráľovstva svojho milého Syna, v ktorom máme vykúpenie a odpustenie našich hriechov.“ Byť kresťanom neznamena, že nás pokrstili, dali confirmovať a že platíme cirkevnú daň. Byť kresťanom znamená, že môj život je celkom zmenený, Ježišom vytrhnutý z moci diabla a poddaný novému vládcovi!

K tomu vám musím rozpovedať príhodu, ktorú som počul od jedného berlínskeho mestského misionára.

Opatroval človeka, ktorý bol otrokom alkoholu. Takéto závislosti sú strašné. Jedného dňa sa dozvedel, že ten muž toho zase hrozne veľa vypil, potom roztrieskal nábytok a zmlátil svoju ženu. Tak ho ten misionár išiel navštíviť. Bolo poobede, okolo piatej hodiny. Muž sedel

v kuchyni a pil kávu. Vedľa neho čupel jeho päťročný syn. Misionár ho priateľsky pozdravil a spýtal sa ho: „Zase to nevyšlo?“ Na to ten chlap len zaškripe zubami, bez slova vyskočí, ide vedľa do komory a vráti sa so šnúrou na prádlo. Potom bez slova začne priväzovať svojho malého chlapčeka ku stoličke. „Čo má ten človek za lubom?“, uvažuje misionár. „Ešte stále je opitý?“ No nechá ho. A on pripúta-va svojho malého syna k stoličke, až napokon urobí posledný uzol. Potom na syna skríkne: „Vstaň!“ Malý začne jaskať a nariekať: „Veď ja nemôžem!“ Nato sa opilec so srdcervúcou tvárou obráti na misionára a hovorí: „Vidíte, veď ja nemôžem!“ Aj so mnou je to tak: „Veď ja nemôžem!“ Otrásne! „Veď ja nemôžem!“ Na to misionár siahne do vrečka, vyberie nožík a začne rezať – nehľadiac na škodu, ktorú spôsobí – až kým tú novú šnúru na bielizeň celkom neprereže. Potom chlapcovi pokojne povie: „Vstaň!“ Chlapec vstane a misionár sa obráti k opilcovi: „No prosím!“ „Áno“, vysvetľuje, „keď sa ten povraz prereže.“ Na to misionár hovorí: „**Počujte, prišiel Nieкто, kto pre-rezáva povrazy, ktorými sme poviazaní. Je to Ježiš.**“

Svet je plný ľudí, ktorí to môžu dosvedčiť. O tom hovorí aj naša pieseň: „Bolí sme národ otrokov, ej, ale už sme nie! Sme národ Kristom Ježišom po dvakrát vykúpení. Raz na výšinách Golgoty, raz na vojnovom poli. Sňal nám putá Boh svätý, aby sme Jeho boli.“

Nádhernou skutočnosťou je, že existuje možnosť vyslobodenia z moci temna!

3. Ústredná téma

Aká je moja téma? **Vyslobodenie prichádza prostredníctvom Ježiša.** Teraz musím hovoriť o Ježišovi. A keď môžem hovoriť o Ňom, som pri mojej najmilšej téme.

Spomínam si, ako ma raz v New Yorku pozvali do černošského klubu. Viete o tamojších rasových napätiach. V tomto černošskom klube vo vstupnej hale na podstavci stála mramorová socha. Bolo vidieť, že nepredstavuje černocho. Čudoval som sa, že tam černosí postavili pomník belochovi. Tak som sa jedného spýtal: „Priateľu, kto je to?“ A teraz nasledovala scéna, na ktorú nikdy nezabudnem. Opýtaný zastal pred tou sochou a veľmi slávnostne vyhlásil: „To je Abrahám Lincoln, môj osloboditeľ!“ A vtedy som v duchu videl, ako – dávno predtým, než sa tento mladý muž narodil – prezident Abrahám Lincoln vybojoval v hroznej vojne černocho slobodu. Tento mladý muž pri tom

nebol. Ale za to, že sa teraz môže slobodne pohybovať, vďačí tomu, čo Abrahám Lincoln pre neho vybojoval na krvavých bojiskách. Išiel som hore schodmi a ešte stále som videl toho mladého muža stáť pred sochou a počul som ho, ako si opakuje: „Abrahám Lincoln, môj osloboditeľ!“

V Biblii je veta, ktorá hovorí o zvláštnej veci: „Zákon ducha, ktorý žije, nás oslobodil od zákona hriechu a smrti.“ Sú zákony prírody. Keď držím v ruke vreckovku a pustím ju, klesne dolu podľa zákona zemskej príťažlivosti. Na tom sa nedá nič zmeniť. Ale keď ju rukou zachytím, nedopadne až na zem. To znamená, že keď zapôsobí väčšia sila, poruší sa zákon príťažlivosti. My sme od prírody podriadení zákonu hriechu a smrti. Všetci padáme, všetci sa kľžeme – do večnej záhuby. Vieme to. Teraz záleží všetko len od toho, či do hry vstúpi vyššia moc, ktorá by nás zachránila pred pádom. Až potom prestaneme padať. A túto vyššiu moc nám dal Boh v Ježišovi – pre našu záchranu, naše oslobodenie. Chápete? Ježiš vzal diablu poslednú moc! V sile Ducha Svätého, ktorú nám dáva Ježiš, môžeme kráčať v novom, vykúpenom živote.

Je to zvláštne. Svet sa nevie oslobodiť od tohto Ježiša. Chápete? Nieкто raz povedal, že Ježiš je ako cudzie teleso na tomto svete. Áno, je to s Ním skutočne tak: je cudzím telesom z neba! Kto je tento Ježiš? Tu sa trochu musím pristaviť, pretože mi veľmi záleží na tom, aby ste Ježiša spoznali. O Ježišovi sa, prosím, nenechajte pomýliť všelijakými časopismi! Ani sa nedajte ohlupovať ľuďmi, ktorí Ježiša ani poriadne nepoznajú! Jedine Nová zmluva vás správne informuje o tom, kto je Ježiš. Luther to svojho času z Biblie formuloval takto: „Pravý Boh, narodený z Otca vo večnosti a pravý človek, narodený z Panny Márie.“ Boh a človek! Spája sa v Ňom nebo a zem.

4. Ježiš je „pravý človek“!

Vedel plakať pri Lazárovom hrobe. Myslím si, že sa vedel aj smiať, keď povedal svojim učeníkom: „Pozrite sa na vtáky pod nebom! Ne-sejú, nežnú, nezhrmažďujú do stodôl a váš nebeský Otec ich predsa uživí.“ Áno, vidím Ho, ako sa smeje, môj Spasiteľ. „Bezočivé vrabce! Nestarajú sa o nič, a predsa sa **nasýtia** a sú tučné a dobre živé.“ Aký nádherný človek je Ježiš! Čítame, že kázal a potom nasýtil päťtisíc mužov. Päťtisíc mužov, okrem žien a detí! Keby sme z našich kresťanských zhromaždení poslali von ženy, čo by tu zostalo? Aké zhro-

maždenie to pri Pánovi Ježišovi bolo: 5000 mužov okrem žien a detí! Pritom nemal nijaký mikrofón. Aký musel mať nádherný hlas! Bol to vynikajúci človek!

Jednou z najväčších scén Novej zmluvy je táto: Rímsky prokurátor, Pontský Pilát dal Ježiša mučiť. Na hlavu Mu položili korunu upletenú z trnia. Jeho hlava je zaliata krvou, Jeho chrbát je plný rán, Jeho tvár - opluvaná. Ako ľudská troska! A taktó vychádza von. Pilát sa pozrie najprv na neho, potom na zástup. Ukáže na Ježiša a riekne: „Ajhľa, človek!“ Luther to prekladá slovami: „Ajhľa, aký človek!“ Doslova hovorí: „Hľadte, to je človek!“ Pilát tým povedal: „Videl som mnoho dvojných bytostí, ale boli to lační vlci, nebezpečné tigre, prefikvané líšky, márnomyseľné pávy, áno, aj opice. Ježiš je však človek!“ Pilát si asi uvedomil, že Ježiš je taký človek, akí by sme mali byť my. Nedávno mi niekto povedal: „Ježiš bol človek ako my.“ Na to som odpovedal: „Ježiš bol človekom, ale práveže nie takým, akí sme my, ale akí by sme mali byť.“ Ježiš bol človekom, akým by sme mali byť, akých si nás Boh predstavuje. Keď vám niekto povie: „Ježiš bol človekom ako my“, spýtajte sa ho: „Ty si ako Ježiš?“

„Ježiš je pravý Boh, narodený z Otca vo večnosti!“ Mohol by som o tom rozprávať hodiny. Napríklad o udalosti, keď sa učenici na Genezaretskom jazere dostali do búrky. Loďka sa o niekoľko minút naplnila vodou, stožiar sa zlomil. „Také niečo námorníkom nemôže otriasť,“ chvastali sa, lebo boli medzi nimi aj skúsenejší námorníci. Ale po čase predsa dostali strach a vznikla medzi nimi panika. Začali zúfalo kričať: „Kde je Ježiš?“ „Spí v podpalubí!“ Utekali k Nemu a za nimi sa valila voda. Začali Ním triasť, aby Ho zobudili: „Pane, topíme sa!“ A ja vidím Ježiša vystupovať na palubu. Do zúriacej búrky.

Ježiša by sme najradšej zamkli do tichých kostolov. On však kráča doprostred búrok. Viete si to predstaviť? Je to tak, akoby Ho búrka chcela uchvátiť, ale On vystiera ruku a majestátne prikazuje zúriacej búrke: „Mlč a utíchni!“ A v tom okamihu sa vlny utíšia, mračná sa roztrhnú. Keď som túto príhodu rozprával svojim deťom, môj malý syn ma prerušil otázkou: „A potom bola hrmavica kaput?“ „Áno“, prisvedčil som mu, „potom bola búrka kaput“. Zaszvietilo slnko. Učeníci pokľakli: „Ktože je tento? To nie je človek ako my!“ Konečne našli odpoveď: „To je Boh, ktorý sa stal človekom!“

Správne to pochopili až po Veľkej noci, keď Ježiš vstal z mŕtvych a vystúpil z hrobu. Priatelia, ja vám tu nerozprávam rozprávky. Neo-

povážil by som sa tu stať, keby som nevedel, že je to pravda: **V Ježišovi**, ktorý vstal z mŕtvych, k nám prišiel živý Boh.

Najradšej Ho však vidím, ako visí na kríži. Tam je skutočným „Bohom aj človekom“. Chcel by som Vám Ho pred očami vykresliť – Jeho, ktorý bol síce korunovaný, ale korunou posmechu. Jeho mocné ruky a nohy boli priklinované na kríž. Potom sklonil hlavu a skončil. „Ó, hlava plná bolesti a posmechu, plná krvi a rán!“ Pozrite sa na tohto Ježiša, postojte pred Ním a spýtajte sa: „Prečo tam visí?“ Pýtajte sa, až kým nenájdete odpoveď! „Tu ma vyslobodzuje spod vlády a moci temna! Tu ma vykupuje z diablovej moci!“ Teraz to aspoň krátko načrtnem: Skúste si predstaviť seba pri kríži, pohliadnuť naň a uvidieť, uveriť a pochopiť, že tu sa mi dostáva vyslobodenie z moci temna, aby som sa mohol stať slobodným Božím dieťaťom! Už sa nemusíte nechať poháňať diablom, ale pri pohľade na tento kríž sa dozviete, že moc diabla sa skončila. Ježiš je silnejší! Tento Ukrižovaný ma vykúpil a urobil zo mňa slobodné Božie dieťa!

Teraz nechajme bokom hlúpe problémy dnešnej doby! Prenesme sa konečne do reality! Máme a smieme sa stať slobodnými Božými deťmi! Boh nám na to vytvoril všetky predpoklady v Ježišovi, ktorý bol ukrižovaný a vstal z mŕtvych – pre nás! Viem, keď je reč o „Bohu“, človek sa cíti veľmi nepríjemne. Prečo?

My všetci sme v situácii márnokratného syna, o ktorom píše Biblia. Ten odišiel zo svojho domova, od svojho otca. Ale ďaleko od otcovského domu sa stal veľmi nešťastným. Veľmi rád by sa bol domov vrátil k svojmu otcovi, ale mal obavy, neopovážil sa. Prečo? Pretože medzi otcom a ním sa toho toľko nazbieralo!

Takto žije veľa ľudí, ktorí sa nestretávajú s Bohom, pretože si v hĺbke svojho srdca myslia: „Medzi mnou a Bohom je toho toľko, že nepatríme k sebe.“ A majú úplnú pravdu! Sú pod nadvládou temnoty a nemôžu žiť v spoločenstve s Bohom! Nuž, ale čo si o tom myslíte vy? Keď nás Ježiš chce vyslobodiť spod nadvlády temna a urobiť z nás deti Božie, chce odstrániť aj to, čo stojí medzi Bohom a nami! A to urobil na kríži. Skrze Neho môžeme nájsť odpustenie hriechov! Áno, tento ukrižovaný Spasiteľ dáva odpustenie hriechov! Toto povedal apoštol Pavel slovami: „Boh nás vytrhol z moci tmy a preniesol do kráľovstva svojho milovaného Syna!“ Od prírody sme vedení diablom. Ale Ježiš, Syn Boží, nás zachraňuje tým, že nám daruje odpustenie hriechov.

Milí priatelia! Boh nám dal čas na to, aby sme prijali spasenie v Ježišovi!

5. O niekom, kto tiež nemal čas

Ešte som celkom neskončil. **Teraz by som vám chcel porozprávať o jednom mužovi, ktorý tiež nemal čas.**

Hovorí sa o ňom v Novej zmluve. Bol to veľký muž, rímsky vládár. Volal sa Félix. Nádherné meno, Félix totiž znamená „šťastný“. Mal manželku, ktorá sa volala Druzilla. A mal väzňa, ktorý sa volal Pavel. Jedného dňa – mal práve viac času – povedal: „Mali by sme toho Pavla podrobiť menšiemu výsluchu. Poď so mnou, žena!“ A išli do súdnej siene. Sadli si tam s veľkou slávou. Napravo a naľavo od nich stáli legionári. Potom predviedli väzňa.

„Povedz, Pavel, prečo tu sedíš?“ vyzýva Félix svojho väzňa. A tu Pavel začne mohutnú reč. Tak by som aj ja chcel vedieť rečniť. Ovzdušie bolo čoraz vážnejšie. Odrazu bol v sieni sám živý Boh! Pavel hovorí o spravodlivosti, ktorú by jeden sudca mal mať. To sa Félixu hlboko dotkne. Myslí na mnohé nekalé prípady úplatkov. A potom Pavel hovorí o zdržanlivosti. Na to Druzilla takmer padne zo stoličky. „Prepána, z akej doby ten vlastne prichádza?“ myslí si. A keď Pavel pokračuje: „Boh to chce!“, obom je zrazu horúco. A potom hovorí Pavel o Božom súde, ktorý sa môže stať večným zatratením. V tej chvíli Félix vyskočí zo stoličky a hovorí: „Pavel, okamih, prosím! To je celkom pekné, čo tu hovoríš. Zaiste je to aj veľmi dôležité. Keď budem mať vhodnejší čas, znovu ťa vypočujem. Ale teraz nemám čas!“ A potom ho rozkáže odvieť. Čas už nikdy nemal.

Mám obavy, že keď nemáme čas, aby k nám Boh prehovoril o spravodlivosti, zdržanlivosti a o svojom súde, že to s nami bude tak, ako s Félixom. Je nám nepríjemne, keď cítíme Božiu prítomnosť, však? Potom sa radšej vrhneme na najbližší film alebo zapneme televízor. Tým aspoň zostávame v takom prostredí, ktoré nás nerozrušuje. A tak všetko zostáva po starom. Nie je to hrozné, keď musíme o živote niekoho povedať, že všetko zostalo po starom? Tu prišiel Boží Syn a hovorí: „Hľa, ja činím všetko nové! Odpustím minulosť! Vykúpim vás svojou smrťou, aby ste sa dostali do kráľovstva Božieho! Dám vám Ducha Svätého, aby sa z vás stali noví ľudia!“ – a my povieme: „Ale nie!“ a všetko stále zostáva po starom. Sú kresťania, ktorých kresťanstvo dávno odumrelo, len to ešte nezbadali, a tak všetko zostáva po starom.

Priatelia moji, želim vám, aby to u vás bolo inak! Želám vám to najkrajšie, čo existuje: **aby vo vás nezostalo všetko po starom, ale aby sa všetko obnovilo prostredníctvom Ježiša!**

6. O tom, ktorý má čas

Nakoniec musím povedať ešte niečo veľmi dôležité: **Dovtedy sme štvancami, kým sme v diablovej moci.** Ale poznám niekoho, kto má pre vás čas. Ježiš, Spasiteľ, ktorý vstal z mŕtvych! Ženy sa možno ponosujú: „Môj muž na mňa nikdy nemá čas!“ Muži sa sťažujú: „Moja žena na mňa nikdy nemá čas!“ Rodičia nariekajú: „Deti na nás nikdy nemajú čas!“ Deti sa sťažujú: „Rodičia na nás nikdy nemajú čas.“ Počúvajte! Ježiš má čas! Ježiš má na nás čas!

V poslednej dobe je to pre mňa úplne nový objav. Minulý týždeň som mal určité ťažké problémy, ktoré vám nebudem dopodrobna vysvetľovať. Ale niekedy sa človek skutočne dostane do stredu konfliktov dnešných čias. Bol som taký ubitý, že mi moja manželka povedala: „Si taký neznesiteľný, ale viem to pochopiť!“ Ja som očervenel – chápete? – a utekal som do lesa. A v tichu som sa rozprával so svojím Spasiteľom: „Pane Ježišu, musím Ťi teraz vyrozprávať celú tú biedu...“ Povedal som Mu všetko. A On si našiel čas, aby som Mu to mohol dopodrobna vysvetliť. Za chvíľu prešli dve hodiny. A potom som otvoril svoju Novú zmluvu – a zrazu tam bolo každé slovo ako Božia odpoveď pre mňa osobne! Aký radostný som sa vracal domov! Urobil som úplne nový objav: Ježiš má pre mňa čas!

V Novej zmluve je jeden nádherný príbeh: Na okraji cesty sedí slepec a žobre. Má veľkú drevenú lyžicu. A keď niekto prichádza, vystrie svoju lyžicu a volá: „Dajte mi almužnu!“ Zrazu prichádza množstvo ľudí. Slepý si myslí: „Čo to má byť? Procesia alebo vojsko?“ Nakoniec sa pýta: „Čo sa to deje?“ Nieкто mu zavolá: „Prechádza tadiaľto Ježiš!“ A slepcevi sa vtedy rozjasní vnútro. O Ježišovi už počul, áno, verí, že Ježiš je Syn Boží. A tak začne kričať: „Ježišu, Syn Boží, pomôž mi! Ježišu, Synu Boží, zmiluj sa nado mnou! Ľudia znervóznejú a hovoria: „Nekrič tak! Chceme počuť, čo Ježiš hovorí.“ Ale slepý volá ďalej: „Ježišu, Syn Boží, zmiluj sa nado mnou!“ Áno, kričí ešte viac. Na to sa ľudia rozhnevajú a hrozia mu: „Ak hneď neprestaneš, zmlátíme Ťa!“ Hrozíaci dav je nebezpečná vec. Ale slepec sa nedal zastaviť: „Ježišu, Synu Boží, zmiluj sa nado mnou!“ Teda, keby sa pýtal mňa, vysvetlil by som mu: „Pozri, musíš to pochopiť. Ježiš je na ceste na Golgotu. Chce umrieť pre svet. Svet zahynie pre svoje viny. Ježiš chce vyriešiť otázku trestu tým, že vezme na seba viny celého sveta, aby priniesol zmierenie s Bohom. A potom chce vstať z mŕtvych, premôcť smrť. To sú všeobecné záležitosti. Teraz do toho nemôžeš vstupovať.“ Ale ten slepec volá zo všetkých síl: „Ježišu, Syn Boží, zmiluj sa nado mnou!“

A potom prichádza jedno z najkrajších miest Novej zmluvy: „Ježiš však zastal.“ „Ach, Pane Ježišu,“ povedal by som, „keď mám dôležitú poradu, tak sa nemôžem dať zdržiavať hocikým.“ „Ježiš však zastal a dal ho priviesť k sebe“, hovorí Biblia. Ježiš, ktorý rieši problémy celého sveta, má čas pre tohto slepého žobráka!

Takú cenu má pre Neho jeden človek!

Takú cenu máte pre Neho aj vy! Myslíte si, že je na celom svete ešte niekto, pre koho ste takí dôležití? A na Neho nemáte čas? Satan vás musel veľmi otupiť!

Počul som raz úžasný príbeh: Jedna loď sa potápala. Cez chodby beží stevard a reve: „Všetci na palubu! Loď sa potápa!“ Beží aj okolo kuchyne. Kuchár tu úplne pokojne pečie kurčatá a hovorí: „Musím si najprv splniť svoju povinnosť!“ – a pečie kurčatá. A potom sa aj so svojimi kurčatami utopil. Tak mi pripadá aj dnešný človek: „Ježiš? Neaktuálne! Nezaujímá ma! Nemám čas!“ Tak ide svet bez Ježiša do pekla!

Myslím si, že to najdôležitejšie musíme urobiť ako prvé. A ak Boh dáva záchranu, potom to najdôležitejšie je, aby sme túto záchranu prijali! Chcel by som, aby ste teraz postáli pred Ježišovým krížom a aby ste mohli ako básnik povedať: „Komu inému by som sa mal vzdať, ty, kráľu, ktorý si na kríži mrel? Tu Ti obetujem svoju krv a život, celé svoje srdce Ti tu vylejem. Tebe tu prisahám na tvoj prápor kríža ako bojovník a poddaný.“

Pozor, životu nebezpečné!

Práve som sa k vám prihnal po autostráde veľkou rýchlosťou. Keďže som už uvažoval o svojej prednáške, mal som stále na mysli: „**Pozor, životu nebezpečné!**“ Pochopte, dnes už neumierame normálnym spôsobom v posteli ako starí a sýti životom. Dnes končíme uprostred života pri nehode alebo dostaneme infarkt. Kedysi si ľudia, ktorí sa dožili 90 rokov, ľahli, aby mohli zomrieť. Dnes sa to už obvykle nestáva. Denne počúvame takéto správy: Nad oceánom explodovalo lietadlo – osemdesiat mŕtvych. Autobus sa zrútil do priepasti: šesťdesiat mŕtvych. Výbuch v jednej továrni: mŕtvi. V baniach Porúria stále znova a znova zakaždým zahynie niekoľko ľudí. A vždy po niekoľkých desaťročiach prichádza vojna. V prvej vojne zahynuli dva milióny, v ďalšej päťdesiat miliónov ľudí. Doslova sme obklopení nebezpečenstvom. Keď na to všetko myslím, často prichádzam k záveru: „My skutočne nemáme šancu zomrieť prirodzenou smrťou.“ **Predstavte si, že dnes večer o 22 hodine by ste mali smrteľnú haváriu! Mohlo by sa to stať, však?** Kde budete o 23 hodine? Čo z vás bude? Uvažovali ste už o tom?

1. Vážnosť situácie

Rozpoviem vám jednu milú historku, ktorú som sám nezažil, ale počul som ju od môjho starého otca. A ten vedel výborne rozprávať.

Istý mladík išiel k svojmu starému strýkovi a povedal: „Môžeš mi blahoželať, zmaturoval som.“ „To ma teší“, hovorí strýko, „tu máš dvadsať mariek a kúp si za to niečo pekné. A teraz mi povedz, aké máš ďalšie plány?“ Chlapec odpovedal: „Teraz pôjdem študovať za právnička.“ „To je pekné“, hovorí strýko, „a čo potom?“ „Potom sa stanem referentom na okresnom súde.“ „Pekné“, hovorí strýko, „a potom?“ „Potom budem prísediacim na súde.“ „Pekné“, hovorí strýko, „a potom?“ „Potom si, strýko, pohľadám manželku a založím si rodinu.“ „Dobre, a čo potom?“ „Dúfam, že to dotiahnem aspoň na predsedu súdu alebo prokurátora.“ „Pekné“, povie strýko, „a čo potom?“ „Áno, strýko,“ chlapec už znervóznel, „potom aj ja zostanem a pôjdem do dôchodku.“ „Pekne“, hovorí strýko, „a čo potom?“ „Potom si postavím dom a budem pestovať jahody.“ Strýko pokračoval: „A čo potom?“ Chlapec už nahnevane odpovedal. „Potom raz umriem.“ „Tak. A potom?“ To sa už chlapec nesmeje. Preľakol sa až na smrť: „Potom umriem – a potom?“ „A potom?“ pýta sa strýko. Chlapec odpovedá: „O tom som ešte nikdy neuvažoval.“ „Ako? Zmaturoval si a pritom si taký hlúpy, že myslíš len tak krátkozrako? Či by človek, ktorému Boh dal rozum, predsa nemal myslieť trošku ďalej? Čo potom?“ Odpoveď prišla rýchlo: „Strýčko, čo bude po smrti, to nikto nevie.“ „To nie je pravda, chlapče môj. Je tu Nieкто, kto vie, čo príde po smrti. Je to Ježiš! A On povedal: Široká je cesta, ktorá vedie do záhuby... ale do života vedie úzka cesta. Po smrti prichádza Boží súd. Človek môže zahynúť alebo sa zachrániť.“ Chcel by som vás vyburcovať k tomu, aby sme si uvedomili, že si nestačí robiť životné plány iba po hrob. Treba sa pýtať aj na to, čo bude potom.

Keď som ako farár prišiel do styku s mladými ľuďmi, často som im to vysvetľoval takto: Keď si chcem dať opraviť topánky, nevyhľadám automechanika. Automechanici sú šikovní chlapci, ale do topánok sa nerozumejú. S topánkami idem k obuvníkovi. Ale keď mám niečo pokazené na aute, nejdem k obuvníkovi, ale k automechanikovi. A ak si chcem kúpiť žemle, nejdem k mäsiarovi. Sú to šikovní ľudia, ale do pečenia sa nerozumejú. Ak si chcem kúpiť rožky, idem k pekárovi. A keď mám prasknuté vodovodné potrubie, idem k inštalatérovi. Inými slovami, vždy sa obrátim na odborníka. Kam sa však obrátiť, keď chceme vedieť, čo bude po smrti? To sa chodí od Petra k Pavlovi alebo sa spoliehame len na vlastné pochmúrne myšlienky a úvahy. Nemali by sme sa s takou vážnou otázkou ako „čo bude po smrti?“ obrátiť tiež na odborníka? Kto je tým odborníkom? V týchto oblastiach je len jeden odborník, a to Syn Boží, ktorý prišiel z iného sveta a sám bol aj

v ríši smrti. On zomrel na kríži a znovu sa vrátil. On sa v tom vyzná. Hovorí: „Môžeš zahynúť! Ale môžeš prísť aj do neba!“

Keby mi dnes aj 25 profesorov tvrdilo: „Smrťou sa všetko dokoná!“, odpoviem im: „Všetka česť mnohým vašim titulom, ale odborníkmi v týchto otázkach nie ste! Ešte nikdy ste totiž neboli na druhom svete. Ja však poznám niekoho, kto tým prešiel, kto tam bol: Ježiš Kristus. A On o tom hovorí niečo iné.“

Ludia dnes veľmi riskujú tým, že žijú tak, akoby sa smrťou všetko skončilo, alebo akoby sa človek dostal do neba úplne samozrejme tým, že ho pokrstil a pochoval farár.

V pekle sa to raz bude hemžiť ľuďmi, ktorí boli pokrstení a farárom pochovaní. Pochopte! Nachádzate sa v akútnom, vážnom ohrození života! Skôr alebo neskôr všetci budeme stáť pred Božím súdom.

Priznám sa, že táto skutočnosť je dôvodom, prečo tu dnes pred vami stojím. Ako mladý človek som si nikdy nemyslel, že raz budem stáť na kazateľnici. Ako mladý dôstojník som sa zúčastnil bojov v prvej svetovej vojne. Náš pluk utrpel veľké straty. Bol som taký dôstojník, ako ostatní, ani horší ani lepší. Ale keby mi vtedy voľakto povedal, „raz budeš kázať v kostole“, nahlas by som sa zasmial. Musím vám to teraz povedať ako svoje svedectvo: bol som ďaleko od Boha. Môj otec sa ma raz spýtal: „Ty neveríš v Boha?“ Odpovedal som mu: „Nie som taký hlúpy, aby som Boha popieral. K ateizmu treba obrovskú dávku hlúposti, to je aj pre mňa priveľa. Ale“, vtedy som to povedal takto: „Ja som Boha nestretol, preto ma nezaujíma.“

Krátko po tomto rozhovore – boli sme práve na pochode do Francúzska – som sedel so svojím kamarátom, mladým poručíkom v priekope na okraji cesty neďaleko Verdunu. Čakali sme na rozkaz k postupu. Rozprávali sme si – starí vojaci to pochopia – sprosté vtipy. Práve som rozprával jeden, ale môj kamarát, poručík, sa nasmial. „Kučera“, hovorím, lebo tak sa volal, „prečo sa nesmeješ?“ Zrazu sa zvalil a ja vidím, že je mŕtvy. Malá črepina granátu ho zasiahla priamo do srdca. Stál som tam ako osemnásťročný pri mŕtvom kamarátovi a spočiatku sa ma to vôbec nedotklo: „Čo si taký nezdvorilý, kamarát, že si sa pobral preč skôr, ako som dorozprával vtip?“ Ale v nasledujúcej chvíli mi napadlo: „Kde je?“ Vidím sa ešte, ako tam stojím v tej priekope, keď ma zalialo prenikavé svetlo, jasnejšie ako žiara výbuchu atómovej bomby. „Tento teraz stojí pred svätým Bohom!“ A nasledujúca myšlienka bola: „Keby sme sedeli opačne, tak by to zasiahlo mňa a pred Bohom by som teraz stál ja!“ Nie pred voľajakým ‘pánbož-

kom', ale pred Bohom, ktorý zjavil svoju vôľu, vydal prikázania a ja som ich všetky prestúpil, ako ste ich aj vy všetci prestúpili. Sú ľudia, ktorých hriechy volajú až do neba, a predsa o sebe hovoria: „Žijem správne, ničoho sa nebojím.“ Načo klamať? Ja som si v tej chvíli uvedomil, že som prestúpil všetky Božie prikázania. A keď ma teraz traťí **gulka**, budem stáť pred Bohom. A bolo mi jasné, že potom prídem do pekla! Vtom prišli naši chlapi s koňmi. „Vpred!“ Vysadol som na privedeného koňa. Tu ležal môj mŕtvy priateľ. Po mnohých rokoch som prvýkrát zopál ruky a modlil som sa: „Milý Bože, nedovoľ mi padnúť prv, kým nenadobudnem presvedčenie, že už nepôjdem do pekla!“

Neskôr som vyhľadal vojenského kňaza a spýtal som sa: „Pán farár, čo mám robiť, aby som sa nedostal do pekla?“ Na to odpovedal: „Pán poručík, najprv musíme zvíťaziť, zvíťaziť, zvíťaziť!“ Povedal som mu: „Ani vy to neviete!“ Nie je to otrasné, keď tisíce mladých idú na smrť a nikto im nedokáže povedať, ako môžu byť spasení? A to sa deje v kresťanskom národe! Bol by som z toho zúfalý, keby sa mi do rúk nedostala Nová zmluva. Ešte dnes vidím pred sebou vo Francúzsku za frontom ten sedliacky domček, v ktorom som sa zdržiaval. Nová zmluva! Pomyslel som si: „V tej knihe je iste napísané, ako sa zachránim pred peklom.“ Len som v nej tak listoval, lebo som sa v nej nevyznal. Moju pozornosť upútala jedna veta: „Ježiš Kristus prišiel na svet, aby spasil hriešnikov. „Bolo to, akoby bol do mňa udrel blesk. „Hriešnik“ – veď to som ja! To mi nemusel nikto vysvetľovať. Nechcete aj vy pred Bohom a človekom priznať – „som hriešnik“? Prestaňte so svojím falošným sebaospravedľovaním!

V tej chvíli som nepotreboval farára. Som hriešny! To mi bolo jasné. A chcel som byť spasený. Nevedel som s istotou, čo to znamená. Porozumel som iba toľko: Byť spasený, znamená dostať sa zo stavu, v ktorom som sa nachádzal a nájsť pokoj s Bohom. „Ježiš Kristus preto prišiel na svet, aby spasil hriešnikov.“ Ak to Ježiš môže urobiť, tak ja Ho musím nájsť! Nájsť Ježiša! Trvalo to ešte niekoľko týždňov. Hľadal som niekoho, kto by mi Ho ukázal. No nenašiel som nikoho. Vtedy som urobil niečo, čo by som rád odporúčal aj vám. Zavrel som sa – už zase sme boli na pochode – do starého domu na jednom francúzskom statku. Dom bol napoly zborený a vypratáný, ale jedna miestnosť bola ešte celá. Vo dverách bol kľúč. Vošiel som, zamkol som za sebou dvere, padol som na kolena a povedal: „Pane Ježišu! V Biblii je napísané, že si preto prišiel od Boha, aby si zachránil hriešnikov. Ja som hriešnik. Čo sa týka budúcnosti, nemôžem Ti nič sľubovať,

lebo mám zlú povahu. Nechcel by som sa však dostať do pekla, keby som bol teraz zasiahnutý. Preto sa Ti, Pane Ježišu, odovzdávam celý od hlavy až po päty. Učiň so mnou, čo chceš!“ Nebolo nič počuť, nepohla sa ani zem, ale keď som vyšiel von, našiel som Pána – Pána, ktorému som patril.

Odvtedy – mal som 18 rokov – mi je zo dňa na deň jasnejšie, v akom hroznom, ba smrteľnom nebezpečenstve ľudia žijú. Žijú bez odpustenia hriechov. Viete, či sú vaše hriechy odpustené? Ako chcete obstáť pred Božou súdnou stolicou? Dnes sa žije bez pokoja s Bohom, bez obrátenia. Máme určitý kresťanský náter, ale vo vnútri je len úbohé, nekajúce srdce bez pokoja. Počujte teda! Boh nechce, aby sme zahynuli! Boh to nechce! „Boh chce, aby každý človek bol spasený a poznal pravdu.“ Preto posielal svojho Syna. Ale, priatelia moji, potom musíme k Ježišovi aj prísť. Potom Mu musíme aj patriť. Podľa toho, ako kresťanstvo v Nemecku – aj inde – zaobchádza s Bohom a záchranou skrze Ježiša, to nemôže dopadnúť dobre. Som z toho zhrozený. Chápete? Sme v smrteľnom nebezpečenstve, lebo napredujeme k Božiemu súdu!

V krúžku mladých som mal jedného milého chlapca, ktorý spočiatku chodil na hodiny pravidelne. Stalo sa to v období Hitlerovej ríše. Od určitého času k nám však prestal chodiť, lebo ho zaradili na školenie národných socialistov. Dlho som ho nevidel. Jedného dňa som ho stretol: „Dobrý deň, Günter“, pozdravil som ho. „Heil Hitler“, odvetil. Hovorím mu: „Günter, dávno som ťa nevidel. Ako sa máš?“ Vzpriamil sa a hrdo poznamenal: „Moje heslo je: Činím dobre a nikoho sa nebojím! A keby niečo v mojom živote predsa len nebolo v poriadku a ak by naozaj existoval Boh, vtedy za seba čestne prevezmem zodpovednosť pred Bohom. Ja ale nepotrebujem nijakého baránka hriešnikov, Ježiša, ktorý za mňa zomrel.“

V duchu vidím milióny ľudí, ktorí stoja za ním a rozmyšľajú tak isto, ako on: „Robím dobre, som spravodlivý a môžem sa pred Bohom za svoj život zodpovedať!“

Milí priatelia, ja by som sa pred Bohom neodvolával na právo, lebo viem, že práve vtedy som v najväčšom – smrteľnom nebezpečenstve, keď sa odvolávam na právo. Spoľahnite sa na to, že my, všetci sa dostaneme pred Boží súd! Chcel by som vás varovať. Po chrbte mi behá mráz, keď si pomyslím na to, ako sa ľudia približujú k Božiemu súdu...

Existujú veľkolepé plastiky známeho maliara a sochára Ernesta Barlachy. Napísal však aj divadelnú hru „Podnapitý Boll“, v ktorej predstavuje istého mierne pripitého veľkostatkára. Raz po dobrom

obede a pijatike si za horúceho dňa vyšiel na jarmočné priestransvo malého mestečka. Zastal pred kostolom, kde nado dvermi fúkali do trúb štyria cherubíni. Ako sa tak díval, zazdalo sa mu, že cherubíni ožili a volajú: „Teraz predstúpi pred Boží súd celé ľudstvo.“ Barlach doslova píše: „Mŕtvi, vstávajte z hrobov! Nechráni vás, že vaše telá sú už spráchnivené. Von z hrobov!“ A teraz si podnapitý Boll uvedomil: „Pred Bohom nemôžem ujsť. Raz budem musieť pred Ním stáť v celej svojej úbohosti.“

V podstate všetci vieme, že tá naša samospravodlivosť je neistá: „Čiň dobre a nikoho sa neboj!“ Súd Boží však príde! A vtedy naše „právo“ zhorí ako vosk v ohni!

Viem, že dnes taký odkaz neradi počúvate, keď hovorím, že bez obrátenia k Ježišovi Kristovi prídete do pekla. Niektorí sa usmievajú a hovoria: „Peklo? Pojem zo stredoveku, veď to neexistuje!“ Keď to počujem, vždy mi prichádza na um jedna príhoda, ktorú vám musím vyrozprávať.

Stalo sa to počas vojny. Išiel som na návštevu. Cestou ma prekvapil letecký nálet. Vbehol som do najbližšieho krytu a čakal som na koniec poplachu. Potom som pokračoval v ceste do štvrti, kam som sa vybral na návštevu. Domy boli neporušené, ale bez života. Obyvateľov som nevidel. „Sníva sa mi?“, pomyslel som si, „domy stoja a ľudia zmizli!“

Stretol som strážnika a pýtam sa ho: „Prečo všetci odišli?“ Nepovedal, iba ma chytil za ruku a priviedol ma k oknu jedného domu. Odtiaľ som videl, že domy stáli v kruhu okolo veľkého trávniku – a uprostred neho ležala obrovská bomba, veľká ako kotol parnej lokomotívy. Hovorím: „Slepá bomba?“ „Nie“, odpovedal, „nie slepá, ale časovaná!“ Tie boli najnebezpečnejšie, lebo neexplodovali pri dopade, ale po určitom čase, čo mohlo byť 5, 20 alebo aj viac hodín. Stalo sa, že takéto bomby vybuchli až potom, keď ľudia vyšli z úkrytov. Strážnik pokračoval: „Preto ľudia ušli. Počujete, ako tiká?“ Skutočne to bolo počuť a každú chvíľu mohla vybuchnúť. „Poďte“, volal ma strážnik, „nie je príjemné tu zostať.“ Vyhľadali sme si bezpečné miesto v jednej priehlbine, aby sme boli chránení v prípade výbuchu. V tej chvíli nás prekvapil zvláštny pohľad. Na bombu si sadla skupina vrabcov. Jeden vrabec si dokonca sadol na rozbušku. Volal som na ne: „Vrabce! Ste v nebezpečenstve!“ A zdalo sa mi, akoby volali späť: „Ha-ha! My sme osvietení. Kto by ešte dnes veril na bomby. Je to celkom bezpečné!“

Je vám to jasné? Takto hlúpo sa dnes ľudia posmieávajú. Boh s nami už tak vážne hovoril prostredníctvom svojho Slova a rôznych súdov s naším národom. Syn Boží prišiel do tohto sveta, bol ukrižovaný a na tretí deň vstal z mŕtvych. Každý predsa môže pochopiť, že Boh je tu a že je svätý! A predsa, keď niekto volá, „ste v smrteľnom nebezpečenstve, hľadajte spásu svojich duší“, smejú sa a hovoria: „Ha-ha! Kto by už dnes veril na také veci!“

Biblia vie byť aj veľmi výsmešná. Celý ateizmus a popieranie Boha spomína len jediný raz, jednou vetou: „Blázon vo svojom srdci hovorí: Niet Boha!“ Takto hovorí Biblia o ateizme. A viac ho nespomína.

2. Záchrana života

Boh už raz nad týmto svetom vyniesol strašný súd. Zachránil sa jediný človek so svojou rodinou. Ten človek sa volal Nóach. Pán Boh mu rozkázal postaviť koráb skôr, ako začne súd. Poznáte príbeh o potope? Ak nie, tak vás to má mrziť a nikomu to neprezradte! Teda, skôr ako sa súd začal, Boh prikázal Nóachovi: „Vojdi ty aj celá tvoja domácnosť do korábu.“ Nóach vošiel a Boh za ním zavrel dvere.

Svet ide v ústrety spravodlivému Božiemu súdu. A tu máme koráb: milosť, ktorá sa nám ponúka prostredníctvom Ježiša Krista, ktorý prichádza z Božieho sveta k nám, do nášho biedneho sveta. Zomiera za nás na kríži! Počujete? Možno všetkému ani nerozumieme, ale aspoň toľko pochopíte, že keď Boh dovolil, aby Jeho Syn na kríži zomrel, je to také vykúpenie, ktoré môže zachrániť aj najväčšieho hriešnika! Potom vstal z mŕtvych. A On nás volá svojím Svätým Duchom. Ježiš je naším korábom! Ako vtedy Nóachovi povedal Boh: ‘Vojdi do korábu ty a celá tvoja domácnosť’, teraz prostredníctvom mňa volá každého z vás: „Vojdi do milosti Ježiša Krista! Urob ten krok do Božieho pokoja! Vzdaj sa všetkého, čo ti prekáža! Povedz svojmu Vykupiteľovi: „Tu prichádza jeden veľký hriešnik!“ Polož všetky svoje hriechy pod Jeho kríž! Ver, že Jeho krv sa vyliala aj za teba! Povedz Mu: „Pane, odovzdávam Ti celý svoj život.“ To znamená „vojsť do korábu“ pre nás.

Pozor! Životu nebezpečné! Kofkí z nás ešte kráčajú pred Boží súd bez ochrancu, bez pokánia?! Je tu predsa veľká možnosť: Milosť. Veriť znamená urobiť jeden krok od Božieho súdu k Ježišovej milosti. Tento jeden krok nie je detská hra, ale znamená záchranu zo smrteľného nebezpečenstva. Albert Hoffmann, známy priekopník, misionár na

Novej Guinei, mi raz vyrozprával jednu príhodu, na ktorú nemôžem zabudnúť. Povedal som mu: „Brat Hoffmann, prežívam veľký duševný boj za moje kresťanstvo. Ani pre farára nie je ľahké zostať s Ježišom v takom svete, ktorý slúži diablu a ponáhľa sa do pekla.“ „Tak to by som ti rád niečo vyrozprával: Na Novej Guinei sme mali taký zvyk, že keď sa Papuánci chceli stať kresťanmi, vyučovali sme ich, aby správne spoznali Ježiša. Potom sme ich v jednu nedelu pokrstili. To bola vždy veľká slávnosť. Aj pohania prišli vo veľkom počte. Ale hlavná udalosť sa odohrala vždy predošlý večer. Založili veľkú vatru. Tí, ktorí boli pripravení nechať sa pokrstiť, prichádzali k ohňu a na rukách prinášali rôzne predmety ich modloslužby: magické predmety, obrázky modiel, amulety. Potom po jednom pristupovali k ohňu a symboly ich starého života hádzali do mihotavých plameňov ohňa. Raz som pozoroval jednu mladú ženu. Aj ona pristúpila k ohňu. Mala plné ruky obrázkov a amuletov. A v tejto chvíli, keď ich už chcela zahodiť, nedokázala to urobiť. Iste si pomyslela: „Žili s nimi moji predkovia, je s nimi spútaná celá moja minulosť a ja sa mám s nimi rozlúčiť?“ Cúvla. Potom jej asi prišlo na um: „Ale potom nemôžem patriť Ježišovi.“ Tak opäť urobila tri kroky vpred. Znovu sa však nevedela odtrhnúť od svojich vecí a vrátila sa. Vtedy som k nej pristúpil, „pokračoval misionár Hoffmann, „a prihovril som sa jej.“ Keď ti je ťažko, tak si to ešte rozmysli a môžeš sa prihlásiť na krst druhýkrát.“ Teraz už rozmyšľala len okamih, potom rýchlo urobila tri kroky vpred a všetko hodila do ohňa. Potom stratila vedomie a padla vedľa vatry.“ Dodnes som nezabudol na slová misionára Hoffmanna, ktorý mi potom s jasnou tvárou povedal: „Myslím, že len ten pochopí duševný boj tejto ženy, kto prežil skutočné obrátenie.“

Milí priatelia, len jeden krok vám chýba k bráne korábu. Von zo životného nebezpečenstva do Ježišovho náručia! Tento krok však nie je detská hra. Musíme skoncovať s celou našou minulosťou a rozlúčiť sa s ňou. Lacnejšie to nejde!

Hovorím dosť jasne? Vždy znova mnou otrásie, keď vidím, koľko ľudí - napriek všetkým výstrahám - uteká do večnej záhuby. Boh to nechce. On chce, aby každý z vás bol spasený. Preto poslal svojho Syna, preto On zaplatil za moje a vaše hriechy. Treba len poznať svoje hriechy a veriť, že Ježiš za ne zaplatil.

Keď ma v dobe Hitlerovej ríše opäť raz predvolali na gestapo, musel som čakať v miestnosti, v ktorej boli samé skrine plné zväzkov spisov. Z každého spisu trčali záložky s menom, ako „Meier, Karl“, „Schultze, Friedrich“. Ako som tak pri tých skriniach čakal, ďako-

val som Bohu, že nemusím celý svoj život stráviť medzi týmito spismi. Z dlhej chvíle som si začal čítať mená. „Meier, Karl“, „Schultze, Friedrich“... Naraz mi padlo do oka meno „Busch, Wilhelm“. Veď to sú moje spisy! Zrazu to už pre mňa nebolo nudné. Viete si to predstaviť? Rád by som si bol prečítal, čo sa o mne v tom spise píše, ale neopovážil som sa to riskovať. Až som sa triasol. „Moje spisy!“

Vidíte, a tak to so mnou bolo aj pod Ježišovým krížom. V mojom živote boli časy, keď pre mňa nič nebolo také nezáživné, ako kresťanstvo. Hocičo ma zaujímalo viac – až dovtedy, kým som prvýkrát nevidel kríž Ježiša Krista správne. „Tu ide o moje spisy. Tu píšu o mne – o mojich hriechoch a o mojom vyslobodení.“ Odvtedy je kríž Ježiša pre mňa to najzaujímavejšie. Len sa pozrite na toho Muža s trňovou korunou! On je ten veľký záchranca života! Tu, na kríži sa rozhodlo o záchrane tvojho a môjho života. To sa vás týka aj vtedy, ak ste o tom doteraz nevedeli! Ach, hovorím príliš hlasno? Viem, že by som mal hovoriť tichšie, ale skúste ostať nevzrušení pri takejto zvesti...!

3. Zo smrti do života

„Pozor, životu nebezpečné!“ Rád by som vám to ukázal aj z inej strany. Keď som si uvedomil, „pozor, životu nebezpečné! Stoj! Obráť sa! Hľadaj svojho Záchrancu!“, vtedy mi napadlo: Vlastne len ten môže byť v ohrození života, kto žije. Keď sa voľakde zrúti zo svahu autobus a všetci pasažieri sa zabijú, vtedy už nie sú v smrteľnom nebezpečenstve. Chápete? Teraz vám to poviem takto: Hrozí vám, že nikdy neprídete k pravému životu, že ako duchovne mŕtvi prejdete týmto svetom a s konečnou platnosťou zahyniete. Vyjadril som sa dosť zrozumiteľne? Aj u vás vidím nebezpečenstvo, že zmeškáte čas dosiahnuť pravý život. Biblia jasne svedčí: „Kto má Syna, má život; kto nemá Syna Božieho, nemá život!“

Nedávno som sa stretol s istou slečnou z Berlína, učiteľkou cudzích jazykov. „Prepáčte,“ povedal som. „Pastor predsa môže byť niekedy aj nezdvorilý. Otázka: Koľko máte rokov, slečna?“ Vo všeobecnosti sa to nepatrí, pýtať sa slečny na vek, ale starý farár si to občas môže dovoliť. Na to mi ona bez váhania odpovedala: „Osem!“ „Moment“, zarazil som sa, „osem rokov? Veď ste profesorkou a vyučujete tri jazyky, ako môžete mať osem rokov?“ Zasmiala sa a vysvetlila mi: „Pred ôsmymi rokmi som sa stretla s Ježišom. Vtedy som prišla k životu. Predtým som bola mŕtva.“ Čudujem sa: „To je správne vyjadrené.“ Vtedy mi

povedala: „Kto má Syna, má život; kto nemá Syna Božieho, nemá život!“ Potom pokračovala: „Vidíte, predtým som nemala Vykupiteľa, ale ani ozajstný život, iba som zarábala mnoho peňazí, zabávala sa, ale to nebol život.“

Nie je to smelé tvrdenie? Kto sa nerozhodne svoj život dať Ježišovi, nemá ho. Áno, bez Ježiša nemáme o živote ani tušenia! Len ten má život, kto má Syna!

Pred niekoľkými rokmi prišiel za mnou mladý človek. Opýtal som sa ho: „Čo chceš?“ „Ani sám neviem“, odpovedal, „len viem, že to, čo žijem, nie je život.“ Začudovane som sa vyzvedal: „Prečo, veď máš dobré zamestnanie ako zámočník a dobre zarábaš!“ „To predsa nie je život! V pondelok zámočník, v utorok zámočník, v stredu zámočník, vo štvrtok zámočník, v piatok zámočník a potom v sobotu futbal, v nedeľu kino, dievča, v pondelok zámočník, v utorok zámočník, v stredu zámočník, vo štvrtok zámočník, v piatok zámočník a potom v sobotu futbal a v nedeľu kino a dievča. To nie je život!“ „Chlapče“, povedal som mu, „máš pravdu. To je však už pokrok, že si pochopil, že to nie je život. Povieť ti, čo je život. V mojom živote nastala veľká zmena: Našiel som Ježiša, ktorý pre mňa zomrel a vstal z mŕtvych. Ježiš sa stal mojím Vykupiteľom a zmieril ma s Bohom. Keď som to pochopil, odovzdal som Mu svoje srdce a predstav si: Odvtedy žijem!“ Aj ten mládenec potom našiel Ježiša. Nedávno som sa s ním stretol znova a opýtal som sa ho: „Nuž, aké to je? Teraz je to už život?“ So šťastnou tvárou mi odpovedal: „Áno, teraz je to už život!“ Je teraz veľmi aktívny, pracuje medzi mladými a privádza ich k Ježišovi. Našiel skutočný život v Ježišovi Kristovi.

Chápete? Váš život je v nebezpečenstve, hrozí vám, že ho stratíte, ak nenájdete svojho Záchrancu, aj napriek tomu, čo všetko ste počuli o kresťanstve.

Mám jedného priateľa, obchodníka. Nedávno ho istý továrnik pozval do svojej vilky, ktorá je uprostred krásneho parku. Bolo tam vyše sto pozvaných hostí. V rámci slávnostnej hostiny mal príležitosť porozprávať sa aj s hosťiteľom: „Človeče, ako dobre sa máte! Ste ako kráľ! Veľký majetok! Veľká tovareň! Milá Žena! Milé deti!“ Ten odpovedal: „Máte pravdu, mám sa dobre.“ Zrazu však smrteľne zväžnel a pokračoval: „Len sa nepýtajte, čo je tu, vo vnútri.“ A ukázal na svoje srdce.

Keď niekedy idem po ulici, často si myslím: „Keby ľudia boli úprimní, všetci by zastali a kričali by: „Nepýtajte sa, čo je tu, vo vnútri, tu, v mojom srdci!“ Tam vládne nepokoj. Myšlienky ich obviňujú. Tam vládne hriech.

Vidíte, je len jediný lekár, ktorý nás vie vyliečiť. Len si pomyslíte, že Boh vidí našu biedu! Z vlastnej sily sa nedokážeme dostať bližšie k Bohu, ale On prišiel k nám v Kristovi s veľkou láskou. Posolstvo, ktoré vám chcem povedať, vyráža dych: „Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby každý, kto v Neho verí, neumrel, ale mal večný život.“ Ja by som ten svet nemal tak rád. Ja by som ho radšej zakul do železa, tento svet plný špinavosti, zloby a hlúposti. A Boh tento svet miloval! Nad tým až rozum zastáva! Boh má tento svet rád. Dal svojho Syna, Ježiša, aby všetci, ktorí Jeho lásku prijímú, nezahynuli, ale získali život. Povedzte, čo by mal Boh ešte pre vás urobiť? Veď nechal umrieť svojho Syna, aby ste vy mali život.

Skončím jedným pekným príbehom: K veľkému anglickému prebudeneckému kazateľovi Charlesovi Spurgeonovi prišiel raz po jednej kázni mladý muž a povedal: „Pán kazateľ, máte pravdu, tiež musím nájsť toho muža z Golgoty a stať sa dieťaťom Božím. Jedného dňa sa obrátim.“ „Jedného dňa?“, opýtal sa Spurgeon. „Áno, neskôr.“ „Neskôr? Prečo nie dnes?“ Tu začal ten mladý muž trochu neisto vysvetľovať: „Rád by som bol spasený, a preto sa raz aj obrátim k Ježišovi. Ale predtým by som rád ešte niečo zo života mal.“ Vtedy sa Spurgeon nahlas rozosmial a povedal: „Mladý muž, ste veľmi nenáročný. Aby som mal zo života „niečo“, to by mne nestačilo. Ja nechcem 'zo životaniečo', ale život. A v mojej Biblii je napísané (a našiel mu to miesto): „Ježiš hovorí: Ja som prišiel, aby život mali a hojnosť mali.“

Vidíte, keď takúto prednášku skončím, mám nedobry pocit, až si pomyslím: „Možno si to tým ľuďom nepovedal celkom správne.“ Preto dovoľíte, aby som to stručne zopakoval? Boh dovoľil Ježišovi zomrieť na kríži za nás, zatratených hriešnikov na to, aby sme my, tu – tu a dnes! – mali život. Keď sa ráno zobudím, dokážem spievať od radosti, že som sa stal Božím dieťaťom, lebo v Ňom som našiel život! Počujete? Ježiš prišiel, aby sme tu mali život a aby nás vo večnosti zachránil od Božieho súdu, aby sme mali večný život!

Potom už môžeme ďalej šťastne kráčať po našich životných cestách.

Ešte jeden malý príklad. Jedného novembrového večera striedavo pršalo a snežilo. Vietor až hvízdal, taká bola zima. Po ulici kráčali dvaja muži. Jeden z nich bol bez kabáta. Vyhrnul si golier, nevadilo mu, že je premočený. Môže si pobeť ako chce, je mu to jedno, lebo nemá domov. Takto dnes po svete pobeťuje väčšina ľudí. Nemajú žiadny cieľ. Kam sa ponáhľajú? Je bezútešné, nemať nijaký cieľ. Bezbožný filozof Nietzsche vo svojej básni hovorí: „Vrany sa sťahujú

smerom do mesta, čoskoro bude snežiť. A beda tomu, kto nemá domova!“ Ani vy nemáte večný domov? Potom k nám po hradskej prichádza druhý pocestný. Je v tej istej búrke, v tom istom blate, v tom istom daždi a v tom istom snehu. Ale ten si píska pesničku a smelo vykračuje. Prečo? Lebo pred sebou vidí svetielko domova. Tam je jeho domov, tam je teplo, a preto mu cesta nepripadá ťažká. Takí ľudia chodia po svete s radosťou, pretože patria Ježišovi a majú v sebe život – večný aj dočasný.

Boh povedal Nóachovi: „Vojdi do korábu!“ Aj vy sa stíšte! Ježiš je tu. Môžete sa s Ním rozprávať. Jemu vylejte svoje srdce! Nieкто sa ma opýtal: „Mávate prijímacie hodiny?“ Ale ja som odpovedal: „Načo? Ľudia predsa nemusia hovoriť so mnou. Musia hovoriť priamo s Ježišom.“ Urobte to tak aj vy!

Čo máme robiť?

Priatelia moji, dostávam množstvo listov s rôznymi otázkami. V jednom nedávno stálo: „Je to váš vlastný názor, čo hlásate, alebo je to učenie vašej cirkvi?“ Mohol som iba odpovedať: „Je to učenie Biblie!“ A vidíte, ďalej som si pomyslel: „Ak počúvate názory farára Buscha, nemáte z toho veľa. Musíte počúvať hlas Ježiša! Ježiš sa nazval „dobrým pastierom“. Musíte počúvať hlas tohto „dobrého Pastiera“. Ja vo všetkej slabosti môžem iba trošku pomôcť, aby bolo počuť hlas Ježiša, „dobrého Pastiera“ našich duší.

Keď teraz hovoríme na tému, „čo teda máme robiť“, je mimoriadne dôležité, aby ste si to nechali povedať od samého Pána Ježiša, aby ste počuli Pastierov hlas.

1. Skoncuje so svojou plytkou nevierou!

Ako farár s dlhoročnou praxou vo veľkomeste som počul toľko námietok proti biblickému posolstvu a toľkokrát som sa stretol s plytkou nevierou, že vás chcem hneď na začiatku požiadať – a pritom ide o spásu vašich duší – aby ste skoncovali so svojou plytkou nevierou.

Počas vojny som mal ako duchovný pastier okrem starostlivosti o mládež určitý čas na starosti aj jednu veľkú nemocnicu. Jedného dňa, keď som stál pred dvermi nemocničnej izby a chcel som zaklopať, náhle ku mne cez dlhú chodbu pribehla mladá sestrička a zadychčane povedala: „Prosím vás, pán farár, do tejto izby nechodte!“ „Ale, a prečo?“ spýtal som sa. „Ten pán ma energicky požiadal, aby som k nemu nepustila nijakého farára. Určite nechce, aby ste ho navštívili.“

Vyhodí vás!“ a pritom ukazuje na menovku na dverách. Čítam meno známeho obchodníka, ktorého poznám z jeho reklamy. „Sestrička“, vysvetľujem, „ja už mám nervy ako drôty“ a zaklopem na dvere. „Ďalej“, zvolá mohutný mužský hlas. Vstúpim do izby. Na posteli leží starý pán so šedivými vlasmi. „Dobrý deň!“, hovorím, „som pastor Busch!“ „Ó“, odpovedá, „o vás som toho už veľa počul. Vy ma môžete pokojne navštíviť!“ „To je milé!“ hovorím natešene. A potom pokračuje: „Ale s vašim kresťanstvom mi dajte láskavo pokoj!“ „Aká smola!“ usmievam sa na neho. „Práve o tom som sa chcel s vami rozprávať!“ „Vylúčené!“, zamietavo pokrúti hlavou. „To neprichádza do úvahy. S tým som nadozbo skoncoval! Viete, ako chlapcovi mi do hlavy vtíkali žalmy. A keď som ich nevedel, dostal som bitku. Ako dospelý som si potom vytvoril vlastný svetonázor, ktorého nosnými piliermi sú Darwin, Häckel a Nietzsche!“ Očervenel som! Keďže sa, žiaľ, zvyknem rýchle nahnevať, hovorím zvýšeným hlasom: „Počujte, starý pán! Keby mi 16-ročný pubertiak povedal, že urobil napríklad Nietzscheho svojim prorokom, pousmial by som sa a pomyslel si: „To je dočasné. Ešte prídeš na to, že ani moderní filozofi už neveria svojim starým prorokom.“ Ale keď starý človek ako vy, ktorý sa nachádza na pokraji večnosti, mi povie takéto niečo, to je strašné! Ste smrteľne chorý. Chcete s takýmto nezmyslom predstúpiť pred Pána Boha? Prosím vás!“ Prekvapene sa na mňa pozerá. Môj tón je pre neho zrejme nový. Pritom mi napadá: „Počkať! V nemocnici nesmieš tak vybuchnúť. Tu sa musí postupovať jemne.“ A zrazu pocitujem hlbokú lútosť s týmto úbohým mužom. Preladím na miernejší tón a napriek pôvodnému odmietaniu, začínam hovoriť o Ježišovi, ktorý chce byť aj jeho dobrým pastierom. Hlboko si povzdychne: „Áno, to by bolo pekné! Ale čo mám urobiť s tým mojím svetonázorom? Mám všetko, v čo som po celý svoj život veril, hodiť cez palubu?“ „Určite!“ zvolám radostne. „Milý pane, hodte cez palubu všetko, čo z hľadiska večnosti nemôžete potrebovať! Hodte všetko cez palubu radšej dnes ako zajtra! Vo vašej plytkej neviere sa nedá ani poriadne žiť, ani blažene umrieť. A potom sa vrhnite do otvoreného náručia Syna Božieho, ktorý za vás umrel a vykúpil vás. Tento Spasiteľ chce byť aj vašim Spasiteľom!“ Vtom prišla sestrička. Bola prekvapená, keď nás videla v takom dôvernom rozhovore. Kývla mi. Rozumel som, čo to znamená. Nadišiel čas odísť. Pevne som stisol starému pánovi ruku a potichu som miestnosť opustil. Nevieam, či moje slová prijal. V noci zomrel...

Vidíte? S hrôzou som pochopil, že sa aj vzdelaní ľudia vlečú životom s Darwinom, Häcklom a Nietzsche a takou plytkou neviereou sa

pripravujú o spásu svojej duše. Preto by som vás chcel predovšetkým poprosiť: Hoďte cez palubu plytké dôvody, ktoré sú základom vašej neviery! Preč s nimi! Vaša plytká nevier a nestojí ani za deravý groš! V Biblii je napísané: „Je jeden Boh a jeden sprostredkovateľ medzi Bohom a ľuďmi, a tým je Ježiš Kristus.“

Jedného dňa som sedel oproti jednému mužovi. Bol to chlap ako trojdielna skriňa. Nazývam ho vo svojom srdci stále Ringelmann, lebo mal na sebe taký krúžkovaný pulóver, ale volal sa, samozrejme, celkom ináč. Jeho manželka zomrela pri nálete. Vo vojne stratil dvoch synov. Úbohý človek! Potom som ho navštívil. Sotva som si sadol, spustil: „Pán farár, dajte mi pokoj s kresťanstvom! Tolko som toho prežil, že už nedokážem ničomu veriť. Príliš veľa som toho už prežil! Mne už môže niekto rozprávať, čo chce, ja už ničomu neverím!“ Nato som sa zasmial a vyhlásil: „To si neviem predstaviť! Povedzte, pán Ringelmann“, v skutočnosti sa volal ináč, „cestujete niekedy vlakom?“ „Áno!“ Pokračujem: „Tak dúfam, že zakaždým pred nastúpením do vlaku zájdete k rušňovodičovi a vyzvete ho, aby vám ukázal svoje vodičské oprávnenie!“ „Nie, nie!“ , hovorí. „Tolko predsa železnici dôverujem, že rušňovodič...“ „Ako?“ čudujem sa. „To nastupujete do vlaku bez toho, aby ste sa predtým presvedčili, či ten chlap tam vpredu vôbec vie riadiť? Vy zveríte svoj život tomu chlapovi – bez záruky?! No, počujte?! To ja volám ‚viera‘, pán Ringelmann, keď niekomu zveríte svoj život. Odteraz už nikdy nepovedzte: ‚Už neverím ničomu!‘, ale povedzte: ‚Neverím ničomu, okrem štátnych dráh!‘“ „Áno.“ Spytujem sa ďalej: „Pán Ringelmann, chodíte občas do lekárne?“ „Áno“, odpovedá, „mávam dosť často bolesti hlavy, tak si chodím do lekárne po prášky proti migréne.“ „Ale“, hovorím, „pán Ringelmann, lekárnici už vydávali omylom namiesto prášku na bolesti hlavy jed. To dávate tie prášky pred použitím preskúmať?“ „Nie“, odpovedá, „pán farár, taký skúsený lekárnik tomu predsa rozumie, ten ma predsa neoklame!“ „Ako?“ , pýtam sa prekvapene, „vy to prehltnete nepreskúmané? Vy zveríte svoj život tomu lekárnikovi? Požijete liek jednoducho preto, že mu dôverujete?! To nazývam ‚niekomu veriť!‘ Pán Ringelmann, už nikdy nepovedzte ‚už ničomu neverím!‘, ale povedzte: ‚Neverím ničomu – iba štátnym dráham a lekárnikovi!‘“ A tak som pokračoval, chápete? Stále toho bolo viac a viac. Potom som ho presviedčal: „Vidíte, jedného dňa som stretol Toho, ktorého poslal sám Pán Boh, Toho, ktorý vstal z mŕtvych, ktorý má na svojich rukách stopy po klincoch, svedčiace o tom, že ma miloval až na smrť. Nikto v šírom svete tak mnoho pre mňa neurobil ako Ježiš! Nikto nie

je taký vierohodný ako Ježiš! Myslíte si, že Ježiš klamal?“ „Nie!“ „Prosím, takéto svedectvo by som nikomu nedal – len Ježišovi! A keď som to spoznal, povedal som si, „preto chcem Ježišovi zveriť svoj život.“ Nato sa spýtal: „Je to také jednoduché?“ Odpovedám: „Také jednoduché to je, pán Ringelmann. Také jednoduché! Vy veríte všeličomu, len tomu jednému, ktorému môžete skutočne veriť – tomu neveríte! Hodte už tieto plytké dôvody vašej neviery cez palubu a odovzdajte svoj život Pánovi Ježišovi!“

Raz som povedal stovkám mladých ľudí: „Dám milión mariek tomu, kto mi ukáže niekoho, kto oľutoval, že prijal Ježiša Krista do svojho života!“ Nemal som milión, ale mohol som to pokojne vyhlásiť, pretože niet takého človeka, ktorý by to oľutoval. Ale poznal som množstvo ľudí, ktorí oľutovali, že to neurobili!

Preto - skoncuje sa svojou plytkou nevierou! Verte Tomu, ktorý urobil pre vás všetko! To je vec medzi Ním a vami. Musíte sa utiahnuť do ústrania a povedať: „Pane Ježišu, odo dneška chcem patriť len Tebe!“

2. Skoncuje sa svojou neuveriteľnou samospravodlivosťou!

V Biblii je napísané: „**To je verná pravda a vzácne slovo, že Ježiš Kristus prišiel na svet, aby zachránil hriešnikov**“. Doslova, „aby ich zachránil“. Mnohí ľudia proti týmto slovám namietajú a hovoria: „Ja predsa nie som hriešnik! Ja nie som zločinec!“

A tým teraz hovorím: „Klamete! To budete musieť povedať aj v ten deň pred Božou tvárou: „Ja nie som hriešnik! Dodržal som všetky Tvoje prikázania!“ Budete to môcť povedať? Ach, prestaňte s tou svojou neuveriteľnou samospravodlivosťou, ktorá si namýšľa, že všetko je v poriadku! Nič nie je v poriadku, nič!“

Pred niekoľkými rokmi som mal s jedným asi 20-ročným chlapcom rozhovor, na ktorý nikdy nezabudnem. Stretol som sa s ním a povedal som mu: „Milý Heinz, už ťa nevidám na našich biblických hodinách a v mládežníckom krúžku!“ On mi odpovedal: „No viete, pán farár, medzitým som si to rozmyslel. Sústavne hovoríte o Ježišovi, ktorý zomrel za hriešnikov, ale ja nepotrebujem nijakého obetného baránka, aby sa ma zastal. Keď som urobil niečo zlé a ak jestvuje

nejaký Boh, tak si to chcem zodpovedať aj pred Ním! Ale bolo by predsa smiešne, aby som na to potreboval nejakého Spasiteľa, ktorý za mňa zomrel!“ Nato som mu odpovedal: „Dobre, môj milý, ty sa teda chceš pred svätým Bohom odvolať na svoje právo. To môžeš! Môžeš zavrhnúť Ježiša a povedať: „Odvolávam sa pred Bohom na svoje právo.“ Ale, môj milý, uvedom si, že vo Francúzsku sa súdi podľa francúzskeho práva, v Anglicku podľa anglického a pred Bohom podľa Božieho práva! Milý môj, prajem ti, aby si neporušil ani jedinú z Božích prikázaní, lebo ináč si stratený! Do videnia!“ „Moment!“, hovorí. „Tak predsa na tom nezáleží!“ „Ha!“, odpovedám. „Ako si vlastne predstavuješ svätého Boha?! Predstav si, že by som žil 50 rokov dobre a spravodlivo a potom by som raz tri minúty kradol. Na to sa príde a ja sa dostanem pred súd. Stojím pred sudcom a vysvetľujem: „Pán sudca, nebuďte predsa taký malicherný! 50 slušných, nevinných rokov a tri minúty krádeže, to sa predsa vyrovná! Kto by bol taký malicherný, pán sudca?“ Vieš si to predstaviť? Sudca na to odpovie: „Moment! Nehovorím o vašich 50 slušných rokoch, ale hovorím o troch minútach, počas ktorých ste sa dopustili krádeže. Zákon vás žaluje v tejto záležitosti!“ A keď tak postupuje pozemský sudca, potom tak celkom iste postupuje aj Pán Boh!“

Nemyslíte si, že ste pred Bohom obžalovaní? Nemyslíte si, že potrebujete odpustenie hriechov? Nemyslíte si, že ste hriešni? Ach, skoncuje so svojou neveriteľnou samospravodlivosťou a hľadajte Pána, ktorý umrel za váš hriech na kríži a na vašom mieste zaplatil, prijmite Ho, priznajte Mu svoje hriechy a povedzte Mu: „Pane, Tebe odovzdávam seba i všetky svoje nepravosti! Prosím Ťa o Tvoje milosrdenstvo! Očisti ma svojou krvou!“

3. Urobte rozhodujúci krok!

K tomu vám zase radšej rozpoviem jednu príhodu, ktorá vám ozrejmi, na čo myslím.

Bolo to v začiatkoch fašistickej ríše, keď som mal zase raz do činnia s vysokým „nosičom lamiet“. Lametami nazývali mladí ľudia tie pliešky zo zlata a striebra, čo fašistickí veľikáni nosili na svojich uniformách ako pávy. Trasúc sa a s malou dušičkou som šiel k tomu chlapovi, pretože farári v tej dobe nič neznamovali. Na moje prekvapenie ma však tento chlap nevyhodil, ale ma dokonca priateľsky vypočul. Keď sme skončili, hovorím mu: „Počujte! Zriedka sa mi stalo, že by

so mnou niekto ako vy zaobchádzal tak milo. Chcem sa vám za to poďakovať! A preto, že ste boli ku mne taký milý, chcem vás niečím veľkým obdarovať. Chcem vám oznámiť svoje poslanstvo: „Boh tak veľmi miloval tento svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby všetci tí, čo v Neho veria, nezahynuli, ale mali večný život.“ Nato sa on na mňa pozrie a hovorí: „Ďalej mi nemusíte nič hovoriť. Moji rodičia sú pobožní, veriaci ľudia. Vaše poslanstvo poznám z detstva. Ale...“ Položil na stôl veľký biely hárok papiera, zobral ceruzku, urobil uprostred bieleného papiera veľkú čiaru a pokračoval: „Pozrite sa, pán farár, viem všetko a viem, že keby som to chcel mať, musel by som prekročiť takúto hranicu, akú som sem nakreslil, musel by som urobiť krok cez čiaru. Stojím tesne“ – a pritom ukázal vedľa čiaru – „na hranici, ale musel by som sa odvážiť urobiť ten rozhodujúci krok cez hranicu!“ A potom povedal trochu v rozpakoch: „To mi však nedovoľuje moje spoločenské postavenie!“ A tak som odišiel veľmi zarmútený. Už je dávno mŕtvy. Jeho spoločenské postavenie ho vo večnosti nezachránilo! Ale pochopil: „Keď sa chcem dostať do kráľovstva Božieho, musím urobiť krok cez hranicu.“

Máte na to odvahu? Vyplatí sa to! Ježiš vás očakáva s otvoreným náručím! Urobte ten rozhodujúci krok cez hranicu – do Ježišovho otvoreného náručia!

4. Skončujte s jasne vedomými hriechmi!

Poznám človeka, ktorý žije v smilstve. Zastavil som ho a povedal som mu: „**Žijete v cudzoložstve! Svojej manželke spôsobujete nešťastie! Dostanete sa do pekla!**“ Nato mi odpovedá: „Nezmysel! Vysvetlím vám to: Moja manželka mi nerozumie...“ Potom mi vyrozprával celý príbeh, a pritom dobre vedel: „čo robím je hriech!“ Sú ľudia, ktorí žijú rozvadení a hovoria: „Ten druhý začal!“ Vlastne existujú iba hádky, ktoré začal ten druhý. Nikto nikdy nezačal spor sám, však? Vždy to začali tí druhí. Ja vám však chcem povedať: V Božích očiach hádky znamenajú toľko, ako vražda! Prečo s tým neskončujete? „Čo mám robiť?“, pýtate sa. Poviem vám to: Skončujte so svojimi vedomými hriechmi! Kiežby ste sa raz vo svojom živote pozastavili nad tým, čo vo vašom živote nie je v poriadku, s čím by ste vlastne teraz mali skoncovať!“ Určite to budete vedieť celkom presne. Myslíte si, že Ježiš k vám bude milostivý, keď chcete ďalej vedome hrešiť? V Biblii je napísané: „Obráťte sa!“ Márnotrpný syn zanechal svoj starý život.

Vy môžete pred Ježiša predstúpiť takí, akí ste: hriešni a neveriaci, ale potom musíte skoncovať s tými vecami, ktoré vás vedú do záhuby, o ktorých dobre viete, že sú hriešne.

V množstve listov, ktoré dennodenne dostávam, sa sústavne vyskytujú prípady, že sa ľudia rozčuľujú: „To je príliš tvrdé, čo hovoríte! To a to nie je hriešne.“ Často uvádzajú také veci, ktoré som vôbec nepovedal. Pritom cítim, ako sa ich svedomie búri proti Ježišovmu panstvu v našom živote. Uznajte, že nemôžete nadobudnúť živú vieru a v nej obstáť, keď sa neosmelíte odovzdať svoj život Ježišovi tak, aby ste skoncovali s tým, s čím sa skoncovať musí! Zbavte sa svojich vedomých hriechov!

5. *Hovorte s Bohom!*

Viete sa modliť? Možno viete odrecitovať veršík, ale modliť sa? Viete, niektorí ľudia majú takú predstavu o modlení, že mi vlasy – tie, čo nemám – dupkom vstávajú. Nedávno som bol v jednej rodine. Matka hovorí: „Áno, aj my sme kresťania. Poď sem, Klárka!“ A matka vyzve svoju 4-ročnú dcérku: „Vieš sa už tak pekne modliť, tak sa pomodli tu pánovi farárovi!“ Dieťa sa začalo modliť. Ja som ho rýchlo prerušil: „Stačí! Nie „pomodli sa tuto pánovi farárovi!“ Pre všetko na svete, prosím nie! To predsa nie je modlenie! Modliť sa znamená hovoriť so živým Bohom, ktorý je v Ježišovi, Jemu sa so všetkým zveriť. Už ste sa niekedy takto modlili?

Človek menom Robinson, anglický biskup, napísal hroznú knihu: „Boh je inakší“. V nej píše, že moderný človek sa už nevie modliť. To si napokon tiež myslím. Ale to nehovorí proti modlitbe, ale proti modernému človeku, nemyslíte? Tento biskup chce preto celé kresťanstvo zmeniť, pretože moderný človek sa už nevie modliť. Tu by som skôr odporúčal: Nech sa moderní ľudia radšej znovu naučia modliť!

Odvážte sa niekedy jednoducho modliť! Aj keby ste povedali iba „Pane, pomôž mi Ťa nájsť!“, „Pane, zachráň aj mňa!“, „Pane, prived ma k pravej viere!“ alebo „Pane, odpusť mi moje hriechy!“, len už raz začnite! Nie, hneď sa nedokážete veľkolepo modliť. Farári sa možno modlia veľkolepo – s knihou v ruke, z ktorej čítajú. Ale ani nie je potrebné, aby sme sa modlili veľkolepo, len aby sme vôbec začali hovoriť so živým Bohom. Len už niekedy začnite, potom sa naučíte modliť!

Viete, veriť, to je vzťah „ja a ty“ medzi Pánom a mnou. A tu sa treba rozprávať, však? To sa ja rozprávam s Ním a On so mnou. A tým sa dostávam k ďalšiemu bodu.

6. Čítajte Bibliu!

Ako hovorí Boh s ľuďmi? Cez Bibliu! Preto bezpodmienečne musíte začať čítať Bibliu! Myslíte si, že **Bibliu dnes už nikto nečíta?**

Áno, žiaľ! Raz niekto povedal: Evanjelici spievajú vždy na pamiatku reformácie Lutherovu pieseň „Hrad prepevný“. Tu stojí na konci: „Slovo ostane stát!“ (v pôvodnom nemeckom texte, pozn. prekl.). A tak ho kresťania nechajú „stát“ na polici bez toho, aby ho zobrali do rúk a pritom si myslia: „Tam stojí správne!“ Ale takto to Luther nemyslel!

Keď ľudí navštevujem, často mi hovoria: Pán pastor, my máme dokonca starú Bibliu od našej prababičky z roku 1722!“ Potom privlečú taký kus nábytku, čo určite nikto nepoužíva. Pri všetkej úcte k starým Bibliám vám odporúčam: Kúpte si malú Novú zmluvu! Dostať také, ktoré sú menšie než moja ruka. Roztomilé vydania Novej zmluvy. Takéto moderné vydanie si kúpte!

Potom si každý deň stanovte určitý čas, kedy ju budete čítať. Treba ju jednoducho počúvať! Tu s vami totiž hovorí Ježiš!

Možno natrafíte na miesta, ktorým vôbec nerozumiете. Pokojne ich preskočte a pokračujte! Mojim chlapcom to vždy zvyknem vysvetľovať takto: Raz mi jeden farmár z Brazílie rozprával, že keď sa dostal na druhú stranu oceánu, dostal kúsok zeme. Keď si ho obzrel, zistil, že je to vlastne kus pralesa. Vyrúbal stromy a odstránil pne a kamene. Jedného dňa bol s prácou tak ďaleko, že mohol zapriaľnúť dva voly a po prvý raz orať. Keď zoral pôdu na tri kroky, pluh sa mu na ničom zastavil. Čo urobil? Odišiel domov po dynamit a vyhodil skalu spolu s pluhom a volmi do vzduchu? Nie! Obišiel skalu a oral ďalej. Keď konečne skončil, vyzeralo to celé dosť úboho. Ale ničो už zasial a zozbieral aj nejakú úrodu. Keď oral druhý rok, bolo to už o niečo lepšie. Znovu vykopal a odstránil nejaké pne a kamene. Bolo to už oveľa lepšie. A na tretí raz to šlo už zase hladšie.

Takto musíte čítať aj Bibliu! Len s tým začnite! A keď ničomu nerozumiете, tak to preskočte! Len čítajte ďalej! Zrazu sa dostanete k slovám – hneď v prvej kapitole Novej zmluvy – kde stojí: „Ježiš zachráni svoj ľud od jeho hriechov.“ Poviete si: „Tomu rozumiem! To je určené mne!“ Tak k vám skrze Bibliu prehovorí Boh. Nájdite

si každý deň čas pre Božie Slovo! Pritom Ho poproste: „Pane, daj mi svetlo! Daj, aby som Tvojim slovám porozumel! Osvieť mi srdce, rozum aj dušu!“

A ešte niečo: Bibliu si nenechajte nikým znechutiť! Biblia je veľkolepá kniha. Áno, niet aktuálnejšej a vzrušujúcejšej knihy, ako je Biblia!

Raz v dobe prvej svetovej vojny som bol ako mladý vojak pri Verdune na stráži. Bol večer. Začínalo sa stmievať. Sedel som na okraji jednej priepasti. Ešte než sa úplne zotmelo, som zrazu spozoroval, ako sa cez jeden lesný priesek predierala nepriateľská poľná kuchyňa. Nikdy by sme si neboli pomysleli, že sa tadiaľ vôbec dá prejsť. Ale táto poľná kuchyňa, ktorá nevyčkala na úplné zotmenie, nám prezradila cestu k nepriateľským stanovištiam. Keď tadiaľ ide poľná kuchyňa, určite budú cez tento priesek prechádzať do nepriateľského tábora i posily pechoty a muničné kolóny! Tu je teda cesta, ktorou pripochoduje nepriateľ! Čo sme urobili? Pomysleli sme si azda: „Túto cestu treba ušetriť a neostreľovať?“ Práve naopak. Celú noc sme ju držali pod paľbou!

Biblia je tou cestou, cestou Božích dopĺňujúcich zaopatrovacích a strelných zásob pre kresťanov! A taký prefíkaný je aj diabol, že túto cestu má pod ustavičnou paľbou. Takto ostreľuje aj Bibliu. Aj ten najhlúpejší chlapec hovorí: „Pcha, taká kniha!“ Aj najmúdrejší profesori dokazujú, že Biblia je len ľudským výtvorom. Chápete? Tu sú si zajedno: Paľba na Bibliu! Ale keď chcete byť Božím dieťaťom a dosiahnuť spasenie, potom týmto veciam nevenujte pozornosť! Preto si Bibliu nedajte znechutiť! Biblia dokazuje, že bola napísaná ľuďmi, ktorí boli naplnení a osvietení Duchom Svätým. A keď ju budete čítať, čoskoro zbadáte, že je v nej iný – Boží Duch.

Niektó sa mi raz sťažoval: „Pre mňa je Božie slovo mŕtve. Rád by som bol spasený, ale Jeho slovo mi nič nehovorí.“ Nato som odpovedal: „Poproste Pána Boha o Ducha Svätého! Keď to musí byť, proste hoci aj každý deň po dobu jedného štvrtroka: „Pane, obdaruj ma Duchom Svätým, aby som Tvojmu Slovu porozumel a stal sa veriacim človekom!“ Verte mi, Pán Boh vám určite odpovie!

Nakoniec vám chcem povedať ešte jedno...

7. Počúvajte Božie slovo!

Chodte predovšetkým tam, kde si môžete vypočuť jasné Božie slovo! Aj dnes sú kazateľnice, z ktorých sa káže zriadené evanjelium.

Tam by som nešiel. Na limonádu nemám chuť. To musí byť víno radosti evanjelia! To už spoznáte, či sa vám zvestuje radostné posolstvo alebo nie. Všade sú farári, kazatelia a iní ľudia, ktorí dokážu zvestovať evanjelium. Ale vy počúvajte Božie slovo! Pridržiavajte sa tých, ktorí ho chcú počúvať za každých okolností! Nedávno mi niekto povedal: „Viete, ja som individualista!“ Nato môžem odpovedať iba, že nikdy nebudete skutočným veriacim, keď sa nebudete stretávať s ostatnými kresťanmi, keď nepôjdete tam, kde sa zvestuje slovo Božie!“

K tomu vám nakoniec vyrozprávam jeden príbeh o istej starej žene, s ktorou som sa zoznámil. Istý mladý muž mi raz povedal: „Nerozprávajte príhody o starej žene!“ To bol však len názor mladého človeka. Tá stará žena zohrala v mojom živote veľkú úlohu. Stretol som sa postupne s tromi inžiniermi, ktorí prostredníctvom nej prijali vieru v Ježiša Krista. Spoznal som, že z tejto ženy vyvierala veľká sila, preto som ju navštívil. Bola to vdova po baníkovi. Potešila sa, keď som ju navštívil a vyrozprávala mi, ako ona prijala vieru.

Bývala na predmestí nazvanom Stoppenberg, ktoré sa dnes už spojilo s mestom Essen. Jedného dňa sa z novin dozvedela, že v kostole sv. Pavla budú uvedení dvaja noví farári. Povedala svojim kamarátkam: „To je v Essene vždy veľká udalosť. Poďte sa tam pozrieť!“ A tak potom putovali cez polia smerom k mestu. Ku kostolu to bola dlhá cesta. Keď došli, obrovský kostol sv. Pavla bol už preplnený. Postavili sa vzadu. Vtom uviedli farára menom Július Dammann, ktorý na veriacich v Essene veľmi zapôsobil. Žena rozprávala ďalej: „Július Dammann po prvý raz vystúpil na kazateľnicu a čítal: ‚Lebo Boh tak miloval svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby každý, kto verí v Neho, nezahynul, ale mal večný život.‘ Potom sa predklonil a povedal: ‚Žiadneho z tých stotisíc slov Biblie sa natoľko nebojím, ako slova z a h y n ú ť. Na veky zahynie, kto sa vzdá Boha. To je peklo!‘ Ako mladé dievča som v tomto veľkom kostole stála celkom vzadu. Od tohto okamihu som už nič iné nepočula. Zasiadlo ma to ako blesk. ‚Ja tiež musím zahynúť! Nemám pokoj v Bohu! Neboli mi odpustené moje hriechy! Nie som Božie dieťa! Som stratená!‘ Šla som domov ako vo sne. Po troch dňoch sa ma otec spýtal: ‚Si chorá?‘ Snažila sa to rodičom vysvetliť. Oni však povedali: ‚Máš nejaké muchy! Máš choré nervy!‘ Nikomu som nevedela objasniť svoju smrteľnú úzkosť zo slov: ‚Som stratená.‘“

Prajem vám všetko dobré – a predsa, ba práve preto vám prajem, aby ste spoznali skutočnosť Ducha Svätého a slová: „Som stratený“. Potom rozprávala ďalej: „Štyri týždne som takto blúdila ako zmyslov

zbavená. A potom čítam: ‚Farár Dammann bude zase kázať.‘ Znovu meriam cestu z domu do mesta. Celou cestou som sa modlila. Prišla mi na um iba jedna modlitba, časť piesne: ‚Len jedno, Pane, jediné, daj mi spoznať úprimne, všetko iné, ako zdá sa, jarmom ťažkým pre mňa je.‘ To sa modlila celou cestou. Potom došla do kostola. Farár Dammann práve kázal. Všetko bolo preplnené. Znovu sa jej neušlo miesto a musela stať vzadu. Potom sa znovu pomodlila: ‚Len jedno, Pane, jediné, daj mi spoznať úprimne!‘ Otvorila spevník a vyhľadala označenú pieseň. S prekvapením zistila, že je to práve táto pieseň. Pomyslela si: ‚Keď všetci modliac sa spievajú túto pieseň, potom sa musí voľačo stať!‘ Potom vystúpil farár Dammann na kazateľnicu a čítal evanjelium Svätého Jána: ‚Ježiš hovorí: Ja som brána. Keď vojde niekto cezo mňa, bude zachránený. Amen.‘ Ďalej rozprávala: ‚Teraz som bola druhý raz v kostole a znovu som nepočula nič viac ako tieto slová, lebo v tom okamihu bolo všetko jasné: ‚Ježiš, ktorý vstal z mŕtvych, je tou bránou do života!‘ Ja som do nej vkročila. Z kázne som nič viac nepočula, ale úplne mi to stačilo. Vstúpila som do života!‘

Často zvyknem rozprávať tento príbeh, keď stretnem ľudí, ktorí mi hovoria: ‚Nie, ja nechodím do kostola! Neznášam ten vzduch. Radšej idem do zeleného lesa, kde spievajú vtáčiky a šumia stromy...‘ Na to odpovedám: ‚Tá žena by nikdy nespoznala živú vieru, keby si nebola vypočula Božie slovo!‘

Čo máme vlastne robiť? Skoncuje s vašou plytkou nevierou, skoncuje s vašou neveriteľnou samospravodlivosťou! Urobte rozhodujúci krok! Zbavte sa svojich vedomých hriechov! Hovorte s Pánom Bohom! Čítajte Bibliu! Pravidelne počúvajte Božie slovo!

Mal som odpovedať na otázku: ‚Čo máme vlastne robiť?‘ a dal som vám dôležité odpovede. Ale pre mňa je veľmi dôležité, aby som vám nakoniec niekoľkými slovami povedal to najdôležitejšie:

V zásade nie je rozhodujúce, čo robíme my, i keď aj to je dôležité. Rozhodujúce je, čo Boh urobil pre nás – prostredníctvom Ježiša! To je to radostné posolstvo, ktoré vám chcem zvestovať: ‚Ježiš urobil pre nás všetko! Prišiel k nám, umrel za nás, vstal z mŕtvych za nás, sedí na pravici Božej kvôli nám. On je ten dobrý Pastier, ktorý robí pre svoje ovečky všetko.‘ Žalmista svedčí v 23. žalme: ‚Hospodin je môj pastier, nebudem mať nedostatku...‘ Potom vymenúva, ako nekonečne veľa robí pre neho Dobrý Pastier. Prial by som si, aby ste aj vy mohli povedať: **„Hospodin je môj pastier!“**

Prečo Boh mlčí ?

Vo svete sa dejú strašné veci. Myslím, že to bolo na jar roku 1937. Išiel som v Essene po ulici, keď som stretol vystrašeného 16-ročného mladíka. Keďže som ho poznal zo svojej práce s mládežou, opýtal som sa ho: „Čo je s tebou?“ A on mi na to odpovedal: „Odvliekli ma do nemocnice a tam ma sterilizovali, pretože moja matka bola Židovka. A keď som prišiel domov, moji rodičia už boli preč.“ Už ich nikdy neuvidel. Otec bol uväznený, matka sa dostala do koncentračného tábora v Osvienčime. Mladíkovi som pomohol dostať sa aspoň do Holandska. Odtiaľ sa potom dostal ďalej, až do Ameriky. Ale nikdy nezabudnem na obraz toho vydeseného mladíka, ako mi povedal: „Odvliekli ma do nemocnice a tam ma sterilizovali, pretože moja matka bola Židovka. A keď som prišiel domov, moji rodičia už boli preč.“ A takýchto prípadov boli milióny! Preto sa mnohým ľuďom vnucuje otázka: „A Boh?“ – „Kde je teda Boh?“ – „Boh k tomu nemá čo povedať?“ „Prečo Boh mlčí?“

V Kolíne nad Rýnom nejaký pomätenec vrazil s plameňometom do základnej školy a zabil v nej dvanásť malých detí! Znovu sa tu na myseľ tlačia otázky: „A Boh?“ – „Prečo Boh mlčí?“

Alebo si spomínam na istú mladú pani, ktorá mala rakovinu. Zomierala pomaly, v ťažkom utrpení a zanechala svoje deti. Kto to pri nej prežíval, ten sa tiež musel pýtať: „A Boh?“, „Kde je tu Boh?“ – „Prečo Boh mlčí?“

Je veľa ľudí, ktorí by teraz mohli vyrozprávať svoje príbehy a nakoniec sa spýtať: „A Boh?“ – „Kde bol Boh?“ – „Prečo Boh mlčí?“

Náš milý nemecký básnik, Friedrich Schiller, napísal báseň o radosi a v nej slová: „Radosť, radosť, krásna iskra bohov, dcéra z Elyzia...“ A v nej je i verš: „Bratia, hore, nad hviezdami milý Otec tam má stany.“ No, človek dneška je v pokušení hovoriť: „Bratia, hore nad hviezdami žiaden Otec nemá stany!“

Komu sa stane niečo také ťažké, tomu sa prirodzene vnucujú otázky: „Kde je Boh?“ – „Prečo to Boh dopustil?“ – „A prečo Boh pri všetkých tých strašných veciach mlčí?“ Taký človek sa ľahko dostane do bodu, keď sa ho zmocní nebezpečná myšlienka: „Možno predsa len niet nijakého Boha... Možno je to nebo naozaj prázdne. Či tí ateisti predsa len nemajú pravdu?“

Moji milí priatelia, komu prídu na um takéto myšlienky, ten sa musí zhroziť. Lebo keby bola pravda, že niet nijakého Boha, bolo by to strašné. Potom by sme my, ľudia – my, beštie! – boli ponechaní sami na seba. Potom by sme boli ako stratené deti, ktoré už nevedia nájsť cestu domov. Niet Boha?! To by bolo ukrutné! Keď mi niekto z ľudí povie: „Ja som ateista!“, poviem mu: „Nemáte ani tušenia, čo tým hovoríte! Nad nami nič! Sme opustení!“ „Sme tu sami so sebou!“ Pre človeka nie je nič strašnejšie, ako človek, však? Rimania mali príslovie: „Homo homini lupus.“ To znamená „človek človeku vlkom.“ Hrozný!

Nemôžem ani vysloviť, koľkokrát som ako farár počul túto vetu: „Ako to Boh môže dopustiť? Prečo Boh pritom všetkom mlčí?“ A keďže ľudia sa ma často takto vypytovali, chcel by som na to teraz odpovedať.

Ale už vopred musím povedať: Nie som nijaký tajný Boží tajomník. Boh mi nezveril svoje tajné plány, ani mi ich nenadiktoval. Chápete? Je to už aj samo o sebe trochu hlúpe, pýtať sa tak, ako keby sme mohli rozumieť Bohu. Boh, ktorému by som mohol rozumieť, by bol nanajvýš nejakým dekanom alebo superintendentom. Tým by som ešte mohol porozumieť. Ale to by už nebol Boh, ktorého by som vedel dobre a správne pochopiť. Veď Boh v Biblii hovorí: „Moje myšlienky nie sú vašimi myšlienkami, ani moje cesty nie sú vašimi cestami.“ To je úplne pochopiteľné!

Získal som však už nejaké poznatky z Biblie a chcel by som, ak to budem vedieť, odpovedať na otázku: „Prečo Boh mlčí?“

1. Od základu zle postavená otázka

Hneď na začiatku musím povedať, že otázka, „prečo Boh mlčí?“, je nesprávne postavená. Je totiž postavená tak, ako keby tu bola súdna sieň: Na súdnej stoličici sedí pani Schultzová alebo farár Busch. A na lavici obžalovaných sedí Boh. A hovoríme: „Obžalovaný Bože, ako môžeš toto všetko dopustiť? Prečo mlčíš?“ Poviem vám to celkom zro-

zumiteľne: Takého boha, ktorý by nás nechal sedieť na súdnej stolici a ktorý by sám sedel na lavici obžalovaných, takého boha niet!

Pamätám sa na jednu vzrušujúcu scénu, keď som bol ešte začínajúci farár. Ako 27-ročný som prišiel do Essenu, práve v čase, keď tam vypukol štrajk baníkov, ktorý vtedy ľudí veľmi rozrušil. V tom čase som jedného dňa kráčal okolo veľkého námestia. Tam stál na debničke od mydla nejaký muž, mohutne rečnil a hučal do okolostojacich ľudí. Hovoril o hladujúcich deťoch, o nespravodlivých mzdách a nezamestnanosti. Keď ma zrazu zbadal, spoznal ma a hneď na mňa skríkol: „Aha, veď tu práve ide farárisko! Poď sem!“ Nuž, takéto priateľské pozvanie väčšinou neodmietnem. Idem teda k tomuto zástupu. Muži mi robia miesto, aby som sa mohol dostať až k rečníkovi. Stálo tam okolo mňa asi tak 100 baníkov. Cítil som sa trochu čudne a nedobre. Na takéto situácie ma na univerzite nepripravovali. A potom sa ten rečník do mňa pustil: „Počuj, farárisko! Keď je nejaký Boh – čo neviem, ale hádam aj nejaký môže byť – tak keď zomriem, chcem pred Neho predstúpiť a povedať mu“ (a začal kričať): „Prečo si dopustil, aby na bojiskách trhali ľudí na kusy? Prečo si dopustil, aby niektoré deti hladovali a iné aby plytvali potravinami, pretože ich majú nadbytok? Prečo si dopustil, aby ľudia biedne skapínali na rakovinu? Prečo? Prečo?“ A potom Mu poviem: „Ty, Bože, odstup! Preč s Tebou! Vypadni!“ Takto kričal tento muž. A potom som aj ja kričal: „Celkom správne! Preč s týmto bohom! Preč s týmto bohom!“ A zrazu všetko stíchlo. Rečník vystrúhal začudovanú grimasu a povedal: „Moment! Veď vy ste farár! Vy nemôžete kričať: ‚Preč s týmto bohom!‘ A ja som mu na to odpovedal: ‚Počuj! Taký boh, pred ktorého by si ty takto predstúpil, na ktorého by si si takto mohol otvárať ústa, ktorého možno takto predvolať k zodpovednosti – že ty stojíš pred ním ako sudca a on je tvojím obžalovaným – ten je iba v tvojej fantázii. Preto i ja môžem povedať: ‚Preč s týmto bohom!‘ Preč s týmto hlúpym bohom, ktorého si naša doba sama vytvorila, ktorého môžeme žalovať a odstrkovať preč od seba – a zase pozvať späť podľa potreby! Taký boh neexistuje. Ale ja ti niečo poviem: Je celkom iný a skutočný Boh. Pred Toho raz predstúpiš ako obžalovaný ty a pred Ním si nebudeš môcť ani len ústa otvoriť, lebo On sa bude pýtať teba: ‚Prečo si Ma nectil? Prečo si Ma nevzýval? Prečo si žil v nečistote, v hriechu? Prečo si klamal? Prečo si nenávidel? Prečo si sa vadil? Prečo...?‘ Tak sa ťa bude pýtať. A vtedy ti slová zostanú trčať v krku. Potom sa na tisíc otázok neopovážiš odpovedať jediným slovíčkom! Takého Boha, ktorému by sme my

mohli povedať: ‚Preč s Tebou!‘, takého niet. Ale je tu svätý, živý, skutočný Boh, ktorý mnohým spomedzi nás bude musieť povedať: ‚Preč s tebou!‘“

Poviem vám tiež, že keď dnes počujete ľudí, ktorí vyčítajú Pánu Bohu, „ako môže Boh toto všetko dopustiť?“ a „prečo Boh na toto všetko mlčí?“, povedzte im: „To by bol len nejaký hlúpy, vymyslený boh, ktorého by sme mohli obžalovávať. Ale je tu jeden svätý Boh, ktorý obžalúva nás, a to vás i mňa! „Zachovávali ste Božie prikázania?“ Alebo ako si to predstavujete? Boh berie svoje prikázania vážne! My sme obžalovaní, nie Boh!

To je to prvé, čo som vám musel povedať celkom jasne: To celé – ako je tá otázka postavená - je od základu nesprávne. A teraz to hlavné...

2. Mlčanie svätého Boha je Jeho súdom

„Prečo Boh mlčí?“ Pozrite sa: **Áno, Boh často mlčí. Ale toto Božie mlčanie je strašným súdom nad nami!**

Som presvedčený, že je aj peklo. Ale nie také, aké sa nám ukazuje na mnohých obrazoch, že diabol tam praží duše alebo podobné hlúposti. Ale verím, že peklom bude už to, keď už Boh nebude mať ľuďom čo povedať. Potom už budú môcť na Neho volať, modliť sa k Nemu, kričať – On im už nič nepovie. Ruský spisovateľ Dostojevskij raz povedal: „Peklo je miestom, kam Boh už nikdy viac nenazrie“ – tam sme už raz a navždy odlúčení od Neho, tam sme Bohom skutočne opustení. Áno, Božie mlčanie je Jeho súdom. A pozrite sa, takto sa peklo začína už tu, keď Boh mlčí.

K tomu vám vyrozprávam jeden biblický príbeh: Boli dve mestá - Sodoma a Gomora. Boli kultúrne vyspelé s najjemnejšou civilizáciou. Boha nepopierali. Iste tam bolo aj niekoľko farárov, takí chudáci. Ale ľudia tam Boha jednoducho nebrali vážne. Možno ešte pri sobášoch a pohreboch milého Pána Boha trochu obťažovali, ale vo všeobecnosti sa o Neho veľmi nestarali. Šliapali po všetkých Jeho prikázaniach. V Sodome býval zbožný muž menom Lót. Ten ich občas napomínal: „Takto s Pánom Bohom nemôžete zaobchádzať! Nemýľte sa, Boha nemožno vysmievať! Čo človek rozsieva, to bude aj žať!“ „Ach“, odpovedali mu, „nerozprávaj hlúposti! Veď nie si farár! Prestaň nám hovoriť také nezmysly: ‚Čo človek rozsieva, to bude aj žať!‘ A potom jedného dňa ráno na svitaní – Boh ešte predtým vyviedol Lóta z mes-

ta – nechal Boh na tieto mestá pršať z neba oheň a síru. Aké to je, to sme už zažili aj my vo vojne pri bombardovaní. Ale Boh to dokáže aj bez lietadiel. Viem si predstaviť, ako tam ľudia vyskakovali z postelí a kričali: „Do pivnice!“ A ľudia sa rútia do pivníc. Ale za chvíľu je aj v tých pivniciach horúčava ako v pekárenskej peci. Nedá sa v nich vydržať. Nový príkaz: „Musíme von!“ A ľudia sa ženú von. Ale vonku všade prší oheň a síra. Ľudia sú celkom bezradní. Von ísť nemôžu a v pivniciach sa priamo dusia. Tak nám to rozpráva Biblia. A tu si predstavujem – čo Biblia nehovorí – ako sa tu zhromaždil zástup ľudí: elegantná mladá pani, pre ktorú bol Boh len dobrým starým mužom, starší pán, ktorý dokázal rozoznať každú značku červeného vína podľa chuti – ani on nemal nič proti milému Pánu Bohu, len mu bol úplne ľahostajný. Také typy ľudí tu boli spolu po pivniciach: milí a poriadni ľudia, dobrí občania, ktorí riadne platili dane. Všetci mali svoje temné tajomstvá, aké má každý človek i dnes. Ale v pivnici je čoraz väčšia horúčava. Chcú vyjsť von, ale nemôžu, lebo všade dookola zúri skaza. A vtedy sa ich zmocní hrôza. A zrazu ten tučný pán hovorí: „Ľudia, ten Lót mal predsa len pravdu: Boh skutočne žije!“ A tá mladá pani hovorí: „Tak už nám pomôže len jedno: mali by sme sa modliť! Ale kto sa vie modliť?“ A tu sa začnú dvíhať ruky (v staroveku sa ľudia modlili so zdvihnutými rukami), ktoré sa dovtedy nikdy k modlitbám nedvíhali. A začne to: „Pane, zmiluj sa! My sme zhrešili! Znevažovali sme Ťa! Ale prestaň! Veď Ty si predsa ten milý Pán Boh, Ty si predsa milostivý! Pane, zmiluj sa nad nami!“ A je ticho. Počuť iba zavýjanie a praskanie ohňa. Potom tie zdvihnuté ruky klesajú, rozpäté ruky sa zatínajú do pästí: „Bože, prečo mlčíš?“ A zase je ticho. Počuť iba hučanie ohňa. A ľudia už teraz môžu prosiť alebo zlorečiť – Boh už neodpovedá.

Existuje hranica, ktorú môže človek, mesto alebo národ prekročiť, hranica ľahostajnosti voči živému Bohu. No potom už Boh neodpovedá. Potom sa už môžu modliť alebo rúhať – On už neodpovedá. Chápate už, že toto mlčanie nad Sodomou bolo tým najhroznejším súdom? Boh im už nemal čo povedať! A keď sa pozerám na našu vlasť v jej úplnej ľahostajnosti voči Božej pravde, voči Božím prikázaniám a voči Božiemu spaseniu, chytá ma často hrôza. Možno ešte zažijete, že sa budete modliť alebo rúhať a Boh už nebude mať čo povedať.

Raz je v Biblii povedané o Bohu: „Volal som vás, a neodpovedali ste.“ A ty, človeče, prečo mlčíš, keď ťa Boh volá?

Teda, Božie mlčanie je tým najstrašnejším Božím súdom! A to tretie, čo chcem povedať je, že...

3. Veľká vzdialenosť bráni tomu, aby sme počuli

Keď máme pocit, že Boh mlčí, tak to môže znamenať, že sme sa od Neho priveľmi vzdialili. Nedávno ku mne prišiel istý mladý muž a povedal mi: „Pán farár, vy ma už znervózňujete! Stále hovoríte len o Bohu. Stretne sa a vy znovu začínate o Bohu. Ja Boha nepočujem ani nevidím. Kde teda Boh hovorí? Ja nič nepočujem!“ Odpovedal som mu: „Mladý muž, poznáte príbeh o márnotrattnom synovi?“ „Tak približne“, odpovedal. „Tak približne“ – to znamená, že vôbec. Vyrozprávam vám príbeh, ktorý rozprával sám Ježiš.

Bol raz jeden bohatý statkár, ktorý mal dvoch synov. Jeden bol trochu ľahkomyselný. Bolo mu doma pritesno, otupno. Jednoducho mu to doma nevyhovovalo. Jedného dňa sa obrátil na svojho otca: „Starý, daj mi moje dedičstvo a hneď mi ho vyplať, chcem ísť do sveta!“ Otec mu vyplatil jeho dedičský podiel a syn odišiel ďaleko do sveta. Ďalej sa o ňom hovorí: Prehýril svoj majetok. Viete si to predstaviť? Vo veľkomestách možno peniaze nádherne utraťiť. A práve vtedy tam nastal hlad a nezamestnanosť. Syn sa beznádejne spustil a skončil ako pastier sviň. U Izraelitov považujú svine za nečisté. Pre Izraelitu to bolo to najhoršie, čo ho mohlo postihnúť – stať sa pastierom sviň. Keďže tam panoval hlad, bol šťastný, že si mohol uchmatnúť aspoň niečo zo žlabu ošípaných a najesť sa. Tam už hlas svojho otca nemohol počuť. Bol od neho jednoducho prídaleko. A tak si ten márnotrattný syn povedal: „Tu hlas svojho otca nepočujem.“ Samozrejme! Nepočul ho! – Dovoľte, aby som tu niečo vsunul a vymyslel si príbeh, ktorý v Biblii nie je: Tak tu sedí ten utečenec pri svojich sviňach. Má prázdne brucho. A tu začne žalovať na svojho otca: „Ako to len môže môj otec dopustiť, aby som sa mal tak úboho?“ Taký sa mi vidí aj dnešný svet: Opustil Boha, postihla ho ukrutná bieda – a on kričí: „Ako môže Boh toto všetko dopustiť? Prečo Boh mlčí?“ Ale Ježiš tento príbeh márnotrattného syna vyrozprávaj inak: V jeho živote nadišla hodina, keď vstúpil do seba: „Veď ja som blázon! U môjho otca je hojnosť chleba – a ja tu hyniem od hladu. Vstanem a vrátim sa k svojmu otcovi a poviem mu: „Otcé, zhrešil som!“ I vstal a vrátil sa! Keď ho jeho otec zbadal, už zďaleka mu bežal v ústrety. A jeho márnotrattný syn mu povedal: „Otcé, zhrešil som!“ A vtedy ho otec objal a zvolal: „Prineste to najlepšie rúcho a dajte mu prsteň na ruku, aj obuv na jeho nohy!“ A zrazu hlas svojho otca počul. „Ak nepoču-

jete Boží hlas, tak ste od Neho pridaleko! Musíte sa obrátiť, to dobre viete!“, odpovedal som tomu mladému mužovi.

Ľudia môžu byť od Boha veľmi ďaleko, áno, dokonca sa môžu dostať, obrazne povedané, až k sviniam. Ja som si v čase svojej najväčšej bezbožnosti ako poručík v prvej svetovej vojne vždy uvedomoval, že by som sa mal obrátiť. A ešte som nestretol človeka, ktorý by v podstate nevedel, že by sa mal obrátiť. Aj tá najsamospripravlivejšia pani vysvetľuje: „So mnou je to v poriadku!“ Ale keď s ňou dlhšie hovorím, povie mi: „Áno, vlastne sa musím obrátiť! Mám vo svojom živote mnoho hriechov. V podstate je moje srdce celkom kamenné!“

Každý z nás vie, že by sa vlastne mal obrátiť. A prečo to neurobíte? Obráťte sa! Potom aj vy budete počuť hlas svojho Otca!

Ale ešte musím uviesť ďalší bod k otázke: „**Prečo Boh mlčí?**“

4. Musíme počuť posledné Božie slovo!

Dokážete ešte počúvať? Ešte nie som nudný? Teda, ak je to nudné, tak je to kvôli mne a nie kvôli evanjeliu. **Farári vedia urobiť evanjelium nudným, možno to poznáte. Potom si však Bibliu čítajte sami, bez nás!**

Evanjelium berie človeku dych – verte mi! Čo vám teraz chcem povedať, je to najdôležitejšie: Keď máte pocit, že Boh mlčí, musíte počuť posledné Božie slovo! Teraz vám zacitujem vetu z Biblie, ktorá je taká dlhá, že by som vám ju vlastne mal povedať dvakrát. Je napísaná v prvej kapitole epištoly Židom: „Kým kedysi mnohokrát a rozličným spôsobom hovorieval Boh otcom prostredníctvom prorokov (napríklad Mojžiša a Jeremiáša), za týchto posledných dní nám hovoril v Synovi.“ Viete, kto je Syn Boží? To je Ježiš!

Ježiš! Tu som zase pri svojej téme. Srdce mi hneď bije rýchlejšie, keď môžem hovoriť o Ježišovi. Tento Ježiš je – ako bol raz pomenovaný – Božím Slovom, ktoré sa stalo človekom: „A On, to Slovo, sa stalo telom a prebývalo medzi nami!“ Chápete to? Keď povieme nejaké slovo, je to hneď preč – ako dych. Boh dal, aby sa Jeho Slovo stalo telom – a to v Ježišovi. Ježiš je posledným Božím Slovom!

Poznáte výraz „moje posledné slovo“? Tak si predstavte, že vám chcem predať kravu. Nebojte sa, neurobím to! Predaju kráv vôbec nerozumiem. Ale dajme tomu, že by som vám chcel predať kravu. Koľko stojí jedna krava? Nevieť. Povedzme 1 000 mariek. Vy poviete: „Dám za ňu 300 mariek, viac nie.“ „Ale ja by som mal za tú

kravu vlastne pýtať 1200 mariek!“ vysvetľujem. Potom ponúknete 400 mariek. A ja poviem: „Musím za ňu dostať 1100 mariek!“ A tak by sme sa jednali, až kým by som nevyhlásil: „Teda 800 mariek je už moje posledné slovo!“ A ak nie som nejaký gašparko, tak zostanem na tom a už nič nezmením. Ježiš je posledným Božím Slovom! A keď Ho neprijmete, potom vám už Boh nemá čo povedať. Chápete? Keď sa ľudia sťažujú, že Boh nič nehovorí alebo sa pýtajú, prečo Boh mlčí, odpovedám im: „Boh už vám nemá čo povedať, keď nechcete prijať Jeho Posledné Slovo!“ Musíte prijať Ježiša! A vy Ho môžete prijať! Inak to nejde!

Často stretávam ľudí, ktorí mi hovoria: „I ja verím v milého Pána Boha. Ale Ježiš?!“ Počujte! Ježiš je posledné Božie Slovo nám, ktoré sa stalo telom! A čo to znamená, to vám ešte ďalej vysvetlím. Preto vám o Ježišovi musím ešte niečo povedať. Nič nerobím radšej ako toto!

Okolo Ježiša je zástup ľudí. On hovorí. Zrazu sa tam niekde vza-
du niečo deje. Ľudia začnú čosi hovoriť a potom utekať. Ježiš preruší
reč: „Čo sa deje?“ Stalo sa niečo strašné. Prišiel tam nejaký malomoc-
ný človek. Viete, čo je to malomocenstvo? Človek už zažíva hnije. Je
to strašné! Hnis zožiera uši, nos, ba aj pery. A toto malomocenstvo
je také nákazlivé, že ešte aj dych takého človeka môže niekoho naka-
ziť. Preto museli malomocní bývať na púšti. Nesmeli chodiť medzi
ľuďmi. A tu zrazu taký malomocný príde do davu ľudí! Počul o Ježišovi,
a to ho hnalo horúcou túžbou: „Chcem vidieť Záchrancu!“ A tak pri-
chádza. Má dosť miesta! Ľudia len tak ustupujú! A pritom vriekajú:
„Choď preč! Vypadni!“ Berú kamene a vyhrážajú sa mu. Ale on sa
nedá zadržať. Viem si dobre predstaviť, ako sa mu v strede davu robí
priebeh, uvoľnený zdesenými ľuďmi. A tou vzniknutou uličkou ide
ten malomocný dopredu, až kým nezastane pred Ježišom. Nie, on
pred Ježišom nestojí, ale klesá pred Ním do prachu a tam vyplače celú
svoju biedu pred Spasiteľom: „Môj život je úplne zbabraný, zničený!
Pane Ježišu, ak chceš, môžeš ma očistiť. Pomôž mi!“ Ach, viete, ten
znivočený obraz Boží a Spasiteľ, Syn Boží, sa musia stretnúť! Tak to
musí byť. Naša bieda musí prísť pred Ježiša! Ach, prial by som vám,
aby ste časť svojej „nábožnosti“ odhodili nabok a priniesli pred Ježiša
svoju biedu. Tu leží ten malomocný pred Ježišom: „Ak chceš, môžeš
ma očistiť!“ A teraz sa stane niečo, čo pokladám za nekonečne krásne.
Vedel by som si predstaviť, že aj Ježiš ustúpil o krok pred týmto tak
strašne zničeným obrazom človeka a povedal: „Áno, dobre! Vstaň!
Buď čistý!“ Ale nie, Ježiš to tak nerobí. Naopak, On pokročí dopredu
a položí svoju svätú ruku na chorú hlavu! Ľudia kričia od zdesenia.

„Malomocného sa predsa nesmieš dotýkať!“ A Biblia hovorí: „Ježiš sa ho dotkol.“ Spasiteľovi sa nehnusí nijaká špina! Nijaká bieda Mu nie je priveľká! On položí na ňu svoju ruku! Keby som bol tým druhým Wilhelmom Buschom, tým maliarom, namaľoval by som toto: Ježišove ruky na tej zničenej a napoly rozpadnutej tvári toho malomocného. To je Ježiš, najväčší div všetkých čias! A keď je tu teraz nejaký človek, o ktorom už nikto nechce nič vedieť, na toho Ježiš položí svoju ruku a povie: „Ja som ťa vykúpil; môj si!“ Ak je tu teraz niekto, koho trápi, že je malomocný od nečistoty a hriechu, Ježiš kladie na neho svoju ruku a hovorí: „Chcem! Buď čistý!“

Do našej biedy, do nášho hriechu, do našej nečistoty, do našej choroby k nám v Ježišovi prichádza všetka Božia láska!

Ježiš je to Božie Slovo, ktoré sa stalo telom, ktoré sa stalo človekom. A tu ľudia hovoria: „Prečo Boh mlčí?“ Či Boh dosť jasne a nádhorne neprehovoril? A či to neprehovoril Boh?!

A tento Ježiš je jedného dňa pribitý na kríž. Priklincovali Mu ruky i nohy. Potom bol ten kríž vztýčený. A okolo kríža – zúriaci dav. Rímski vojaci zaháňajú ľudí späť. Poďte, pridajme sa k tomu davu, postavme sa tam – pod kríž – aj my! Hľadte na toho Muža z Golgoty! Tu je „hlava ubolená, ranami pokrytá a na posmech zdobená, trními obvitá.“ Hľadte na Neho! Pýtajte sa Ho: „Prečo tu visíš?“ A On vám odpovie: „Pretože ty si sa previnil proti Bohu. A teraz buď zaplatíš ty za svoju vinu v pekle – alebo tu zaplatím Ja za teba. Niekto zaplatiť musí! Ja to chcem urobiť za teba! Len uver a ver vo Mňa!“

Priatelja moji, keď som to ako mladý človek pochopil, „áno, to je ten veľkonočný obetný Baránok, ktorý nesie hriech sveta!“ vtedy Ježiš vzal aj moju vinu, vtedy ma zmieril s Bohom, zaplatil za mňa výkupné, aby ma vykúpil Bohu. Vtedy som položil svoje srdce pod kríž a povedal som: „Komu inému by som sa mal vzdať, ó kráľu, ktorý na kríži si mrel? Tu Ti obetujem svoju krv a život, moje celé srdce Ti tu vylejem“.

A potom Ježiša položili do hrobu v skale. Na hrob privalili ťažkú kamennú platňu. Rímski vojaci strážili hrob. A zavčas rána na tretí deň sa rozjasnilo, ako keby v blízkosti hrobu explodovala atómová bomba, takže tí vojaci – a to boli nejakí chlapi, nijaké útlocitné panny – od strachu upadli do bezvedomia. A posledné, čo videli, bolo, ako tento Ježiš slávne vyšiel z hrobu.

Nerozprávam vám tu nejaké rozprávky, ale hovorím vám to preto, že viem, že tento Ježiš vstal z mŕtvych. Tento Ježiš, ktorý zomrel za vás, žije! Nie je tu nikto, za koho by Ježiš nebol zomrel. A tento Ježiš

žije! A On vás volá – ako to „Posledné Božie Slovo“! A rozhodujúcou otázkou nášho života je, či Ho prijmem!

„Prečo Boh mlčí?“ Boh však v skutočnosti vôbec nemlčí, moji milí priatelia! On hovorí! Jeho Slovo sa volá „Ježiš“! A to znamená: Láska, milosť, milosrdenstvo!

Vo svojom živote som prekonal strašné hodiny – vo fašistických väzeniach, aj za bombardovania počas vojny. Pamätám sa na jednu z tých najstrašnejších hodín. Výkrik hrôzy mi ostal trčať v krku, keď ma počas bombardovania priviedli na jeden dvor. Okolo mňa ležalo asi 80 mŕtvol, ktoré cez deň vyhrabali z jedného zo zasypaných protileteckých krytov. Iste, podobné strašné obrazy som videl už aj v prvej svetovej vojne. Ale to bolo ešte oveľa strašnejšie. Tu neležali vojaci, ale starí muži, upracované ženy a deti - malé, drobné deti, na ich vychudnutých telíčkach bolo vidno tú dlhú vojnu. Deti! Čo už tie mali do činenia s touto šialenou vojnou?! Keď som tak stál medzi toľkými mŕtvolami – sám v tej príšernej hrôze, sám v tomto smrteľnom tichu, vtedy som vo svojom srdci kričal: „Bože, kde si? Prečo mlčíš?“ A tu sa zrazu vynorilo predo mnou slovo Biblie: „Boh tak veľmi miloval svet, že svojho jednorodného Syna dal...“ Boh sám musel toto slovo zvolať do mojej beznádeje. A zrazu stál predo mnou golgotský kríž, na ktorom Boh nechal vykrvacať svojho jednorodného Syna – pre nás!

Nerozumiem Bohu. Nerozumiem, prečo Boh toho toľko dopustí. Ale tu je žiariaca fakľa, znamenie, pomník, maják Jeho večnej lásky. To je Ježišov kríž. Veď Boh „neušetřil vlastného Syna, ale ho dal za nás, za všetkých, ako by nám s Ním potom i všetko nedaroval!“ Tak hovorí apoštol Pavel. A je to tak. Keď pod Kristovým krížom nájdem pokoj s Bohom, už nemám nijaké otázky.

Keď boli moje deti malé, ešte nechápali všetko, čo som robil, ale dôverovali mi: „Náš otec to už iste dobre urobí!“ Keď pod Kristovým krížom nájdem pokoj s Bohom a stanem sa Božím dieťaťom, dokážem už svojmu nebeskému Otcovi dôverovať: „On všetko robí správne.“ A preto už nemám nijaké otázky. Všetko závisí od toho, či ste prijali, či ste si privlastnili toto posledné Božie Slovo – Ježiša! Môžete ma počúvať ešte 5 minút? Musím vám povedať ešte niečo veľmi dôležité...

5. Božie mlčanie sa môže stať volaním

Pozrite sa! **Človek môže celé hodiny diskutovať o tom, prečo Boh to alebo ono dopustí, ale táto otázka sa stane aktuálnou**

a akútnou, až keď to postihne práve nás. Nezdá sa vám to? A zo všetkých strašne temných chvíľ môjho života som našiel východisko až pod Ježišovým krížom.

Nedávno mi jedno dievča povedalo celé zúfalé: „Nemôžem už ďalej žiť!“ Nevieť, v akej situácii práve ste, ale kvôli tým temným záležitostiam vášho života by som vám chcel povedať: Nejde o to, aby ste sa pýtali: „Prečo? Prečo? Prečo?“, ale musíme sa pýtať: „Načo?“ K tomu vám vyrozprávam ešte jeden príbeh.

Keď som bol pred niekoľkými desiatkami rokov farárom v istom baníckom okrese, stalo sa tam čosi strašné. Jedného dňa som počul o akomsi robotníkovi, ktorému sa v šachte stalo nešťastie. Na kríže mu padol kameň. A tak bol teraz úplne ochrnutý, bez akejkoľvek nádeje na zlepšenie. Hrozná! Navštívil som ho, ale moja návšteva bola strašná, áno, bola to moja najstrašnejšia návšteva, akú som zažil. Búda bola plná jeho kamarátov. Na stole stáli fľaše pálenky. Ochrnutý sedel na svojom vozíku. Keď som tam vkročil, ozval sa hlasný rev: „Ty čierne drozd, zostaň vonku! Kde bol tvoj Boh, keď mi ten kameň padol na kríže? Prečo Boh mlčí?“ A potom začal kliat. Bolo to ako v pekle. Nezmožil som sa ani na slovo a vyšiel som von. Medzi baníkmi svojho zboru som mal niekoľkých priateľov, ktorým som na najbližší večer toto všetko vyrozprával v „mužskom krúžku“. A o týždeň nato, práve keď som chcel zahájiť ten môj „mužský krúžok“, sa s hrdotom otvorili dvere a dnu vtláčili vozíček s ochrnutým baníkom. Jednoducho ho tam tí moji priatelia pozvali a priviedli do nášho „mužského krúžku“. Nevieť, či sa ho na to spýtali, ale asi nie. A tak tu teraz sedel pred mnou. Hovoril som o texte „Boh tak veľmi miloval svet“ – nie, aby sa nám dobre viedlo, ale aby „svojho jednorodeného Syna dal.“ Hovoril som o Ježišovi, o tom poslednom Božom Slove, ktoré musíme počuť a pokračoval som: „...aby nikto z tých, ktorí veria v Neho, nezahynul.“

A tento muž počúval! Prvý raz počul takto hovoriť o Ježišovi! A zrazu videl svetlo. Skrátim to. O tri mesiace sa stal vlastníctvom Pána Ježiša. Nemôžem vám tu všetko vyrozprávať, ako sa pri ňom všetko obnovilo. Jeho byt, jeho domácnosť bola v poriadku. Kde bolo doteraz počuť len samé kliatby, tam teraz zneli piesne o Ježišovi. Stratil starých priateľov, ale našiel nových. Fľaše pálenky zmizli, zato teraz už na jeho stole ležala Biblia. Jeho žena i deti ožili. Ešte raz som ho navštívil, krátko pred jeho smrťou. Na túto návštevu nemôžem zabudnúť. Mal také pekné meno: „Amsel“ – drozd. Iste mi to nebude zaslúžiť, že tu vyslovím jeho meno, už je vo večnosti. „Amsel“, spýtal

som sa ho, „ako sa máš?“ „Ach“, odpovedal mi, „odkedy môj život patrí Ježišovi, odkedy mám odpustené hriechy, odkedy som dieťaťom Božím, odvtedy je v mojom dome...“, chvíľu uvažoval a potom pokračoval, „každý deň ako deň pred Vianocami.“ Či to nie je pekne vyjadrené od takého baníka?! A potom ešte nasledovalo to, na čo nikdy nezabudnem. Povedal ešte: „Busch! Ja už skoro zomriem, tak to cítim.“ Tykali sme si, lebo sa z nás stali dobrí priatelia. „A potom vojdem bránu a budem stáť pred Bohom. Je mi celkom jasné: Smrťou sa nič nekončí. A keď tam, vo večnosti zastanem pred Božím trónom, padnem pred Ním a budem Mu ďakovať za to, že mi zlomil chrbticu.“ „Amsel“, prerušil som ho zhrozene, „čo to hovoríš?!“ A on odpovedal: „Viem, čo hovorím. Pozri, keby sa to nebolo stalo, keby ma bol Boh nechal tak bezbožne behať ďalej, tak by som bol vbehol priamo do pekla, do večného zatratenia. Preto musel Boh vo svojej zachraňujúcej láske tak tvrdo zasiahnúť a ochromiť mi chrbticu, aby som mohol nájsť Jeho Syna, Ježiša. Prostredníctvom Ježiša som sa stal šťastným dieťaťom Božím. A preto sa Mu za to chcem poďakovať!“ A potom ešte nasledovala veta, ktorá sa mi nezmazateľne vryla do pamäti: „Je lepšie ochrnutý patriť Ježišovi a byť dieťaťom Božím, než s oboma zdravými nohami skočiť do pekla!“ Na to nikdy nezabudnem, ako to povedal: „Je lepšie ochrnutý patriť Ježišovi a byť dieťaťom Božím, ako s oboma zdravými nohami skočiť do pekla!“ Na to som mu povedal: „Môj milý Amsel! Pozri, Boh na teba poslal niečo skutočne ťažké. Spočiatku si hundral: „Kde bol Boh? Prečo Boh mlčí?“ A teraz si pochopil, prečo to Boh na teba dopustil: On ťa chcel pritiahnúť k Ježišovi, aby ťa Ježiš mohol pritiahnúť k Nemu!“

Vidíte? **Nemáme sa pýtať „Prečo?“, ale skôr „Načo?“** A k tomu vám chcem povedať, že si myslím, že všetko ťažké v našom živote je tu nato, aby nás Boh mohol cez Ježiša pritiahnúť k sebe! Veľmi rád spievam tento verš piesne: „Tiahni ma, Otče, k svojmu Synovi, aby ma On zas k Tebe vzal. Tvoj Duch nech vládne v mojom srdci a riadi moje zmysly a um. Aby som vždy Tvoj pokoj mal a Tebe v srdci spieval a hral“. Želal by som si, aby ste to aj vy mohli v modlitbe spievať so mnou.

Naše právo na lásku

Túto tému som už sformuloval aj takto: „**Môže byť láska hriechom?**“ Ide tu o otázku pohlavnosti, ktorá nás všetkých dosť zamestnáva. Začnem témou „naše právo na lásku!“ Poviem vám k tomu niečo vážne a dôležité.

1. Bezhraničná bieda

Najnápadnejšou skutočnosťou našej doby je, že ľudia ešte nikdy neboli takí opustení, ako dnes. Pritom sme ešte nikdy nežili tak tesne vedľa seba ako v súčasnosti. A predsa – hoci sme natlačení jeden k druhému ako sardinky, ešte nikdy sme neboli takí osamelí ako dnes.

Raz mi istý 16-ročný chlapec povedal: „Nemám nikoho!“ Odpovedal som: „Netáraj nezmysly! Veď máš otca!“ „Ach, ten starý?“, odpovedá, „príde domov popoludní o piatej, trochu ponadáva, naje sa a zase odíde.“ „A tvoja matka?“ „Tá je až po uši zahĺbená do práce, nemá sa kedy o mňa starať!“ „A čo spolupracovníci?“ „Sú to kolegovia, nič viac. Nemám nikoho, komu by som sa mohol vyžalovať.“ To mi povedal 16-ročný chlapec! Ale také osamelé nie sú len deti. Manželky často žijú smrteľne osamelé pri svojich manželoch a naopak. Manžel ani netuší, čo prežíva jeho manželka. A manželka ani netuší, čo znepokojuje jej manžela. A toto sa nazýva manželstvom! A tak sme všetci len osamelí ľudia!

Keď dnešní filozofi hovoria o osamelosti súčasného človeka, vždy nájdú pozorné uši. Človek doslova volá po vyslobodení z osamelosti. A pozrite, táto túžba sa spája s najsilnejšou mocou vášho života – s pohlavným pudom. A zrazu sa trhajú hrádze: pätnásťročný si hľadá priateľku, ktorá ho vyslobodí z osamelosti. Manžel, ktorý žije so svojou ženou a je úplne sám, flirtuje so sekretárkou, aby ho možno vyslobodila z osamelosti. Mladý vysokoškolák, jeden z 11 000 alebo 20 000 študentov a v podstate strašne sám, sa spojí so študentkou, ktorá je práve taká osamelá ako on. Túžba po vyslobodení z osamelosti sa spája s najsilnejším pudom v živote, s pohlavným pudom, takže dnes žijeme v šialene presexualizovanom svete. A túto okolnosť, že človek v sexe hľadá vyslobodenie z osamelosti, využívajú šikovní obchodníci, napríklad filmoví producenti a spisovatelia. To znamená, že už ani jeden film nie je bez postelnej scény! Ani jedna kniha bez rozpadu manželstva!

Keď tak človek pozoruje túto snahu – flirtuje sa, bozkáva sa... , má pocit, že to všetko je jedno „dulci júbilo“, jasná radosť. Jedno mladé dievča mi povedalo: „Pán farár, máme proste celkom iné predstavy ako naši starí otcovia. Máme novú morálku, novú etiku!“ Skoro som bol v pokušení úctivo zdvihnúť klobúk, keby som nejaký mal, a odpovedať: „Klobúk dolu!“ Ale keď je už človek tak dlho farárom vo veľkomeste ako ja, už neverí veľkým slovám. Zo skúseností viem, že táto „oslava zvukov“ je len fasádou, za ktorou sa skrýva nekonečná bieda. Mladí muži a mladé dievčatá, ktorí žijú v zamotaných vzťahoch, sa nevedia vyrovať sami so sebou. Manželstvá, ktoré trvajú v neustálom pokrytectve alebo sa rozpadnú. Nekonečná bieda! Všetci vieme o tejto biede. Nehovorím o ľuďoch všeobecne, ale o nás.

Pred rokmi som mal podobnú prednášku v jednom malom mestečku, v Lipperlande – len pre mladých. Keď som vošiel do sály, pomyslel som si: „To je peklo!“ Chlapci, dievčatá, cigaretový dym! Niekoľko chlapcov práve vyťahovalo fľaše pálenky. Niekoľko dievčat sedelo chlapcom na kolenách. „Tu mám hovoriť?! Chlapče, chlapče!“ , myslel som si. Potom som začal vetou: „V oblasti pohlavnosti vládne do neba volajúca bieda!“ Akoby v tom okamihu niekto vytiahol všetky rolety. Ešte stále vidím jedného chlapca, ako odtisol svoje dievča. Toto ho zasiahlo. Nastalo hrobové ticho. Musel som si pomyslieť: „V prvom okamihu to vyzeralo, akoby to všetko bolo radosť a nadšenie, ale predsa len je pravda, že v oblasti pohlavnosti panuje nekonečná bieda!“

2. V čom tkvie tá bieda?

Tá bieda má svoj základ v jednej skutočnosti, totiž v tom, že už ani nevieme, čo je skutočne dobré a čo zlé. Hovoríme, že v tejto oblasti už dnes máme na veci nový pohľad! Pravdou však zostáva fakt, že hriech je skutočnosť. Keď zhreším, moje svedomie je zatažené. To je realita. Bieda sa začína tým, že už ani nevieme, čo je skutočne dobré a čo je skutočne zlé. Dovoľte mi teda, opýtať sa celkom surovo: je pohlavný styk pred manželstvom OK – alebo je to niečo zlé? V problémovom manželstve vykonané cudzoložstvo je nutnosť – alebo je to zlé? Je lesbická láska medzi dievčatami hriech alebo ani nie? Homosexualita muža s druhým dospelým alebo s chlapcom alebo špinavé veci medzi chlapcami, je to hriech či ani nie? Je sebaukájanie a rozvod hriechom alebo nie? Čo je vlastne dobré a čo je zlé? Tu sa začína tá bieda! Tisíce románov to opisujú tak, akoby to bolo mimo oblasť dobra a zla, ako keby sa táto otázka dala vylúčiť, však? „Nebyť kamarátom – to je zlé, ale tieto oblasti nemajú nič spoločné so zlom alebo dobrom.“ Zoberte si niektoré moderné filmy: Veľký detail bozkov, opona padá a potom tiene za oponou. To patrí jednoducho k tomu, akoby to bolo mimo hraníc dobra a zla. Je to správne? Čo je zlé a čo je dobré? Ešte sa pamätám, keď som sa ako mladý muž prebudil k sebapoznaniu, že ma najviac trápila otázka: „Čo je dovolené a čo nie?“

Aby sme mohli nájsť na túto otázku správnu odpoveď, najprv sa musíme opýtať: „Kto vlastne rozhoduje o tom, čo je dobré a čo zlé? Kto má vlastne na to právo?“ Raz predo mnou stál takýto párik: ona s vymalovanými očami, on trochu labilný mladý muž s prstami žltými od cigariet. Hovorím: „To, čo sa s vami deje, vidno aj na tisíc honov!“ Slečinka mi vysvetľuje: „Čo by s nami bolo, pán farár? Medzi nami sa predsa nič nedeje!“ Odvetil som: „Moment! Kto má vlastne právo povedať, či sa tu niečo deje alebo nie?“ Áno, kto tu vlastne povie, čo je dobré a čo zlé? Cirkev? Nie! Ani ja by som sa nepodriadil. Ako mladý človek som vo svojom živote v žiadnom smere neuznával nadradenosť farárov a teraz som jedným z nich. Kto môže určiť, čo je dobré a čo zlé? Teta Amálka? Alebo moje vlastné svedomie? „Nasledujem vnútorný hlas!“ Hm, hm! Kto má vlastne právo povedať, čo je dobré a čo zlé?

Pozrite sa, teraz sme dospeli k jednému veľmi dôležitému bodu. Ak existuje živý Boh, ktorý je Pánom sveta, má právo povedať, čo je dobré a čo zlé! Ak Boha niet, tak si robte, čo chcete! Tiež nevidím nijaký zmysel v tom, aby som bol mravný kvôli tete Amálke. Každý

človek je tu postavený pred otázku: Je Boh – alebo nie? Poznám ľudí, ktorí sa vyváľajú v každej špine, ale tvrdia: „Ja tiež verím.“ Hlúposť! Ak existuje Boh, tak Jeho vôľa platí aj v oblasti pohlavnosti. Musíte sa rozhodnúť! Môžete Boha zo svojho života vylúčiť, ale potom na to aj zomriete! Nemôžeme hovoriť do svojho štyridsiateho piateho roku, „žijem bez Boha!“ a myslieť si, že neskôr budeme starí a pobožní. To sa nedá! „Hľadajte Boha – pokiaľ Ho možno nájsť“, píše sa v Biblii a nie, „kedy sa vám zachce“. Opakujem ešte raz: „Ak niet Boha, môžete si robiť, čo chcete. Keď však Boh žije, má právo povedať, čo je dobré a čo zlé. Je to jasné, však?“

Poviem vám: Boh skutočne žije! Boh skutočne žije! A keď sa ma opýtate, odkiaľ to tak stopercentne viem, odpoviem vám: pretože sa zjavil v Ježišovi! Rád by som vám to všteplil do srdca: Odkedy prišiel Ježiš, je každá ľahostajnosť voči Bohu alebo popieranie Boha – nevedomosťou alebo zlomyseľnosťou! Boh žije! A pretože Boh žije, má právo povedať, čo je dobré a čo zlé! Môžete Ho zo svojho života vylúčiť, môžete povedať: „Máme iné morálne zásady!“ – ale ručím vám za to, že raz budete musieť vydať pred Bohom počet zo svojho života!

Je úžasne oslobodzujúce, keď dôjdete k poznaniu, že Boh rozhoduje, čo je dobré a čo zlé. Hovorí nám to celkom zreteľne a jasne vo svojom Slove, v Biblii. Raz sa ma jeden muž celý prekvapený opýtal: „Aj také veci sú v Biblii napísané?“ Odpovedal som mu: „Áno, aj tie sú tam napísané! Boh dáva úplne jasné poučenia o tom, čo je v oblasti pohlavnosti dobré a čo zlé!“

Sledovali ste ma? Musíme sa pýtať: „**Čo vlastne o tejto oblasti hovorí Boh?**“ Teraz z Biblie poviem len podstatu.

3. Čo hovorí Boh?

a) Boh schvaľuje sexualitu

Je jedna básň od Tucholského, v ktorej vysvetľuje niečo ako: Od pása nahor som kresťan a od pása nadol som pohan. To je nezmysel! Biblia hovorí: „Boh stvoril človeka – stvoril ho ako muža a ženu.“ A Boh nás stvoril aj s našou sexualitou! Preto tu o tom hovorím otvorene. Nie je to oblasť tabu. Boh ma stvoril ako muža a vás, mužov, tiež. Budme teda mužmi – a nie pajácmi! Boh vás stvoril ako ženy. Teda buďte ženami! Tá kľčovitá snaha žien, aby boli ako muži a naopak, je predsa chorobná. Pochopte! Buďte predsa skutočnými ženami! Buďte ozajstnými mužmi! „Boh stvoril človeka – muža a ženu“,

a nestvoril ešte nejaké tretie pohlavie. Boh schvaľuje našu sexualitu. Viem to. Tu nemusíme nič potláčať. Do stvoreného sveta patrí aj celé to napätie z toho, že existujú muži a ženy.

Sme však padlé stvorenia. Svet už nie je taký, aký vyšiel z Božích rúk. A práve preto je táto dôležitá a delikátna oblasť pohlavnosti v takom veľkom nebezpečenstve. Preto Boh túto oblasť ochránil.

b) Boh sexualitu chráni manželstvom

Boh schvaľuje sexualitu a chráni ju manželstvom. Manželstvo nie je spoločenská zmluva, ale Božie nariadenie.

Istý americký psychiater, ktorý o tejto oblasti napísal obsiahlu knihu a vôbec nie je kresťan, hovorí: „O celej tejto otázke niet výstižnejšej vety než to, čo je v Biblii: „Boh stvoril človeka – stvoril ich ako muža a ženu.“ A pokračuje: „Nie som kresťan, ale ako psychiater tvrdím, že jedine správne je – manželstvo.“ Pochopte! Verné manželstvo – nie siedme, ôsme, deviate alebo desiate „manželstvo“ filmových hviezd z Hollywoodu! To je tiež jedno zo šialenstiev našej doby a poukazuje to na celú našu bezmocnosť, že takéto „manželstvá“ sa považujú za ideálne. Boh stvoril manželstvo ako inštitúciu – manželstvo lásky a vernosti.

Teraz vám dám malú prednášku o manželstve: Vy, milé ženy, nie ste dosť dobrými ženami tým, že svojim mužom varíte dobré jedlá a prišívate odtrhnuté gombíky. Vy, muži: nestačí, že svojim ženám dávate peniaze na domácnosť a ďalej sa o ne vôbec nestaráte. Podľa Božej vôle má byť manželstvo vyslobodením z osamelosti. Vy, ktorí ste zosobášení, povedzte, je vaše manželstvo také? Azda by bolo dobré porozprávať sa a povedať si, „kam sme sa to vlastne dostali? Naše manželstvo malo byť vyslobodením z osamelosti!“ Boh na počiatku hovorí: „Nie je dobré byť človeku samotnému; urobím mu pomoc.“ Pochopte! Vyslobodenie z osamelosti!

Na tomto mieste rád rozprávam jeden veľavravný príbeh. Keď som bol ešte malý chlapec, mali sme ísť so sestrou k príbuzným do Stuttgartu na svadbu. Bola to prvá svadba, na ktorej som bol a všetko bolo veľmi zaujímavé. Do kostola sa išlo na kočiaroch a potom bola v hoteli veľká hostina. Na konci jedálneho lístka bolo napísané „zmrzlinová bomba“. Sedeli sme so sestrou na konci stola a mali sme len jedinú túžbu, aby už konečne prišla tá zmrzlinová bomba. Neko- nečne dlho neprichádzala, pretože stále znovu a dlho rozprával nejaký ujo. Tieto príhovory boli pre nás strašne nudné. A predsa som si jeden z nich zapamätal. Jeden ujo, ktorý chcel byť veľmi vtipný, sa postavil

a povedal: „Moji milí slávnostní hostia! Hovorí sa, že v nebi sú pripravené dve stoličky, ktoré sú určené manželom, ktorí ani na sekundu nefutovali, že sa zobrali.“ A vzápätí pokračoval: „Ale tie stoličky sú dodnes prázdne.“ A v tom momente ho prerušil môj otec. Cez celú spoločnosť zavolať na moju matku, ktorá sedela na druhom konci stola: „Mami, tie stoličky dostaneme my!“ Bol som malý a neporozumel som hlbokému zmyslu týchto slov. Do môjho srdca však vstúpila radosť, pretože som cítil celé to zázračné teplo rodičovského domova. Je také aj vaše manželstvo? Tak to Boh totiž zamýšľal!

Keď som sa ženil, istý starý kolega nám veľmi pekne rečnil na slová Písma: „Urobím mu pomoc, ktorá by bola ‚okolo neho‘.“ Povedal: „Nie panovníčku, ktorá by nad ním vládla. Nie otrokyňu, ktorá by ležala pod ním pri jeho nohách. Ani nie pri ňom ako vedľajšia vec. Ale pomoc, ktorá je vŕchol neho.“ Chce sa mi teraz zaspievať veľkú oslavnú pieseň na manželstvo. Chcel by som mať na to čas.

Hlboko na mňa zapôsobilo, keď sa môj otec pozrel pri striebornej svadbe na svoju manželku a povedal: „Počas tých dvadsiatich piatich rokov ťa mám každým dňom radšej!“ Myslel som vtedy na všetky manželstvá, v ktorých za dvadsaťpäť rokov postupne všetko ochladlo. Hrozná! Sú mnohí, ktorí by svojmu partnerovi mali povedať: „Ty, musíme začať ešte raz od začiatku!“ Dá sa to!

Teraz to tretie. Mnohí mladí povedia: „Vôbec nemyslím na sobáš.“ Ako je to s nami? Môžeme si robiť, čo chceme? Tým chcem povedať, že...

c) Boh chce čistú mladosť

Viem, dnes to znie smiešne. Myslíte si, že Boh sa riadi módou? Nie je to môj výrok. To hovorí Božie Slovo.

Chcel by som to niečím podložiť. Pozrite sa, v Biblii je takáto veľkolepá myšlienka. Hovorí sa tam o jednom mládencovi, Izákovi. Otec pre neho nechal jedného dňa vyhľadať manželku. Izák ide na pole a modlí sa, pretože je presvedčený, že Boh mu privedie manželku. A už teraz je verný žene, ktorú ešte ani nepozná. Vy, mladí muži, ktorí ešte vôbec nemyslíte na ženenie, môžete byť presvedčení, že Boh vám v pravý čas dá to pravé dievča! A tomu dievčaťu máte byť už teraz verní! Aj naopak: Milé dievčatá, buďte verné tomu, koho ešte nepoznáte! Je to biblická myšlienka. Boh chce čistú mladosť!

Raz mi istý lekár – psychiater vysvetľoval: „Som presvedčený, že dievča je v podstate schopné skutočne milovať len raz. Jeho srdce je skutočne prebudené len raz. Ak malo dievča sedem milých, je – tak

to doslova vyjadril – pre manželstvo zhovadené. Vydá sa za siedmeho a myslí stále na toho prvého, ktorého mala rada.“ Odpovedal som: „Zaujímavé! Ako psychiater ste dospeli k tým istým pravdám ako hovorí Božie Slovo.“

Musíme teda povedať celkom jasne: Predmanželský pohlavný styk, lesbická láska, homosexualita, cudzoložstvo, rozvod, to všetko sú hriechy, za ktoré sa budete musieť zodpovedať pred tvárou svätého Boha!

Tu by som vlastne mohol skončiť. Viem, akou veľkou pomocou bolo pre mňa, ako mladého človeka, keď som pochopil, čo je Božia vôľa a že Boh rozhoduje o tom, čo je dobré a čo zlé. Bol by som však smutný, keby som tu prestal a nepovedal vám ešte niečo dôležité.

4. Ako prekonať túto biedu

V Biblii je jeden nádherný, vzrušujúci príbeh: Ježiš, Syn živého Boha, je uprostred ľudí. Zrazu nastáva hrozný rozruch. Uvoľňujú miesto. Zmes ľudí – kňazi a zberba – privádzajú peknú mladú ženu. Vidím ju zreteľne pred sebou v natrhnutých šatách. Vlečú ju pred Ježiša a hovoria: „Pane Ježišu! Túto ženu sme pristihli pri cudzoložstve s cudzím mužom. Boží zákon hovorí, že cudzoložník má byť odsúdený na smrť. Stále si taký milosrdný, Pane Ježišu, ale proti Božej vôli nebudeš určite nič namietat'. Chceli by sme teraz počuť z tvojich úst, že táto žena musí byť ukameňovaná!“ Ježiš sa na tú mladú ženu pozrie a odpovie: „Áno, Boh to berie veľmi, veľmi vážne a podľa Božej vôle má byť odsúdená na smrť.“ Na tvárach už vidieť škodoradosť. Niektorí už dvíhajú kamene, aby cudzoložnicu ubili kameňmi. Ježiš však pokračuje: „Ešte moment! Ten z vás, kto je celkom a úplne bez hriechu – v myšlienkach, slovách a skutkoch – nech prvý hodí kameňom!“ Potom sa Ježiš zohne a niečo píše do piesku. Rád by som vedel, čo písal, ale to už v Biblii nie je. Po dlhšom čase sa narovná – a hľa, celé priestranstvo je prázdne, iba tá žena tu ešte stojí. V Biblii je napísané: „Odišli obviňovaní svojím svedomím.“

Dovoľte mi opýtať sa vás všetkých: „Smel by do tej ženy ako prvý hodiť kameň niekto z vás – lebo je v tejto oblasti celkom čistý – v myšlienkach, slovách a skutkoch? Mohol by si hodiť prvý kameň?“ Nikto, však? Teda sme tu zhromaždením hriešnikov, áno, to skutočne sme.

Vidíte? Títo ľudia urobili jednu veľkú chybu. „Odišli obviňovaní svojím svedomím.“ Mali to urobiť opačne. Mali povedať: „Pane Ježišu! Musíme sa postaviť vedľa tej ženy. Ty si ju nezatratil, pomôž aj nám!“ V sexuálnej biede dnešného sveta nepoznám inú pomoc ako Ježiša. A keď to tak hovorím, hovorím to ako ten, ktorý žil z Ježišovej pomoci. Nehovorím teórie, keď hovorím o Ježišovi. On bol životom môjho života a je ním až do tejto chvíle. Ani sám farár nie je neutrálny, tiež je len muž. Potrebuje Spasiteľa tak isto, ako vy. Zakúsil som obe stránky Ježišovej záchrany, aj to, že...

a) Ježiš odpúšťa vinu

Ani farár, ani kňaz, ani anjel vám nemôže odpustiť vaše hriechy. Neodpustiteľnou vinou je prvá nečistá myšlienka a každý pád. A tak sa so svojimi vinami blížite k večnosti, na Boží súd – ak predtým nenájdete Ježiša a nevyznáte Mu hriechy, aby vám odpustil. Ježiš je jediný, ktorý môže odpustiť naše hriechy.

Postavte sa v duchu pred Ježišov kríž a povedzte Mu: „Teraz Ti predkladám všetky svoje hriechy mladosti. Priznávam sa Ti ku všetkým svojim nečistým pomerom. Nechcem nič zamlčať!“ Vzhľadnite potom k Jeho krížu a povedzte: „Tvojou som krvou draho kúpený, Tys' spásou mojou, ty len sám. Niet spravodlivosti, niet vo mne nevinu. V Tebe mám svoj liek jediný!“ Počujete? „Krv Ježiša Krista, Božieho Syna, očisťuje nás od každého hriechu.“ Aké oslobodzujúce slovo!

Ako sedemnásťročný vojak som bol dosť vyobračaný v mlyne špiny. Zrazu som sa prebudil a pri pohľade na cestu plnú špiny som sa spýtal: „Kto zoberie zo mňa moju premárnenú mladosť?“ A tu som pochopil: „Ježiš zlikviduje moju minulosť. Ježiš mi odpustí viny!“ Obrátil som sa k Nemu a teraz už bez Neho nechcem žiť.

Raz som o tom rozprával na veľkom zhromaždení v Düsseldorfe – že Ježiš odpustením vín likviduje minulosť. Keď už po skončení zhromaždenia všetci odchádzali, zrazu som zbadal, ako sa cez odchádzajúci dav ku mne predieral jeden vysoký elegantný pán. Konečne stál celý vzrušený predomnou a spýtal sa: „Je to pravda, čo ste povedali, že existuje odpustenie previnení?“ „Áno,“ odpovedám, „vďaka Bohu! Z toho žijem!“ Tu mi odpovie: „Som psychiater. Pozrite, ku mne prichádza mnoho ľudí s duševnými chorobami. Majú komplexy. Ale oni nevedia, čím trpia. Väčšinou sú to staré viny, na ktoré sa už ani nevedia alebo nechcú presne rozpamätať. Musím s nimi dlho spolupracovať, aby som tieto staré príhody dostal z ich podvedomia

do vedomia. Ďalej som však už bezmocný. Môžem priviesť starú vinu na denné svetlo – klamstvo, zvadu, nezdržanlivosť. Ale často som si v pochybnostiach pomyslel: „Keby som tak mohol tú vinu aj úplne odstrániť!“ A preto sa vás pýtam, pán farár Busch, naozaj existuje niekto, kto môže odstrániť viny? Je to pravda alebo nie?“ Na to som mu opäť šťastne potvrdil: „Vďaka Bohu, áno!“ Pritom mi došlo, akú máme v Novej zmluve neslýchanú a veľkolepú zvesť: Ježiš odpúšťa viny!

A ďalej...

b) Ježiš rozväzuje putá

Raz som povedal veľmi peknej mladej sekretárke: „Slečna, kráčate do pekla! Váš pomer k šéfovi je hrozný. Nerobte predsa nešťastným toho muža a jeho rodinu!“ Tu mi s bolesťou v tvári odpovedala: „Neviem sa z toho dostať! Mám ho totiž rada!“ „Áno“, odvetil som, „ale ten muž má predsa ženu a deti! Ste krutá!“ Opäť povedala: „Neviem sa z toho dostať!“ Pritom som cítil, ako sama pociťuje utrpenie z toho pomeru, ktorého putá nevie roztrhnúť. Bol som šťastný, že som jej mohol povedať: „Pozrite sa, my naozaj nemôžeme roztrhať reťaze hriechu, ale v Biblii stojí: ‚Keď vás Syn Boží vyslobodí, budete skutočne slobodní.‘ Volajte Ježiša! On vie roztrhať aj takéto temné zväzky!“

Veľmi rád spievam verš piesne: „Ježiš prichádza, putá už pukajú, povrazy smrti v dvoje sa trhajú“ a ako farár vo veľkomeste som neraz zažil, ako sa putá smrti trhali! – „Náš záchranca prichádza! On, Boží Syn, nás skutočne vyslobodí! Vynáša k sláve z hriechu a hanby: Ježiš prichádza, putá už pukajú!“

Na tomto mieste našej sexuálnej biedy a závislosti je jasné, že Spasiteľa a Vykupiteľa potrebujú mladí aj starí. Môžeme zakúsiť, že Ježiš dáva nádherné a úplne reálne vykúpenie! Potrebujete Spasiteľa, inak bude vaša existencia veľmi biedna!

5. Svet túži po „agapé“

Musím ešte niečo dodať. Mnoho dievčat hovorí: „Už máme štyridsať a ešte sme sa nevydali. Ako je to teda s nami?“

Pozrite sa, som stopercentný pacifista, pokojne sa k tomu priznávam a stal som sa ním vlastne vďaka osloveniu biedou takýchto dievčat. V druhej svetovej vojne padlo päť miliónov mladých mužov. Znamená to, že piatim miliónom dievčat bolo odopreté najvyššie že-

lanie ich života, aby urobili šťastným jedného muža, že päť miliónov dievčat musí kráčať cestou života osamelých. Potrebujem ešte viac dôvodov proti vojne? Mali by ste si niekedy ujasniť, čo znamená pre náš národ táto mlkva bieda piatich miliónov dievčat! Tí muži, ktorých chceli obšťať, ležia na bojových poliach. Chcel by som tým dievčatám povedať: „Preboha, nekradnite teraz hriechnym spôsobom to, čoho sa vám nedostalo! Nevkrádajte sa do cudzích manželstiev! Je to prúd nebezpečenstva a pokušenia, čo vniklo do nášho národa.“ „Áno, ale čo s nami?“, pýtajú sa. Tu odpovedám: „Keď už ste tak vedené, povedzte na to svoje ‚áno‘. Nemusíte byť bezpodmienečne chudery, aj keď ste sa nevydali!“

Biblia hovorí o nevydatej žene menom Tabita. Bývala v meste Joppe, v dnešnej Jaffe. Pri jej smrti bol práve nablízku apoštol Peter. Zavolali ho. Petrovi sa až dych zastavil, keď vstúpil do izby, v ktorej zomrela. Pomyslel si: „Určite tá stará panna leží na svojom smrteľnom lôžku celkom opustená!“ A tu, hľa, plná izba! Je tu vdova, ktorá hovorí: „Túto sukňu mi ušila Tabita!“ Jeden slepec dosvedča: „Bol som taký opustený. A každé nedelne popoludnie od tretej do štvrtej Tabita prichádzala a hodinu mi predčítala. Bola to najsvetlejšia hodinka môjho života!“ Sedeli tu malé deti – viete, také, čo im ešte z nosa tečie sopeľ – a zvestovali: „Sme deti s kľúčikmi na krku. Nikto sa o nás nestaral. A potom prišla Tabita a ujala sa nás!“ Zrazu si Peter uvedomil: „Tabita mala omnoho bohatší život ako mnohé vydaté ženy, ktoré zatrpkli pri nudnom partnerovi!“

My máme pre lásku len jedno slovo. V gréčtine sú však pre lásku dve slová. A Nová zmluva je napísaná po grécky. Láska, o ktorej sme hovorili predtým, je v gréčtine „eros“. Z toho je aj slovo „erotika“. Druhé slovo pre lásku je „agapé“. To je božská láska, ktorú môžem dávať ďalej.

Vy, mladé dievčatá, ktoré ste sa nevydali, povedzte svojej ceste „áno“ a naplňte svoj život láskou „agapé“! Svet túži po takejto láske.

Môžem to zopakovať ešte raz? Boh určuje, čo je dobré a čo zlé. Boh hovorí: **Čistá mladosť, verné manželstvo**. A keď nás nevedie do manželstva, potom ide o prijatie tejto cesty.

6. Láska, na ktorú nemáme právo

Nakoniec by som ešte raz chcel povedať niečo o Ježišovi. Téma znie: „Naše právo na lásku!“ **Na jednu lásku právo nemáme, tú dos-**

távame zdarma. Je to láska Ježiša Krista. Sme hriešnici. Potrebujeme Spasiteľa. Poviem vám moje osobné svedectvo.

Počas Tretej ríše som opäť raz sedel vo väzení – pre svoju vieru. Navštívil ma väzenský farár a povedal mi: „Vaše vyhliadky sú strašne bledé.“ A odišiel. A ja som zostal opäť sám vo svojej cele. Bola veľmi úzka. Celkom hore bola malá škáročka svetla. Bola zima a mrzlo. Ach, celá atmosféra, do ktorej som sa dostal, bola taká bezútešná. Bolo mi smutno za ženou, za deťmi, za službou, za mojimi mládenkami, veď som bol ich farárom. A tak som sedel – bez nádeje, že sa odtiaľ niekedy dostanem. Keď nastal večer, prepadlo ma bezhraničné zúfalstvo. Neviem, či vás niekedy v živote prepadlo skutočné zúfalstvo. Bola to však chvíľa – nemôžem o tom svedčiť inak – keď do mojej cely vstúpil Pán Ježiš!

On žije! Môže chodiť cez zatvorené dvere. Urobil to a pred oči mi postavil svoju smrť na kríži, kde pre mňa, hriešneho, zomrel. A moje uši počuli Jeho slovo: „Ja som dobrý Pastier. Dobrý pastier kladie za ovce svoj život.“ V tej chvíli prešiel z Ježišových rúk na mňa taký prúd Božej lásky, že som to skoro neunesol, bolo toho na moje srdce skoro priveľa. A pochopil som: To je tá láska, ktorú si nezasluhujeme, na ktorú nemáme právo, ktorá nám bola darovaná.

Táto Ježišova láska je otvorená aj pre vás! Prečo nechávaš tento prúd lásky pretekať mimo seba? Ona chce preniknúť až do jadra tvojho srdca!

Je možné rozprávať sa s Bohom ?

Vo Švábsku sa hovorí jeden milý príbeh: Do jednej švábskej dediny prišli povrazolezci, ktorí chceli večer vystupovať. Už mali v strede postavenú konštrukciu s dlhým povrazom. Okolo išla jedna matka s dieťaťom, ktoré sa jej spýtalo:

„Mamička, to na tom povraze môže voľakto aj chodiť?“ Matka na to odpovedá: **„Kto vie, môže, ale ja to neviem!“** Kto to vie, ten môže.

To je prvé, čo vám musím k našej téme povedať.

1. Kto vie, môže

Áno, je to možné, veď Boh je tu prítomný, pre toho, kto to vie! Ale mnohí z vás tiež povedia: „Ale ja to neviem!“ Prirodzene, s Bohom sa možno rozprávať! Keď sa viete rozprávať s pánom Majerom, prečo by ste to nevedeli so živým Bohom? On je tu! Ale predsa – viete sa s Bohom rozprávať?

Ešte ako dieťa som sa naučil túto pieseň: „Tam, ďaleko v nebi, kde žijú anjeli, tam Boh hľadá...“ A tak som si pomyslel: „Tak potom nemá význam modliť sa, lebo tak hlasno kričať neviem, aby ma Boh tak ďaleko v nebi počul!“ A Rusi sa posmievajú: „Vyslali sme do vesmíru Sputnik. Keby tam voľajaký boh bol, tak by sme sa s Ním museli stretnúť.“

Pozrite sa, mnohí to nechápu a pýtajú sa: „Kde je Boh? Ďaleko v nebi? Tam hore? Ako vysoko? Sto kilometrov, tisíc kilometrov?“ Hneď vám to celkom jasne vysvetlím: „V diaľke nebies“, o tom Biblia nehovorí, ale Biblia hovorí o niečom celkom inom. Hovorí o živom Bohu: „Naozaj nie je ďaleko od nikoho z nás.“ Na inom mieste to vyjadruje takto: „Zo všetkých strán ma obklopuješ.“ Tomu porozu-

mieme len vtedy, keď pochopíme, že svojimi schopnosťami dokážeme vnímať iba trojrozmerný svet. Svet je však väčší. Boh sa nachádza v inom rozmere, ale je tesne blízko nás. Keď ste hrešili, stál vedľa vás – a mlčal. Sú ľudia, ktorí sa dožili 40 alebo 50 rokov – to značí 40 alebo 50 rokov pred Jeho tvárou hrešili – a On mlčal.

Prirodzene, že s Bohom sa možno rozprávať! Ale je to tak, ako u toho povrazolezca. Ten, čo to vie, pre toho je to aj možné. Väčšina ľudí dnes však musí povedať: „Ja to neviem.“ Prosím vás, buďte raz celkom úprimní! Neviete sa modliť?! Ten, kto to vie, ten by mohol. Vy to však neviete!

To je ten hrozný príznak našej doby, že ste stratili schopnosť modliť sa a veriť. Slávny spisovateľ, Franz Werfel, napísal román: „Spreneverené nebo“. V ňom napísal jednu vetu, ktorá ma sprevádza po celý život – vždy, keď mám jednať s ľuďmi. Tá veta znie takto: „Znakom modernej doby je, že človek sa metafyzicky otupuje.“ „Metafyzickými“ nazývame tie večné veci, ktoré síce skutočne jestvujú, ale v inom, nie trojrozmernom svete. „Metafyzické otupenie“ znamená, že človek je tak dlho ohlupovaný rádiom, televíziou, prázdnyimi rečami, propagandou, ideológiou, politikou, susedmi, terorom v továrňach, až stratí schopnosť rátať s tým, že je tu Boh a že sa s Ním možno aj rozprávať. Dá sa rozprávať s Bohom? Dalo by sa, ak by človek nebol ohlupovaný v 100-ročných dejinách zlých duchov.

Jeden 16-ročný chlapec mi rozprával o otrasnom zážitku, ktorý zažil, keď narukoval na vojnu. Jeho útvár zažil bombardovanie. Keď ako prvý vyšiel z úkrytu, našiel človeka, ktorého dotrhali črepiny granátu. Chcel mu pomôcť. Ten mu však povedal: „Musím zomrieť. Už mi nemusíš pomáhať. Potrebujem len niekoho, kto by sa so mnou pomodlil. Syn môj, pomodli sa so mnou!“ Chlapec odpovedal: „Ja patrím k Hitlerjugendu a tam nás učili preklínať a nie modliť sa.“

Potom ten chlapec utekal za veliteľom a prosil ho: „Pán veliteľ, prídte!“ Veliteľ si klakol vedľa toho roztrhaného muža, ktorému už vylietali črevá: „Čo chceš, priateľu?“ spýtal sa. „Pán veliteľ, musím zomrieť, pomodlite sa so mnou!“ „Nebesá! Ja sa modliť neviem!“ A potom veliteľ privolať nadporučika. Nakoniec, tam stoja tí skúsení velitelia, ktorí sú hrdí na to, akí sú chlapi, ktorí dokážu vyrozprávať každý dvojzmyselný vtip, vedia dobre nadávať, ale ani jeden z nich sa nevie pomodliť. Nedočkajú vykoktať ani jednoduchý Otčenáš. Chlapec mi povedal: „Stál som tam a povedal som si: „Keď sa z tejto špinavej vojny dostanem, prvé, čo urobím bude, že pôjdem niekam, kde sa môžem naučiť modliť. Nechcem tak biedne zdochnúť ako tento chlap!“

Vidíte, to je situácia našej doby! Či som u generálneho riaditeľa alebo u robotníka, jeden je príliš múdry, aby sa modlil a druhý je pod tlakom voľnomyšlienkarstva. Už to nevieme.

A to je vlastne tá povážlivá katastrofa, čo múdry Franz Werfel nazýva „metafyzickým otupením“. Preto tá hrozná bezmocnosť voči každému úderu. Sedel som v Essene v protileteckých krytoch s ľuďmi, ktorí mali veľké reči a nadnesene hovorili o konečnom víťazstve, o úžasnom vodcovi a o Veľkonemeckej ríši, ale keď padali bomby, nariekali. A my, kresťania, sme sa modlili a spievali im piesne o Ježišovi, aby to vydržali. Oni sami sa už nevedeli ani modliť. Áno, keď sa už človek nevie modliť, je to katastrofa.

Nedávno stál pri mne jeden vzdelaný muž, ktorý mi s úsmevom vysvetľoval: „Pán farár, modlitba predsa nič nevyrieši!“ Osopil som sa na neho: „Netárajte hlúposti!“ „Ako to?“ sputuje sa prekvapene. A ja mu odpovedám: „Pripadáte mi, ako človek s amputovanými nohami, ktorý vyhlasuje: ‚Lyžovanie predsa nemá význam!‘ On však vôbec nevie, aký má význam!“

O lyžovaní možno diskutovať, ale nie s ľuďmi, ktorí majú amputované nohy, však? Ale takí sme aj my. Nevieme sa modliť, ale vyhlasujeme: „Modlenie nemá význam!“ Z mojich slov počujete, že som v tomto bode stratil rešpekt pred nemeckým mužským svetom. Má to svoje príčiny, verte mi! Čím sme úbohejší, tým veľkolepejšie heslá dokážeme vykrikovať. Kiežby som vás mohol priviesť k tomu, aby ste sa dnes večer stíšili a povedali si: „Boh vie, že to minimum, čo by kresťan mal vedieť, je modliť sa! A ja to neviem!“

Otupenie nášho biedneho ľudu ma nielen trápi a hnevá, ale ma z neho aj zachvacuje veľká bolesť. Viete, je mi smutno, keď si pomyslím, s akou samozrejmosťou sa cirkev ešte stále tvári, že všetci sa vedľa modliť. Je to tak aj u vás? Na Vianoce prídu do kostola aj takí ľudia, ktorí inak nikdy do kostola nechodia. Na takýchto vianočných službách Božích je všetko preplnené. A keď farár vyzve prítomných – a to sa ma dotkne – „pomodlíme sa!“ všetci skladajú ruky a skláňajú svoje hlavy. Vtedy by som najradšej skríkol: „Netvárite sa tak! Veď ani 10 % z vás sa nevie modliť! Veď sa len pretvarujete!“ Nemám pravdu? Pri sobášoch: „Pomodlíme sa!“ Na pohreboch: „Pomodlíme sa!“ Vtedy tam stoja s klobúkmi v ruke a myslia si, že keď sa do nich pozerajú, že to sa už pomodlili. A potom sa ide piť!

Keď som bol vojak – ešte pred rokom 1915 – dostali sme rozkaz ísť do kostola. Pred odchodom z kasárni nám rotmajster vydal pokyny: „Celkom potichu vjdete medzi lavice. A keď tam už budete,

zostanete stáť, odložíte prilbu, napočítate pomaly do 12 a potom si sadnete!“ A ľudia videli vojakov a mysleli si: „Ako pobožne sa tí modlia!“ Pritom oni len pomaly počítajú do 12 a potom si sadnú! Myslím si, že pri sobášoch a pohreboch, keď sa hovorí „pomodlíme sa!“, ľudia nepočítajú ani do 12. Preto mi je to veľmi ľúto, keď si pomyslím, že voľakedy sa mohlo povedať: „Pomodlíme sa!“ a ľudia sa vedeli modliť a modlenie nepredstierali.

Veľký bádateľ afrického vnútrozemia, Dávid Livingstone, jedna z najväčších osobností, aké svet poznal, smelý, učený a múdry, odišiel do večnosti – svetský človek by povedal, zomrel – takýmto spôsobom: Putoval v africkom vnútrozemí len so svojimi domorodými nosičmi. Jedného rána nosiči zbalili batožinu a zložili stany. Len Livingstonov stan ešte stál. Nerušili ho, pretože vedeli, že ráno sa modlieva. Hovorí so svojím nebeským „Tuan“ – Bohom. Ale tentokrát to trvalo nejakú dlho. Konečne sa vedúci skupiny nosičov pozrel cez škáru do stanu a videl, že ešte kľačí. Počkali až do poludnia. Potom sa konečne odvážili otvoriť stan. Tu on ešte stále kľačal, ale jeho srdce už nebilo.

Tento veľký muž a významný človek zomrel na kolenách pri modlitbe, tak odišiel domov k svojmu Pánovi. A nemecký mešťan hovorí: „Modliť sa nemá zmysel!“ Nehanbíme sa?! Namiesto toho, aby sme s plačom povedali: „Ja to už neviem!“ Tento muž to vedel. Zomrel na kolenách. My umierame v nemocniciach s injekciami. Ináč by sme umieranie nevedeli vydržať, keby nás lekári neomámili. Tento muž nepotreboval nijaké injekcie. Hovoril s Bohom. A v rozhovore s Ním odišiel do večnosti.

Ako je to s modlením v našich domácnostiach? V mojom rodičovskom dome – bolo nás osem súrodencov – to bývalo takto: Ráno pred raňajkami sme sa všetci zhromaždili. Zaspievali sme si pieseň „Ranný svit večnosti“ alebo „Chváľte Pána...“ Potom sme si prečítali jeden odsek z Biblie. Nakoniec sa môj otec pomodlil. To, že sa doma modlilo, ma sprevádzalo i v čase, keď som sa stal bezbožným. A keď som sa stal odpadlíkom a ako mladý dôstojník som skĺzol na zlé chodníčky, modlitba mojich rodičov bola ako povraz, ktorý ma strhol späť. Máte ešte rannú pobožnosť? Vy, muži, Boh si raz vyžiada od vás duše vašich detí a žien, keď ste nezastávali riadne úlohu hlavy rodiny! Ako sa u vás začína deň? Zaspievate si nejakú pieseň? Prečítate sa niečo z Biblie? Neviete sa modliť? Čo sa stane, keď vám malé deti povedia: „Tatko, pomodli sa niekedy s nami!“?

Raz som zažil, že ma jeden vzácny pán z Essenu poprosil: „Navštívte ma niekedy!“ So svojou manželkou mi potom doma oznamoval:

„U nás sa stalo niečo zvláštne. Môj 16-ročný syn prišiel z vášho mládežníckeho krúžku a spýtal sa: ‚Prečo sa u nás nemodlíme?‘ Keď som mu vysvetlil: ‚Ach, to sú všetko len také formulky, to predsa nemá nijaký význam!‘, syn sa ďalej spytoval: ‚Otecko, čo si myslíš o Duchu Svätom?‘ Na to som mu odpovedal: ‚Tak o ňom si už vôbec nič nemyslím!‘ Na to syn konštatoval: ‚To je práve to nešťastie našej rodiny. Potrebujeme otca, ktorý sa vie modliť o Ducha Svätého!‘“ To mi rozprával tento muž. A potom som sa ho spýtal: „Počujte! Mám vášho syna pokarhať, že bol trochu drzý k svojmu otcovi?“ Ale ten pán odpovedal: „Nie, nie! Myslím to tak, že ak má chlapec pravdu, potom je to so mnou zlé!“ Na to som mu mohol len povedať: „Je to s vami zlé. Chlapec má pravdu.“ „Áno“, povedal, „tiež sa toho obávam. Čo mám robiť?“

Chápete? Ten muž si zrazu uvedomil: „Ako otec rodiny som zanedbal svoju najdôležitejšiu povinnosť!“ Nestačí svojim deťom kupovať iba ošatenie a stravu. Vy, otcovia, máte väčšiu zodpovednosť! Viete sa modliť?

Viete, keď uvažujem o ľuďoch dnešných dní, prichádza mi na myseľ tento príklad: Medzi námorníkmi koluje povest', že nad siedmimi oceánmi straší jedna loď, ktorá je celkom opustená, a predsa sa nepotopí. A potom sa stane, že nejaký parník sa plaví po mori a zrazu zbadá túto loď. Nadviaže s ňou spojenie, ale loď sa neozýva. My sme tiež ako takéto strašidelné lode. Boh nám vysiela signály na spojenie. „Chvíľu s láskou, potom so žiaľom prichádzaš ty ku mne, Bože, aby si si aj moje srdce pre seba pripravil.“ Boh nadväzuje s nami spojenie prostredníctvom udalostí a zážitkov – a predovšetkým prostredníctvom slova Božieho. Ale my nevieme odpovedať! Sme strašidelné lode!

Keď som o týchto veciach hovoril, zažil som, že sa potom jedno malé dieťa spýtalo svojej matky: „Prečo ten ujo na kazateľnici tak nadáva?“ Dúfam, že to chápete! Nenadávam, ale niekedy mi až srdce puká od žiaľu, kam až dovedli náš úbohý národ – inteligenciu a robotníkov, mužov a ženy, starých aj mladých, že už jednoducho nedokážu vyzvať Boha, ktorý stojí vedľa nich!

Mnohí ľudia sú „veriaci“ alebo „nábožní“ – len sa nevedia modliť. Keď navštevujem domácnosti, stále sa stretávam s ľuďmi, ktorí hovoria: „My sme veľmi nábožní, pán farár. Moju matku poznal aj pán pastor Schulze. Poznali ste ho? Nie? Moja matka ho poznala veľmi dobre!“ Na to som odpovedal: „Spolu aj s vašim farárom Schulzom sa dostanete do pekla, ak nepoznáte Ježiša. Otázkou je, či viete vyzvať meno Ježišovo, či sa viete modliť!“ Prosím, spýtajte sa sami seba: „Viem sa modliť? Modlím sa?“ a sami si dajte odpoveď.

Možno si poviete: „Prestaň, farár Busch! Radšej nám povedz, ako sa naučím modliť?“ K tomu sa teraz dostaneme.

2. Ako sa naučím modliť?

a) Prvý výkrik života

No, ako sa učíme hovoriť? Viete si spomenúť, ako ste sa naučili hovoriť? Nie, už si nespomínate? Ani ja! Ale ak sa chcete naučiť modliť, musíte sa najprv naučiť tú prvú hlásku ozajstného života z Boha. Povieť vám, ako znie.

Pán Ježiš raz rozprával príbeh: Dvaja muži išli do kostola. Jeden z nich bol jemný muž a mal vysoké postavenie. Hneď išiel dopredu a začal: „Milý Bože, ďakujem ti, že som taký jemný chlapík!“ Tu si už Boh zapchal uši. Ten muž už mohol hovoriť, koľko len chcel, Boh už nepočúval. Aj také niečo sa stáva.

Druhý bol dosť biedny. Povedali by sme, „ľahký kriminálnik“. Obchodoval načierno, pašoval alebo robil niečo podobné. Biblia o ňom hovorí ako o „publikánovi“. Keď vchádzal do kostola, premohol ho strach zo sviatočného prostredia, preto zostal stáť pri vchode a pomyslel si: „Sem vôbec nepatrím! Do krčmy, kde je živo, tam skôr, ale sem nie!“ Už chcel odísť, keď mu napadlo, prečo sem vlastne prišiel. Nekonečne sa mu cnelo po Bohu. My, všetci predsa tak nekonečne túžime po Bohu! Vrátiť sa domov k nášmu Otcovi! A preto sa tento muž nemôže vrátiť. Ale do kostola tiež nemôže. Uvedomuje si, ako vyzerá jeho život – a tak len zloží ruky a povie len jednu vetu: „Bože, buď milostivý mne hriešnemu!“ V Biblii sa hovorí: „Vtedy sa rozozvučali nebeské chóry.“ Jeden človek znovu ožil.

Prvý výkrik znovuzrodeného života znie: „Zhrešil som!“

Rád to znázorňujem na nasledujúcom príklade: Keď sa narodil môj prvý syn, pôrod, ktorý bol veľmi ťažký, som prežíval so svojou manželkou. Myslel som na Ježišove slová: „Keď žena rodí, má zármutok.“ Myslel som si, že moja milovaná žena, ktorej hlavu som držal, to skoro ani nevydrží. Zrazu počujem hlások, vreštavý hlások. Dieťa je tu! Nový život! Nebol to nejaký krásny spev, toto vrešťanie. Ale ja som reval, ako zámocký pes, keď som to počul. Viete to pochopiť? Toto mnou zatriaslo – prvý výkrik nového života!

Vidíte! A prvý výkrik života z Boha je ten, keď človek konečne príde do svetla pravdy a povie: „Zhrešil som! Bože, zmiluj sa nado mnou, hriešnemu!“ Všetko vaše modlenie bude nanič, ak na začiatku

nestojí tento prvý výkrik života. Ešte som nevidel dieťa, ktoré by začalo veľkými rečami, ale na začiatku prichádza prvý výkrik života. Inej cesty niet ani do Božieho kráľovstva!

Prvý výkrik života! Bolo už niečo také vo vašom živote? Nie? Potom sa, preboha, stíšte! Nie som propagandista cirkvi, priatelia moji, ale bol by som rád, keby sa aspoň niekoľkí z vás nedostali do pekla! Nedá sa to inak, ako tak, že vydáte prvý výkrik nového života z Boha: „Zhrešil som! Bože, buď milostivý mne, hriешnemu!“

Keď sa márnotrpný syn vrátil od sviň domov, prvé, čo povedal, bolo: „Otče, zhrešil som proti nebu i pred tebou!“ V tom okamihu, keď to poviete, stojí pred vami Syn Boží, Ježiš, a zvestuje vám: „Môj milý, moja milá, zomrel som pre tvoje hriechy! Ja som zaplatil za teba!“

b) Len deti Božie sa vedia správne modliť

Nedávno som stretol jedného známeho, ktorý má tri roztomilé malé deti, jedného chlapčeka a dve dievčatká. Keď mi tak kráčali naproti, počul som, ako sa deti so svojím otcom rozprávali ako kniha a všetci naraz. A ich otec sa snažil všetkým odpovedať. Prišiel som k nim a povedal: „Dobrý deň, pán XY! Dobrý deň, detičky!“, ako to býva zvykom. A pozrime sa, deti okamžite stíchli. Pred cudzím hneď stíchli. To znamená, že deti vedia vlastne riadne hovoriť len so svojím otcom alebo matkou. Keď príde cudzí človek, sú v pomykove.

Tak aj my sa dokážeme správne modliť, až keď sa staneme deťmi Božími! Modliť sa nevieme preto, lebo nie sme deťmi Božími.

Áno, sme „veriaci“, sme potvrdení, dostali sme kresťanskú výchovu, chodíme na Vianoce do kostola, zdravíme sa farárovi „dobrý deň“ a neboxujeme ho medzi rebrá, takí sme zdvorilí. Jeden prebudenec kazateľ raz povedal: „Vy ste ako pokrstené zajace!“ Na to sa ho spýtali: „Čo to znamená?“ A on odpovedal: „Keby si chytil zajaca a pokrstil ho, hneď by zase utiekol do poľa. Tak to robíte aj vy. Sotva vás pokrstili, už sa zase hneď vraciate do sveta!“ Milí priatelia, takto sa modliť nedá. Len Božie deti sa vedia riadne modliť! A preto len deti Božie sa vedia riadne tešiť zo života.

Pozrite sa, musíte sa stať Božími deťmi! Od prírody nimi nie ste. Možno máte kresťanský náter, ale nie ste Božími deťmi. Dieťaťom sa človek stáva narodením, Božím dieťaťom – znovuzrozením. Musíte sa stať Božím dieťaťom – potom sa budete vedieť modliť! Božie deti už nemôžu bez modlenia žiť! Pre Božie deti je modlenie ako dýchanie. Moji chlapi sa často natahujú, keď na seba vykrikujú: „Nezabudni

dýchať!“ Vy zabúdate na dýchanie duše! Pre Božie deti je modlenie dýchaním. Musíte sa preto stať Božím dieťaťom!

V krátkosti vám rozpoviem, ako sa niekto môže stať Božím dieťaťom: Len prostredníctvom Ježiša! On povedal: „Ja som brána. Ten, kto vchádza cezo mňa, bude zachránený.“ Ježiš prichádza k nám cez hmly sveta, so stopami po klincoch na rukách aj na nohách. Nezaujímali ste sa o Neho, pokladali ste za hlúposť zaoberať sa Ježišom? On k vám však predsa príde. Môže sa stať, že Ho spoznáte: „Ty muž z inej dimenzie, Ty Syn živého Boha, Ty si predsa mojím Vykupiteľom!“ Prvý krok, ako sa stať Božím dieťaťom, je – spoznať Ježiša. A druhý krok je – mať v tomto Ježiša veľkú dôveru: On môže napraviť môj vnútorný život, môj nepokoj, moju tajnú vinu, moje hriechy mladosti! Jeden Boží muž v Starej zmluve hovorí: „Ty vedieš záležitosti mojej duše.“ Zrazu k Ježišovi cítim dôveru. Zrazu Mu tak dôverujeme, že sa odvážime zanechať svoj doterajší spôsob života a celý svoj život odovzdať do Jeho rúk. Nazývame to obrátením. To bol okamih v mojom živote, keď som ako 18-ročný zanechal svoj bezbožný život a zasvätil ho Ježišovi. Nikto mi pritom nepomáhal. Ani ja vám nemôžem pomôcť. Musíte si to s Ním vybaviť sami. Ale riskujte to a povedzte Mu: „Pane Ježišu, prijmi ma k sebe, celý svoj život chcem zasvätiť Tebe!“ V momente, keď toto urobíte, stanete sa Božím dieťaťom. Prichádzajú ku mne mnohí, radia sa a hovoria, že aj iným spôsobom možno dosiahnuť spasenie. Skúste to! Ja však hovorím: Je len jedna brána do Božieho kráľovstva! Tou bránou je Ježiš! Ježiš, ktorý za nás zomrel a vstal z mŕtvych!

Vidíte? Keď ste sa stali Božím dieťaťom – ach, hľadajte Ježiša, prosím, On vás hľadá už tak dlho! – potom sa budete vedieť aj modliť, skončí sa bieda vášho života, budete Mu môcť povedať všetko, čo máte na srdci – ako dieťa svojmu otcovi.

Už som starý farár. Spoznal som mnoho ľudí. Dnes som presvedčený, že každý človek – každý! – má svoje temné tajomstvá. Tie nosíme všade so sebou. Ale keď sa stanem Božím dieťaťom, pred Ježišom môžem otvoriť svoje srdce. Môžem mu rozpovedať svoje temné tajomstvá, svoje záležitosti, s ktorými sa nedokážem vysporiadať, svoje temné závislosti. Môžem mu povedať to, čo by som nezveril nikomu inému.

Na konci spoločného výletu so skupinou mojich chlapcov, niekoľkí z nich rozprávali príbehy zo svojho života. Jeden 18-ročný mladík rozprával: „Bol som nábožný, ale skoro som to všetko hodil cez palubu. Jedného dňa, keď som išiel na biblickú hodinu, som si po-

vedal: „Pane Ježišu, keď sa mi dnes večer osobne neprihovoríš aspoň jedným slovom, tak to všetko nechám. Nedokážem sa vysporiadať so sebou a so svojím životom vo veľkomeste, ak nebudem mať v určitých veciach jasno.“ A potom pokračoval: „Keď som z biblickej hodiny išiel domov, bolo mi všetko jasné! On vypočul moju modlitbu a prehovoril ku mne osobne!“ Dojalo ma, keď to ten mládenec rozprával, ako z neviery a zúfalstva volal na Ježiša a dostal odpoveď. Akú odpoveď však dostaneme, ak budeme volať ako Božie deti!?

Moja matka žila v Hülbene pri Urachu v Švábskych Alpách. Cez vojnu mi raz napísala: „Dnes v noci som sa zobudila o tretej hodine. Myslela som na svoje deti v poli a na vnúčatá a na vás v bombardovanej oblasti a na Alžbetu v Kanade, od ktorej nemám žiadne správy. Zmocnili sa ma také starosti, ako keby ma hrdúsil ozbrojenec so železnými rukavicami. Nevydržala som to. Tak som sa pomodlila: „Pane Ježišu, prehovor ku mne! Už to nevydržím od starostí.“ Potom som zažala svetlo a zobrala Bibliu“ – dobre tomu, kto má na svojom nočnom stolíku stále po ruke Bibliu! – „a otvorila ju. Prvé slová, ktoré som našla, zneli: „Na Neho uvažte všetky svoje starosti, lebo On sa o vás stará.“ List mojej matky sa končil týmito nádhernými slovami: „Potom som rýchlo všetky svoje starosti uvalila na svojho Spasiteľa, zhasla svetlo a s radosťou som zaspala!“ To je niečo! „Potom som všetky svoje starosti uvalila na svojho Spasiteľa, zhasla svetlo a s radosťou som zaspala!“ Keď sa staneme Božími deťmi, môžeme žiť takto. Pamätám sa, ako raz moja matka povedala: „Včera večer som bola taká unavená, že som sa vôbec nemohla pomodliť. Tak som iba povedala: „Dobrá noc, milý Spasiteľu!“ Pomyslel som si: „Takto hovoria deti Božie so svojím Pánom, takto samozrejme!“ A On skutočne bdie. Môj Spasiteľ je so mnou v každú dennú i nočnú hodinu, ja patríť Jemu a môžem s Ním naisto počítať.

Pochopili ste? Keď sa človek nevie modliť, je to katastrofa prvej triedy. Prajem vám váš prvý výkrik: „Zhrešil som! Bože, zmiluj sa nado mnou!“ A prajem vám, aby ste nenašli pokoja, kým nebudete patriť Ježišovi, kým sa nestanete Božím dieťaťom! Potom si už o vás ďalej nebudem musieť robiť starosti.

Ako žiť, keď neviem veriť?

1. Bez viery sa nedá žiť

Áno, hneď na začiatku vám to musím povedať: Keď nevieme veriť, nevieme ani žiť. V tom prípade vám ani neviem poradiť. Neveriacemu človeku sa nedá pomôcť. Vysvetlím vám, prečo je to tak. Namýšľame si, že Boh je nejaký teologický pojem, myšlienka alebo prírodná sila alebo niečo podobné. Priatelia moji, Boh je osobnosť a skutočne žije a naplňuje všetko vo všetkom. A keď nemám pokoj s Bohom, ak nemám s Bohom vysporiadané záležitosti, áno, ak nie som Božím dieťaťom, žijem mimo skutočnosti. A to je nebezpečná vec!

V mojom živote bola veľká chvíľa, keď som ako mladý dôstojník v prvej svetovej vojne zrazu pochopil: „Boh je predsa aj tu!“ V tej chvíli som sa cítil ako človek, ktorý autom narazil do múru. Predtým som tiež hovoril: „Verím v jediného Pána Boha“ a podobné frázy, ale nechápal som, že je to skutočnosť. Zrazu som však narazil na Božiu skutočnosť.

V Biblii je jeden dojímavý žalm, ktorý hovorí o tom, že Boh je taký skutočný, že sa pred Ním jednoducho nedá ujsť. Píše sa tu: „Keby som vstúpil na nebesá, tam si Ty.“ Americký kozmonaut, Glenn, povedal, že ním otriaslo, keď si v kozmickej rakete uvedomil: „Boh je aj tu!“ „Keby som vystúpil na nebesá“ alebo uháňal do kozmického priestoru – „aj tam si prítomný!“ Keby som sa v bani prekopal do šachty aj hlbšie ako 1000 metrov – i tam by som stretol Boha! Žalmista hovorí: „A keby som si ustlal v záhrobí, aj tam si Ty.“ Keď som pred

nejakým časom letel do Kalifornie, moja manželka mi zo spomínaného žalmu dala jeden úryvok, ktorý som si prečítal, keď som v San Franciscu otvoril kufor: „Keby som si vzal krídla rannej zory a býval pri najďalšom mori, aj tam by ma odprevadila Tvoja ruka a Tvoja pravica by ma uchopila.“ Boh je veľká skutočnosť!

A pretože tou veľkou skutočnosťou je Boh, nemôžeme Ho z nášho života vynechať beztretno. Keď žijem tak, akoby Boha nebolo, tým, že pohľadám Jeho zákonmi, nsvätím nedele, cudzoložím, klamem, nectím si rodičov, neoslavujem Boha, žijem mimo skutočnosti. Za takýchto okolností si neviem poradiť so životom. Obzrime sa po svete okolo seba: Mnohí jednoducho nedokážu žiť, ani tí, ktorí zarábajú veľa peňazí. V duši cítia veľký nepokoj: v osobnom živote ani v rodine to neklape.

„Ako sa vysporiadame so životom, keď už nedokážeme veriť?“ Potom nebudeme vedieť ani žiť. A už vôbec nie, keď máme umrieť. Ved o sto rokov tu nebude nikto z nás. Všetci prejdeme cez smrť.

Keď niekto povie, že po smrti už nepríde nič, že potom sme mŕtvi, pouvažujte, komu budete dôverovať radšej: svojmu srdcu alebo Božiemu slovu?! Ako to s nami bude pri umieraní, keď nám zrazu príde na myseľ: „Teraz si nemôžem vziať so sebou nič z toho, čo som si nahobil?“ Niekto si možno postavil domček. Ja nie, možno vy. U mňa je pekná knižnica. Zo všetkého, čo mi bolo milé, ani z ľudí, ktorí mi boli milí, si nemôžem nikoho a nič vziať so sebou. Len jedno si so sebou do večnosti vezmeme: Svoju vinu pred Bohom. Predstavte si, že ležíte na smrteľnej posteli a zrazu si pomyslíte: „Všetko musím zanechať – len všetky moje previnenia a hriechy, počnúc od mladosti, predstúpia teraz so mnou pred tvár svätého a spravodlivého Boha!“ Ako obstojíme pred Božím súdom bez viery v Toho, ktorý ospravedľňuje bezbožného? A my pred Ním stáť budeme!

Pán Ježiš, ktorý je taký milosrdný, povedal: „Nebojte sa tých, ktorí vás môžu ubiť k smrti.“ Pred takými ľuďmi by som mal strach. Ale On hovorí: To sú malé ryby! – „Nebojte sa ich, ale bojte sa toho, ktorý môže zabiť telo a dušu zatradiť v pekelnom ohni.“ A ako keby Mu prebehol mráz po chrbte, Ježiš ešte raz hovorí – „áno, toho sa bojte!“

Pred niekoľkými rokmi žil v Nórsku slávny profesor Hallesby. Aj ja som sa s ním zoznámil. Bol to znamenitý muž. Opravdivý, vážny a vážny Nór. Počas celého týždňa vysielal v rozhlase bohoslužby. Viem si ho ešte aj dnes predstaviť, ako stál pred mikrofónom a hovoril: „Môže sa stať, že dnes večer si spokojne ľahnete do postele a zajtra ráno sa prebudíte v pekle. Chcel by som vás preto varovať!“ Tieto slo-

vá spôsobili veľký rozruch, lebo aj Nóri patria do kategórie „moderných ľudí“, ktorí dnes predsa hrajú „fantastickú“ úlohu. Istý novinár z najväčšieho denníka vydávaného v Oslo napísal úvodný článok pod názvom „Veď nežijeme v stredoveku“ s nasledujúcim obsahom:

„Je hrozné, že taký moderný prostriedok ako rozhlas, môže byť šíriteľom takých nezmyslov!“ A keď niečo také uverejnia veľké noviny, brešú s nimi aj všetky menšie. A celým tým papierovým lesom to šumí, „nežijeme predsa v stredoveku! Ako môže jeden profesor rozprávať o pekle?!“ Na to redakcia rozhlasu poprosila profesora Hallesbyho, aby celú vec uviedol na pravú mieru. A tak sa profesor Hallesby znovu postavil pred mikrofón a vyhlásil: „Musím celú záležitosť objasniť. Aj to urobím: Možno, že vy si dnes večer pokojne ľahnete do postele a zajtra ráno sa prebudíte v pekle. Chcel by som vás preto varovať!“ Teraz už bol oheň na streche. Pýtali sa všetkých nórske biskupov: „Existuje peklo alebo nie?“ Ešte aj spravodajský časopis „Der Spiegel“ sa zaoberal touto záležitosťou a priniesol veľký článok: „Spor o peklo v Nórsku“. Od tejto vzrušujúcej udalosti neprešiel ani rok a mal som niekoľko prednášok pre študentov v Oslo a večer niekoľko verejných prednášok. Prednáškový cyklus sa začal tlačovou konferenciou. V hoteli sa zhromaždili zástupcovia všetkých novín. Keď napravo odo mňa stál novinár, ktorý vtedy vyvolal celý ten rozruch a nalaľavo profesor Hallesby, ako zástupca evanjelickej tlače, stala sa zvláštna vec. Novinár mi povedal: „Pán farár Busch, mám spor s profesorom Hallesbym. Vy ste moderný človek. Aký je váš názor: ‚Existuje peklo?‘“ „Áno“, odpovedal som, „samozrejme, že existuje peklo! Samozrejme!“ „Neviem pochopiť, ako môžete také niečo tvrdiť,“ odpovedal. „Ja vám to rád vysvetlím,“ povedal som. „Verím, že peklo existuje, pretože to povedal sám Ježiš. Ja bezpodmienečne dôverujem Ježišovým slovám, ten vedel viac, než všetci múdri ľudia dohromady!“

A Božie slovo hovorí: „Boh chce, aby každý človek bol spasený, aby každý poznal pravdu.“ O viere hovoríme preto, lebo Boh nám ukázal cestu, ako možno blažene žiť a blažene umrieť.

Ako sa vysporiadame so životom, keď už nevieme veriť? Ako si správne usporiadať život, keď už neviem veriť? Bez toho sa nedá žiť!

Rád by som vám to vysvetlil ešte iným spôsobom. Predstavte si, že máte milú malú zlatú rybkú! Jedného dňa si pomyslíte: „Ty chúďatko, stále musíš byť v tej studenej vode! Chcel by som ti to naozaj spríjemniť!“ A potom ju vyberiete z vody, vyšúchate froté uterákom a preložíte do peknej zlatej klietky. Dáte jej to najlepšie krmivo – neviem, čím sa krmia zlaté rybky: mravčie vajíčka alebo niečo podobné? Dáte jej

teda najkrajšie a najtučnejšie vajíčka a povie: „Moja milá zlatá rybka, taká krásna zlatá klietka, tie nádherné mravčie vajíčka, ten dobrý vzduch! Teraz sa máš konečne dobre!“ Ako na to bude reagovať rybka? Bude vďačne mávať plutvičkami a hovoriť: „Ďakujem, ďakujem!“? Nie, to neurobí, ale bude lapať po vzduchu a trepoť sa ako divá. A keby vedela hovoriť, určite by volala: „Nechcem tvoju zlatú klietku, ani tvoje mravčie vajíčka, ja sa chcem dostať späť do svojho živlu, do vody!“ Vidíte? Náš živl je živý Boh, ktorý stvoril nebo i zem a nás tiež. „Všetok život vyviera z Teba“, takto sa začína švajčiarska národná hymna. Boh je naším živlom! Pokiaľ nemám pokoj s Bohom, môžem svojej duši dať aj zlatú klietku... Chápete? Dnešný človek dáva svojej duši všetko: zábavu, cestovanie, najlepšie jedlá, dobré víno, všetko – a naša duša sa predsa trepoce a hovorí: „To všetko v podstate nechcem! Túžim po svojom živle, chcem pokoj s Bohom!“ Nebuďte predsa voči sebe takí krutí! Naše srdce bude v nás kričať, kým nenájde pokoj u živého Boha! Lebo tak, ako ryba túži po svojom živle, tak naša duša túži dostať sa k Bohu, ktorý je naším živlom!

Ako sa môžeme vysporiadať so životom, keď už nevieme veriť? Nato môžem povedať len jedno: vôbec nijako – ani v živote, ani v okamihu smrti, ale ani po smrti - vo večnosti! A keby ste namietali: „Veď všetci to zvládajú celkom dobre“, poviem vám: To ale potom aj tak vyzerá, však? Napríklad taký muž ako Goethe. Bol pekný, bohatý, múdry, bol aj ministrom, skrátka mal všetko a na sklonku svojho života povedal Eckermannovi, že keby spočítal všetky hodiny, keď vo svojej duši pociťoval vnútorné uspokojenie, že by to neboli ani celé tri dni. Taký, bez pokoja, bol jeho život! Nie, človek sa so životom nevie vysporiadať, ak nemá vieru.

To bolo to prvé, čo som vám musel povedať a teraz príde druhý bod...

2. Všetko závisí od pravej viery

V podstate všetko závisí od toho, či ste našli pravú, spasiteľnú vieru.

Veď každý má svoju vieru. Keď som raz ako mladý študent bol doma u svojej mamičky, jedného dňa prišla moju matku navštíviť istá dáma. Keďže mamka práve nebola doma, povedal som: „Milostivá pani, matka nie je doma, nemohol by som to vybaviť miesto nej?“ „Ste veľmi milý“, povedala zdvorilo. Keď som jej ponúkol

miesto, sadla si a spýtala sa ma: „Čo vlastne robíte?“ Odpovedal som: „Študujem teológiu.“ „Čo?“ zvolala, „teológiu? Veď kto dnes ešte verí? Veď to nie je možné!“ Potom tá stará dáma – bolo to vo Frankfurte, kde žil Goethe – vyrukovala so starým Goethem a hrdo vyhlásila: „My máme vieru Goetheho! Kresťanstvo je predsa už za nami!“ Pretože mi tento rozhovor bol trápny a nechcel som s tou starou dárou začať nejaký spor, prešiel som na inú oblasť: „Milostivá pani, môžem sa vás opýtať, ako sa máte?“ Na to rýchlo odpovedala: „Tfuj, tfuj, tfuj!“ a poklopala pritom na stôl. „Také niečo sa predsa nepýta!“ Pýtam sa: „Prepáčte, prosím, čo znamená to: ‚Tfuj, tfuj, tfuj?‘ „To inak prináša nešťastie!“ „Á ták“, konštatoval som, „vy ste vieru v živého Boha odhodili a veríte na ‚tfuj, tfuj, tfuj!‘ s poklopaním na drevo! To je úžasné, akú skvelú výmenu ste urobili!“ Vtedy som pochopil: Každý človek má voľajakú vieru. Otázkou však je, či mám pravú, zachraňujúcu vieru. Dnešná doba hovorí: „Hlavné je, že máme nejakú vieru!“ A potom sa hovorí: „Verím v pánaboha!“, „Verím v silu prírody!“, „Verím v osud!“, „Verím v prozreteľnosť!“ Nie, nie, priatelia moji, najdôležitejšie je, aby som mal pravú vieru, vieru, ktorá dáva pokoj, pokoj s Bohom a pokoj v srdci. Musím mať vieru, ktorá ma zachráni pred peklom, ktorú môžem prežívať, lebo mi daruje nový život. Inak na vieru kašlem. Mnoho ľudí verilo v Nemecko, v konečné víťazstvo a vo fűhrera. A čo z toho všetkého zostalo!? Nevidíte, že existuje aj falošná viera? Musíme mať pravú, zachraňujúcu vieru!

Ale pravá, spasiteľná viera, je viera – jedným slovom povedané – v Ježiša, Syna živého Boha. Ver v Ježiša Krista! Nie v zakladateľa náboženstva, takých je dnes celá kopa, ale v Ježiša Krista, Syna živého Boha!

Teraz musím povedať niečo o tom, čo všetko nájdeme v Ježišovi.

V Biblii čítame krásnu príhodu, ktorá jasne znázorňuje zachraňujúcu vieru v Ježiša.

Vráťte sa v duchu so mnou o 2 000 rokov späť pred brány Jeruzalema, na vrch Golgota, „miesto lebky“. Nevšímajme si ľudí, ktorí tu kričia, ba až revú! Nevšímajme si rímskych vojakov, ktorí tu držia stráž a losujú o šaty odsúdených! Ale pozrite sa hore! Na strednom kríži visí Syn Boží. Je naň priklincovaný! Tvár má zaliatu krvou od trńnovej koruny, ktorú Mu vtlačili na hlavu. Tam visí Boh. A napravo od Neho visí vrah, aj toho popravili. A zľava tiež. Potom naraz nastáva tma. Prichádza smrť. Odrazu sa jeden z vrahov rozkrič: „Počuj, ty v prostriedku, ty si povedal, že si Syn Boží! Ak ním skutočne si a nie si klamár, tak zostúp z kríža a pomôž aj mne!“

To sa dá pochopiť. Človek v úzkosti smrti povie slová, ktoré by inak nepovedal. Potom sa ozve aj ďalší. Vynechá Ježiša a prihovorí sa k druhému odsúdenému: „Ty sa ešte stále Boha nebojíš?“ Tak sa to začína, keď niekto pochopí, že Boh je svätý, ale i hrozný.

Keď na naše mestá padali bomby, ľudia nad sebou stratili kontrolu. Možno, že to zavinila cirkev, že nepovedala jasne, že Boh vie byť aj hrozný. Boh môže odtiahnuť svoju ochraňujúcu ruku. „A ty sa ešte stále Boha nebojíš?“ To by sa malo kričať po našich veľkomestách: „A vy sa ešte stále Boha nebojíte?“ To by sa malo revať do našich obchodných kancelárií a úradov, kde ľudia idú aj cez mŕtvolu, len aby sa dostali k peniazom: „A vy sa ešte stále Boha nebojíte?“ Malo by sa to povedať mladým, ktorí žijú v smilstve: „A vy sa ešte stále Boha nebojíte? Ako si to vlastne predstavujete? Čo ste slepí?“ Tým sa to začína, keď spoznáme, aký svätý a hrozný je Boh.

A potom tento lotor, ten zločinec ďalej hovorí: „Nás právom odsúdili! My sme si to zaslúžili.“ To je to druhé, čo nás vedie k spasiteľnej viere: On vyznal svoju vlastnú vinu.

Stretol som sa s mnohými ľuďmi, ktorí mi povedali: „Neviem veriť!“ Spýtal som sa ich: „Uvedomovali ste si niekedy, že ste sa proti Bohu previnili?“ „Nie, ja konám dobre a nikoho sa nebojím.“ Na to som im povedal: „Kým sa takto budete klamať, nikdy sa ku svetlu nedostanete!“ Nedávno som stretol jedného, ktorý vyhlásil: „Ja robím dobre a nikoho sa nebojím!“ Nato som mu odpovedal: „Blahoželám! Ja to o sebe tvrdiť nemôžem. Všetličo v mojom živote nie je v poriadku.“ Nato on odpovedal: „No, prirodzene, keď to človek vezme tak celkom vážne...“ „Ó“, povedal som, „Boh to berie veľmi vážne! Potom neklamte sám seba!“

Vidíte? K pravej spasiteľnej viere sa dostanete až vtedy, keď hriech budete nazývať hriechom, keď svoje špinavé sexuálne pomery nazvete smilstvom, keď svoje cudzoložstvo nazvete cudzoložstvom, keď svoju lož nenazvete prefíkanosťou, ale klamstvom, keď svoje sebeckto už nebudete pokladať za oprávnené, ale si priznáte, že ste sám sebe svojím vlastným Bohom – a to je modloslužba. To je druhý krok, ktorý vedie k spasiteľnej viere, že svoj hriech konečne nazývam hriechom, že predstúpim pred Boha a vyhlásim: „Pane, zaslúžil som si tvoje odsúdenie!“ To je hrozný, že v dnešných časoch si ľudia nahovárajú, že všetko je v poriadku! Boh nám raz z našej tváre strhne masku.

A potom už ten zločinec Ježiša nevynechá, ale obráti sa k Nemu tvárou: „Ty si nevykonan nič zlé. Prečo tu visíš?“ A v tejto chvíli je mu jasné: „Ten tu visí kvôli mne! On nesie moje viny!“ Teraz už môže

len volať: „Pane, Ty kráľu, spomeň si na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva!“ Toto je tretia vec: Verí, že Kristus ho môže naveky zachrániť, lebo za nás umrel. A tu mu Ježiš odpovedal: „Ešte dnes budeš so mnou v raji!“

Vidíte? To je zachraňujúca viera. Keď pochopím Božiu svätosť, keď uznám svoju stratenosť a keď spoznám Ježiša, ktorý za mňa zomrel na kríži, že On je moja jediná šanca. Bez tejto viery nie je možné v živote doriešiť problémy, ale s touto vierou je možné dostať sa k cieľu. Už vám nič iné nemôžem povedať.

Niektorí ľudia mi vytýkali: „Ste veľmi jednostranný!“ Nato som mohol odpovedať len: „Prepáčte! Existuje len jedna cesta, ako to zvládnuť v živote, v smrti a pred súdom vo večnosti: keď ja ako hriešnik prídem k Ježišovi, kajúčne Mu vyznám svoje hriechy a ak verím, že „tu prýšti pre mňa drahá krv, tomu verím a rozumiem. To odstráni moje viny, lebo Ježiš za mňa zomrel.“

Chcel by som, aby ste na túto vetu nikdy nezabudli: „Ježiš zomrel za mňa!“ Keď zajtra ráno vstanete, nech znie vo vašej pamäti. Keď zajtra budete začínať prácu a potom aj v zhone dňa si pomyslíte: „Ježiš zomrel za mňa!“ Vtedy sa stane – ak Boh dá milosť – že Ho budete vyzývať a poviete: „Za mňa! Potom predsa smiem veriť.“ V tom okamihu, keď toto pochopíte, stanete sa Božím dieťaťom. Ježiš hovorí: „Ja som brána, keď niekto vojde cezo mňa, bude spasený.“

Tak teraz musím doplniť ešte tretiu vec. Rozprávať o tom, čo mi ľudia pripomínajú: „Pastor Busch, veď práve v to neviem uveriť, čo hovoríte! Keď počúvam, je to pekné, ale neviem tomu uveriť.“ Na to teraz musím odpovedať. Tých, ktorí takto rozprávajú, môžeme rozdeliť do štyroch skupín.

3. Ľudia, ktorí nevedia veriť...

a) ...pretože nie sú nábožne založení

Do prvej skupiny patria tí, ktorí mi vysvetľujú: „Ja nemôžem veriť, lebo nie som nábožný. Vy, pán farár, ste nábožensky založený, ale ja nie.“ Na to môžem odpovedať len tým, že ani ja nie som nábožný. Teda, mám veľmi málo pochopenia pre vyzváňanie zvonov, pre kadidlá a podobné veci. Mám radosť, že v Essene som v posledných rokoch mohol vždy kázať v takej sále, kde hrala len dychovka. Nebol tam organ ani zvon – a nič mi nechýbalo. Nemám nič proti tomu, ale nepotrebujem to. Tak málo som nábožný!

Keď Ježiš, Syn Boží, chodil po Zemi, ľudia boli veľmi nábožní. Boli to zákonníci, kňazi, farizeji – všetko veľmi nábožní ľudia. Napríklad liberálne založení ľudia boli saduceji. To sú tí, ktorí by dnes povedali: „Ja hľadám Boha v prírode.“ V dobe fašizmu hovorili: „Na našich zástavách plápolá Boh!“ Stále nábožní! A tí nábožní ľudia ukrižovali Syna Božieho. Nehodil sa im do krámu. Okrem nich boli aj celkom nenábožní ľudia: pobehlice, priekupníci – Biblia ich nazýva publikánmi: remeselníci, ktorí sa plne venovali svojmu povolaniu, pretože museli bojovať o každodenný chlieb. Popredný muž, Zacheus, si ako colník nahrabal veľký majetok. To boli úplne nenáboženské typy ľudí. A títo našli cestu k Ježišovi! Ako je to možné? Vedeli: „My sme sa pred Bohom previnili. Nič v našom živote nie je v poriadku. Príde však Spasiteľ, ktorý nás urobí Božími deťmi!“ A uverili v Neho.

Pán Ježiš neprišiel preto, aby nábožných ľudí urobil ešte nábožnejšími, ale preto, aby zachránil hriešnikov pred smrťou a peklom a urobil z nich Božie deti! A keď sú tu ľudia, ktorí hovoria, „neviem veriť, pretože nie som nábožný,“ môžem im povedať: „Máte najväčšie šance stať sa Božími deťmi!“ Sme hriešnici, to vieme presne, ale „Ježiš umrel za nás!“

Ešte raz to zdôrazňujem: Ježiš neprišiel preto, aby nábožných ľudí urobil ešte nábožnejšími, ale aby zo stratených hriešnikov urobil Božie deti!

b) ...pretože nechcú veriť

Druhá skupina pozostáva z takých, ktorí síce hovoria: „Neviem veriť!“, ale ktorí by si, keby boli úprimní, v skutočnosti museli priznať: „Ja nechcem veriť!“ Pretože, keby prijali vieru, ich život by sa musel zmeniť. To však nechcú. Vedia, že v ich živote nič nie je v poriadku. Keby sa stali Božími deťmi, vyšlo by to najavo. A to práve nechcú. Kolegovia by sa možno na nich čudne pozerali. A čo by na to povedali príbuzní, keby sa zrazu stali kresťanmi! Nie, radšej nie! A keď stretnete ľudí, ktorí hovoria: „Ja neviem veriť!“, tak sa na nich dobre pozrite, či by nemali povedať: „Ja nechcem veriť!“

V Biblii je jeden otrasný príbeh. Na Olivovom vrchu sedí Syn Boží, Pán Ježiš. Pred Ním v údolí leží v nádhernom slnečnom jase mesto Jeruzalem. A oproti sa dvíha chrámový vrch, kde bol nádherný chrám, o ktorom dokonca pohania hovorili, že to bola stavba, ktorá by mala patriť medzi divy sveta. To všetko leží pred Ním. Zrazu Jeho vyľakaní učenci vidia, že Ježišovi padajú slzy. Pozerajú sa na Neho prekvapene a s otázkou v očiach. Vtedy Pán Ježiš takto zvolal: „Jeruzalem, Jeruza-

lem, ako často som chcel zhromaždiť tvojich synov, ako sliepka svoje kuriatka pod svoje krídla, ale nechceli ste! Teraz stojíte pred Božím súdom. Vaše mesto bude spustošené.“ Toto sú jedny z najstrašnejších slov Biblie. „Ale nechceli ste!“ V Jeruzaleme tiež hovorili „nemôžeme veriť“, lenže oni nechceli veriť! Vidíte? Kto nechce veriť, ten ani nemusí. Smiem vám to povedať? V cirkvi existujú rôzne druhy donucovania. V Božom kráľovstve je však len absolútna dobrovoľnosť. Kto chce žiť bez Boha, môže. Boh sa nám ponúka. My však môžeme odmietnuť. Chcete žiť bez Boha? Môžete. Chcete žiť bez zmierenia s Bohom? Môžete. Chcete vyžiť bez modlitieb? Môžete. Chcete žiť bez Biblie? Môžete. Chcete prestupovať Božie prikázania? Môžete. Chcete znesväcovať nedele, cudzoložiť, opíjať sa alkoholom, klamať, kradnúť? Môžete. Ten, kto nechce toho Spasiteľa, ktorého Boh poslal, aby zachránil hriešnikov, môže Ho odmietnuť. Kto sa chce dostať do pekla, môže. U Boha niet donucovania. Len si, prosím, uvedomte, že potom budete musieť znášať aj všetky následky. Boh vám prostredníctvom Ježiša ponúka odpustenie hriechov a pokoj. Môžete povedať: „Ja to nepotrebujem! Ja to nechcem!“ Môžete takto žiť. Potom si však nemyslite, že za posledných päť minút svojho života – v čase umierania – budete ešte môcť pochopiť, čo vám Boh celý život ponúkal. Môžete Božiu ponuku pokoja v Ježišovi odmietnuť, potom však musíte večne žiť bez pokoja s Bohom. A to je peklo!

Peklo je miesto, kde sa človek definitívne zbavil Boha. Tam vás už nikto nebude pozývať ani volať. Tam sa možno aj budete chcieť modliť, ale už to nepôjde. Možno budete chcieť vzývať meno Ježišovo, ale už vám ani nepríde na um. Nemusíte prijať správu, ktorú vám teraz hovorím. Nemusíte sa k Ježišovi obrátiť. Ale uvedomte si, že si tým volíte peklo! Máte úplnú slobodu!

„A vy ste nechceli!“ povedal Ježiš obyvateľom Jeruzalema. Nenútil ich. Ale to, čo si zvolili, bolo hrozné!

c) ...pretože toho toľko zažili

Tretia skupina pozostáva z tých, ktorí hovoria: „Nedokážem veriť“, a vždy to doplnia jednou zvláštnou vetou. Túto vetu som nikdy nepočul od žien, hovoria ju len muži. Tá veta znie takto: „Pán pastor, ja som toho už toľko zažil, že už nedokážem veriť!“ Opýtam sa: „A čo ste zažili? Veď ani môj život nebol nudný.“ „Áno, ja som toho toľko všetkého zažil, že už ničomu neviem veriť.“ Táto veta koluje v mužskom svete ako zaklínadlo. Vtedy sa im obvykle vysmievam a pripomínam: „Veríte tomu, čo je uvedené v cestovnom poriadku a veríte každému

vysvetleniu, ktoré dostávajú od policajtov?“ „Áno!“ „Tak potom už nehovorte, „už ničomu neverím“, ale „nič neverím okrem toho, čo je uvedené v cestovnom poriadku a čo povie policajt.“ A tak by sme mohli pokračovať, chápete? Vtedy hovorím: „Pozrite sa, do môjho temného života plného hriechov, špiny, noci a omylov vstúpil Ježiš. Vtedy som spoznal, že On je Syn Boží, Bohom poslaný! A tak som svoj život odovzdal Tomu, ktorý tak veľa urobil pre mňa – Ježišovi. A keď už ozaj nikomu a ničomu nemôžete veriť, tak Tomu, ktorý svoj život obetoval za vás, Tomu môžete veriť, tomu, čo hovorí, áno, tomu môžete veriť. Veríte všeličomu, len voči Tomu jednému, ktorému sa dá s plnou dôverou zveriť, čo ešte nikto neofutoval, hovoríte: ‚Nie!‘? To je smiešne. A pritom hovoríte, že ste toho toľko zažili. Ešte ste toho dosť nezažili!“

d) ...pretože ich niečo pohoršuje.

Štvrtá skupina tých, ktorí nevedia veriť, je trochu svojrázna. Títo ľudia vraj preto nemôžu veriť, lebo sa napríklad pohoršujú nad cirkvou, nad jej učením.

Istá mladá študentka sedí predou mnou a vysvetľuje mi: „Študujem prírodné vedy.“ Hovorím: „To je pekné, slečna! A čo má byť?“ A ona pokračuje: „Pán farár, počula som jednu vašu prednášku a mám taký pocit, že máte niečo také, čo by som aj ja rada získala, ale ja neviem veriť. Viete, neviem stráviť všetky tie predpisy a dogmy cirkvi. Pripadá mi to tak, ako keby som mala prehltnúť viazanicu suchého sena!“ Na to som sa zasmial a povedal: „Slečna, vy nemusíte prehltnúť nijakú viazanicu suchého sena. Počuli ste už o Ježišovi?“ „Áno“, hovorí. „Čo by ste povedali na to, keby som tvrdil, že Ježiš je luhár?“ „Nie“, odpovedá: „Tomu neverím!“ „A veríte, že Ježiš hovoril pravdu?“ „Áno“, povedala, „tomu verím.“ Pýtam sa ďalej: „Slečna, je niekto, komu by ste sa odvážili povedať: ‚Verím, že si nikdy neklamal!‘?“ „Nie“, hovorí, „to by som nikomu nepovedala.“ „Vidíte, slečna“, povedal som, „vy už veríte. Vyslovili ste Ježišovi dôveru. To je predsa úžasné. Tak sa to začína. On hovorí pravdu. Biblia hovorí: ‚Ale to je ten večný život, aby poznali Toho, koho si poslal, Ježiša Krista.‘ Nemusíte sa trápiť kvôli dogmám a inštitúciám cirkvi. Niektorí k vám prichádzajú z hmly sveta. Stále zreteľnejšie môžete vidieť na rukách rany a na hlave stopy po trňovej korune, ktoré svedčia o tom, že vaše viny vzal na seba, že vás miloval ešte vtedy, keď vás nikto nemiloval. Pohľad na Ježiša vám pomôže povedať: ‚Môj Spasiteľ, môj Pán a môj Boh!‘ Veriť neznamená to, že hltáme dogmy ako suché seno, lebo to farár prikázal. Veriť znamená spoznať Ježiša Krista!“

„Ha“, hovorí iný, „ja nemôžem veriť, lebo farári, farári...“ A potom sa to začne. Potom mi rozprávajú príbehy o farároch. Jeden mal aféry so ženami, druhý ušiel s pokladňou. Všade sa niečo udialo s farármi. „Tak ako mám ešte veriť?“ A potom sa začervenám až po uši, lebo sa poznám. Hoci som neušiel s pokladňou, ale keby ma ľudia spoznali, ani mňa by nebrali vážne. Veď čo možno na to povedať?! Teraz však dávajte dobrý pozor! Nikde v Biblii nie je napísané: „Uver vo svojho farára a budeš spasený!“, ale v Biblii stojí: „Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený!“ Farár môže byť – viem, sú aj iní – ale keď ako-tak obstojí na svojom mieste, tak môže byť ako smerovka k Ježišovi. Smerovka plní svoj účel, aj keď stojí trošku nakrivo, alebo keď dáďď trochu poškodí písmená. Stačí len, aby som mohol prečítať, kam ukazuje. Ani ja by som nepočúval takého farára, ktorý nie je smerovkou k Ježišovi, ktorý bol ukrižovaný a vstal z mŕtvych ako Syn Boží. Ešte nikdy som sa však nerozčúľil nad smerovou tabuľkou, ktorá ma správne informovala o ceste a cieľi, ale jednoducho podľa nej idem cestou k cieľu.

A tento cieľ sa volá „Ježiš prišiel, zdroj milosti“. Hádám sa nechcete pred Posledný súd postaviť s obhajobou: „Pane, neprijal som Tvoju milosť a odpustenie hriechov preto, lebo farár nestál za nič?“ Tak sa chcete postaviť pred Boha? Pripadá mi to tak, ako ten chlapec, ktorý hovorí: „Dobre tak tomu môjmu otcovi, že mi odmrznú ruky! Prečo mi nekúpi rukavice?“

Nie priatelia, kto tvrdí: „Neviem veriť“, nemá pravdu.

Ježiš hovorí jednu veľkolepú vetu: „Keď niekto chce plniť Božiu vôľu, rozozná, či je to učenie z Boha.“ **Otázkou je, či chcem začať poslúchať aj to najmenšie, čo spoznám ako Jeho vôľu a aj to robiť!**

4. Čo robiť, ak nemôžem veriť?

Ešte vám to na záver poviem niekoľkými vetami:

a) Proste Boha o svetlo!

Veď On je pri vás. Povedzte Mu: „Pane, pomôž mi dospieť k viere! Dovoľ mi uzrieť svetlo!“ On to počuje.

b) Počítajte s prítomnosťou Božou!

Ježiš je tu! Stíšte sa a povedzte Mu: „Pane Ježišu, chcem Ti odovzdať svoj život!“ Tak som to urobil aj ja, keď som vo svojej úplnej bezbožnosti dostal z Boha strach a potom som počul o Ježišovi.

c) Čítajte Bibliu!

Každý deň aspoň jednu štvrťhodinku treba byť sám s Ježišom! Čítajte si z Biblie a počúvajte, čo vám Boh chce povedať! Čítajte pozorne! A potom si zložte ruky a povedzte: „Pane Ježišu, veľa by som Ti toho chcel povedať. Nevieť si poradiť so mojím životom, Ty mi pomôž!“

d) Hľadajte spoločenstvo!

Hľadajte spoločenstvo s ľuďmi, ktorí chcú byť tiež kresťanmi! Ne zostávajú sami! Niet osamelých pútnikov na ceste do neba. Hľadajte spoločenstvo s kresťanmi, ktorí idú po tej istej ceste!

Čo robiť, keď nás stále sprevádza hriech a nedôslednosť?

Čo robiť, keď nás stále sprevádza hriech a nedôslednosť?

Vo Würtembergu niekedy počuť vetičku, ktorá znie: „Začína ísť do tuhého!“ A pri našej téme chcem tiež povedať: „**Začína ísť do tuhého! Začína to byť vážne!**“

„Ako žiť, keď nás stále sprevádza hriech a nedôslednosť?“ Tak tu vám musím hneď povedať: „...keď nás sprevádza hriech a nedôslednosť“ – to neseď. Hriech a nedôslednosť nás totiž sprevádzajú stále. A preto som šťastný, že vám môžem hovoriť o takej veľkej a nádhernej veci, akou je dar, ktorý robí ľudí šťastných a bohatých. To je čosi, čo nedostať nikde kúpiť, v nijakej krajine na tejto Zemi. A keby ste boli hoci aj miliardári a boli ochotní za ňu hneď odrátať na stôl všetky svoje peniaze, aj tak by ste si ju nemohli kúpiť. Nedá sa zohnať ani po známosti. Čo si dnes človek nemôže kúpiť, to si väčšinou ešte môže zohnať po známosti. Túto nádhernú vec, o ktorej chcem teraz rozprávať, však nedostanete nikde ani po známosti. Táto vec sa nedá zohnať vlastnými schopnosťami. Túto vec je možné dostať len ako dar. A táto veľká, prapodivná a nádherná vec, o ktorej chcem hovoriť, ktorú si človek nemôže zaobstarať sám, ani po známosti, tá sa volá „odpustenie hriechov“.

Viem, že sú teraz mnohí sklamaní a myslia si: „Odpustenie hriechov?“ A preto tu hneď vzniká otázka...

1. *Potrebujem to?*

Som presvedčený, že polovica z vás povie: „Odpustenie hriechov? To ja nepotrebujem!“

Istý mladý muž mi to prednedávnom vysvetľoval takto: „My predsa žijeme v dobe, v ktorej sa záujem a potreba každej veci vyvoláva reklamou. Naši pradedovia ešte nič nevedeli o žuvačke alebo o cigaretách. Neprestajnou reklamou v televízii, v rozhlase a na plagátoch sme postupne a nenápadne vedení k tomu, že už ani neveríme tomu, že by sme napríklad mohli žiť bez cigarety. Týmto spôsobom sa vyvoláva potreba každej veci a tie potom možno predávať.“ A potom tento mladík pokračoval: „Nuž a tak to robí aj cirkev. Cirkev vysvetľuje ľuďom: ‚Potrebujete odpustenie hriechov!‘ - a potom ho predáva. Chápete? My necítíme potrebu po ňom – ale vy ju vyvolávate nato, aby ste mohli predáť svoj tovar!“ A je to tak? Keď teraz niekoho zastavíte na ulici: „Dobrý deň! Ako sa voláte?“ „Majer!“ „Pán Majer, potrebujete odpustenie hriechov?“ A pán Majer odpovie: „Nezmysel! Potrebujem 2000 mariek, ale nie odpustenie hriechov!“ Je to pravda? Takto sa vyvoláva záujem o vec, ktorá tu doteraz nebola, aby sa potom na ňu Bibliou odpovedalo?“

Ja vám hovorím, že to je hrozný omyl, skutočne hrôzostrašný omyl. Veď nič tak nutne nepotrebuje, ako odpustenie hriechov! Kto si myslí, že nepotrebuje odpustenie hriechov, ten ešte nepozná svätého a hrôzostrašného Boha. Tolko sa hovorí o Božej láske, že už nevieme nič o tom, že Boh – tak je to v Biblii – je hrozný! Tak som sa aj ja prebudil zo života hriechu, keď som zrazu pochopil, že pred svätým Bohom musí mať človek bázeň. A ten, kto hovorí: „Ja nepotrebujem nijaké odpustenie hriechov!“, nemá ani poňatia o živom Bohu, ktorý môže zatradiť telo aj dušu v pekle! Áno, človek môže naveky zahynúť! To hovorí Ježiš, ktorý to musí vedieť. A keď celý svet hovorí: „Tomu neveríme!“, tak celý svet bude stratený. Ježiš vie, čo je za oponou. A On nás dôrazne varuje pred zatratením. A my tu teraz stojíme so svojimi hriechmi a odvažujeme sa povedať: „Nepotrebuje me nijaké odpustenie hriechov, to len cirkev vyvoláva určitú potrebu, ktorej vôbec niet!“? Hlúposť! Veď nič tak nutne nepotrebuje, ako práve odpustenie hriechov!

Na tomto mieste vám musím vyrozprávať jeden zážitok. Mal som raz zhromaždenie v krásnom meste Zürich, v Kongresovom dome. Bolo to obrovské zhromaždenie. Mnoho ľudí muselo stáť pri stenách. Dole mi boli veľmi nápadní dvaja páni, pretože sa veselo zabávali.

Bolo na nich vidieť, že do tohto zhromaždenia prišli len zo zvedavosti. Jeden z nich mal krásne upravenú briadku. To ma na ňom zaujalo, lebo som si pomyslel: „Škoda, že ja nemôžem mať takú!“ Keď som začal svoju prednášku, zaumienil som si hovoriť tak, aby to počuli aj títo páni. A oni aj skutočne s veľkým záujmom počúvali. Tu som po prvý raz vyslovil výraz „odpustenie hriechov“. V tom okamihu, keď som to vyslovil, som zbadal, ako sa ten pán s tou peknou briadkou začal posmešne smiať a svojmu priateľovi niečo šepkať do uší. Bola to – ako som povedal – obrovská sála. Tí dvaja páni boli dosť ďaleko. Nemohol som teda počuť, čo ten pán povedal, ale uhádol som to z jeho tváre. Posmieval sa asi takto: „Odpustenie hriechov“?! To je typické farárske táranie! Nebesá!“ A pritom si možno pomyslel: „Ja predsa nie som nijaký zločinec! Ja predsa nepotrebujem nijaké odpustenie hriechov!“ Takto rozmýšľate aj vy, však? „Ja predsa nie som nijaký zločinec! Ja predsa nepotrebujem nijaké odpustenie hriechov!“ Asi tak podobne to povedal aj on. A tu ma pochytila zúrivosť. Viem, že pred Bohom neobstojí nijaká zúrivosť. Ale aj napriek tomu ma občas pochyť. „Moment!“, povedal som. „Teraz urobím na pol minúty prestávku a potom mi každý z vás odpovie slovom ‚áno‘ alebo ‚nie‘ na otázku, ktorú vám teraz položí: „Chcete sa pre celú večnosť vzdať odpustenia svojich hriechov, lebo odpustenie hriechov nepotrebujete? Áno alebo nie?“ A potom som s tými tisíckami ľudí bol pol minúty celkom ticho. A zrazu vidím, ako ten muž s tou peknou briadkou zbledol a dokonca sa pridržiaval steny. Tak sa ten chlapík naľakal. Iste pochopil: „Teraz síce hovorím: „Nie som nijaký zločinec!“, ale keď ide o smrť a keď to začne byť vážne, tak potom by som radšej mal odpustenie hriechov. Nechcel by som sa ho na večné časy vzdať.“ Ani vy! Alebo predsa?

Existuje vetička, ktorú som vo svojom živote hrozne často počul: „Robím dobre a nikoho sa nebojím!“ Ale predstavte si: Nepočul som to nikdy od ľudí mladších ako štyridsať rokov. Mladý človek veľmi dobre vie, že jeho život má mnoho hriechov. Až keď sme už naše svedomie bezohľadne ubili, až potom dokážeme povedať takýto nezmysel. A keď niekto tvrdí, „ja robím dobre a nikoho sa nebojím!“, môžem mu potvrdiť: „Máš viac ako 40 rokov. To je už skleróza, že takto hovoríš. To je už bezohľadne ubité svedomie!“ Dokiaľ totiž naše svedomie ešte nie je ubité, celkom presne vieme, že nič tak nutne nepotrebujeme, ako práve odpustenie hriechov!

Pred niekoľkými rokmi raz v Essene vystupoval Billy Haley, vtedy nazývaný „moderný“ hudobník alebo lepšie povedané, taký „brušný

tanečník“. Tisíce mladých sa zhromaždili v Grugahalle, aby si ho aj s jeho „bandou“ vypočuli. Už pri prvej piesni začali títo mladí ľudia tú halu pomaly, ale isto demolovať. Vznikla tým škoda asi za 60.000 mariek. Potom mi jeden mladý policajt povedal: „Sedel som vpredu a musel som sa pevne držať stoličky, aby som sa k nim nepridal.“ Na nasledujúci deň som prechádzal cez mesto. A tu som zbadal spolu stáť troch mladých ľudí, ktorí vyzerali presne tak, ako keby boli tiež pritom. Podišiel som k nim a prihovoriť som sa im: „Dobrý deň! Stavím sa o hocičo, že ste včera večer aj vy boli na Billym Haleyovi!“ „Jasné, pán farár!“ „Ó“, odpovedal som im: „Poznáme sa? To je pekné!“ A pokračoval som: „Nerozumiem len tomu, prečo ste tú halu tak zdemolovali.“ A tu som dostal odpoveď: „Ach, pastor Busch. Veď to je všetko len zúfalstvo!“ „Čože?“ spýtal som sa ich: „Zúfalstvo? A prečo?“ A tu mi jeden z nich odpovedal: „Ach, to ani sami nevieme!“

Veľký dánsky teológ a filozof, Sören Kierkegaard, rozprával, že ešte ako dieťa často chodieval so svojím otcom na prechádzky. Niekedy zostal jeho otec stáť a zamyslene sa díval na svojho syna. A potom povedal: „Moje milé dieťa, ty tu kráčaš v takom tichom zúfalstve.“ Keď som si to čítal, pomyslel som si: Keď je človek štyridsať rokov farárom vo veľkomeste, tak vie, ako to na každého príde.

A teraz sa vás pýtam: Aj vy poznáte ono vnútorné zúfalstvo? Povieť vám, odkiaľ pochádza. Urobme si takú prieskumnú cestu do svojho vlastného srdca!

Pomôžem si takýmto obrazom: Ako farár v Porúri som často podnikal cesty do baní. To vám je pekná vec. Človek tam dostane pracovný odev, nasadí si ochrannú prilbu a potom sa v ťažnej kľietke spúšťa do hĺbky – napríklad až na ôsme poschodie. A ide to aj hlbšie? Veru áno. Ale tam hlbšie sa už nechodievala, lebo tam dole je už „žumpa“. Tam totižteká a zbiera sa voda zo šachiet a toto ľudia volajú „žumpou“. Odkedy bývam v Essene, raz som zažil, že sa to ťažné lano pretrhlo a tá kľietka sa zrútila dole, do tej hĺbiny – až do tej žumpy. Strašné!

Táto žumpa v bani sa mi stala symbolom pre ľudí. Všetci viete, že v našom živote je viacero takých „poschodí“. Navonok môžeme, napríklad robiť celkom radostný dojem, ale v našom vnútri to všetko vyzerá celkom ináč. Tak sa človek môže usmievať, a pritom byť vnútorné až na smrť smutný. Človek sa môže tváriť tak, ako keby hravo zvládol svoj život – ale celkom dole, v našom duševnom živote, v hĺbke nášho srdca prebýva hlboké zúfalstvo. Hovoria to lekári, hovoria to filozofi, hovoria to psychológovia a hovoria to aj psychiatri. O tom

hovorí filmy, o tom sa píše romány. Je hrozné pozorovať, ako sa to zúfalstvo i ten strach občas stupňujú. Istý psychiater mi povedal: „Ani netušíte, že moja ordinácia je preplnená práve mladými ľuďmi!“ Lež väčšina ľudí sa vôbec nepýta na to, odkiaľ toto zúfalstvo i tento strach pochádzajú, pokúšajú sa ich len zbaviť – opojením. Potom je však už múdrejšie, keď sa človek pozrie skutočnosti do očí.

To, že to zúfalstvo väzí dole, v srdci človeka, to je podľa všetkého objavom našej doby. Pozoruhodné však je, že Biblia to konštatovala už pred tritisíc rokmi. Hovorí: „Srdce je klamnú nado všetko.“ A všimnite si, Biblia nám hovorí aj o tom, prečo je to tak! Spomína niekoľko dôvodov: že sme od upadnutia do hriechu vzdialení od Boha, že odvtedy už žijeme mimo svoj vlastný život – viete, Boh je naším prirodzeným živlom – že sa v podstate bojíme súdu živého Boha nad naším životom. Ale najzávažnejším dôvodom hlbokého zúfalstva nášho srdca sú naše viny, naše viny pred Bohom! Tie sú veľkým problémom nášho života, s ktorým sa sami nedokážeme vysporiadať! My to však vnímame, a preto je v našich srdciach to hlboké zúfalstvo.

Potrebujeme odpustenie hriechov? Prirodzene, že potrebujeme! Áno, nič tak nepotrebujeme, ako práve odpustenie svojich hriechov!

A čo je vlastne hriech? Hriechom je každé vzdialenie sa od Boha. My sme sa už ako hriešnici narodili. Dovoľte mi použiť tento príklad:

Dieťa narodené v Anglicku počas druhej svetovej vojny iste nemalo nič proti nám, Nemcom, ale patrilo k nepriateľskému tábore. A tak aj my sme sa narodili v tábore, ktorý je nepriateľský voči Bohu – v tomto svete. A tak sme už od prírody oddelení od Boha. A teraz sa od Boha oddeľujeme stále viac, keď budujeme múr hriechov a vín. Každé porušenie Božieho prikázania je ako kameň, ktorý prikladáme do tohto múru. A tak hriech je pre nás hroznou skutočnosťou.

Na tomto mieste vám musím vyrozprávať, ako sa mi po prvý raz vyjasnilo, že hriech je taká strašná skutočnosť, že človek už nijaký hriech nemôže napraviť. Mal som obdivuhodného otca, s ktorým ma spájal prekrásny vzťah. Jedného dňa som sa v podkrovnej izbe nášho domu zaoberal písomnou úlohou, keď zdola ku mne zaznelo: „Wilhelm!“, tak sa totiž volám. Na to som vystrčil hlavu a pýtam sa otca, ktorý ma volal: „Čo sa stalo? Kde horí?“ A otec mi hovorí: „Musím ísť do mesta. Nechcel by si ma sprevádzať? Dvom je predsa len príjemnejšie!“ „Ach, otecko“, volám dolu, „práve pracujem na veľmi dôležitej časti mojej písomnej práce. Nehodí sa mi to.“ „Tak idem sám“, odpovedal mi. A o štrnásť dní bol mŕtvy. U nás je taký zvyk,

že sa mŕtvy uloží v dome a synovia striedavo držia stráž pri otvorenej truhle. Je tichá noc. Všetko spí. Ja ticho sedím pri otvorenej truhle. A tu mi zrazu príde na um, ako ma otec pred štrnástimi dňami prosil, aby som ho sprevádzal do mesta. A ja som mu na to odpovedal „nie!“ Teraz sa dívam na neho a myslím si: „Ach, otec, požiadaj ma ešte raz!“ A keď chceš, aby som išiel s tebou aj sto kilometrov, tak pôjdem s tebou!“ Ale jeho ústa sú už nemé. A tu mi zišlo na um: Táto malá neláskavosť je teraz už strašnou skutočnosťou, ktorú nebudem môcť napraviť ani zmeniť ani po celú večnosť.

Čo myslíte, koľko viny je v našom živote, koľko je toho, čo sme zanedbali?! Ako sa vysporiadame so životom, keď nás stále sprevádzajú viny i to, čo sme zanedbali? Bez odpustenia hriechov sa v podstate so svojím životom nikdy nemôžeme vysporiadať.

A pri umieraní? Ako to bude? Chcete si všetky svoje viny a hriechy vziať so sebou do večnosti? Ja som si často predstavoval, ako to tam bude. Veď čím ďalej, tým som k nej stále bližšie. To tu možno ešte pevne držíme nejakú láskyplnú ruku. Ale potom príde okamih, keď aj tú budeme musieť pustiť. A vtedy dôjde loďka nášho života do veľkého mlčania – pred Boha, pred Jeho tvár! Verte mi, aj vy budete raz pred Ním stáť! A to so všetkými svojimi hriechmi, vinami i tým, čo ste zanedbali, so všetkým tým sa postavíte pred svätého a večne živého Boha! A bude to hrôza, keď zistíte, že „všetku svoju vinu i to, čo som zanedbal, som si sem priniesol so sebou!“

Potrebuje odpustenie hriechov? Veru, nič nepotrebuje nutnejšie, ako práve odpustenie hriechov, áno, viac ako chlieb náš každodenný!

2. *A kde je čosi také?*

Je niečo, čím by sme mohli minulosť vymazať? Ak áno, tak kde?

Práve som vám vyrozprával príbeh o svojom otcovi. Ja už tú svoju vinu voči svojmu otcovi nemôžem napraviť. Chápete? My v podstate už na tom, čo sme zavinili, nemôžeme nič napraviť! Následky pred Bohom zostávajú! Všetko vyjde najavo! Bol istý muž menom Judáš, ktorý zradil svojho Spasiteľa za tridsať strieborných. A až potom sa mu náhle vyjasnilo: „Bolo to nesprávne!“ Ide k ľuďom, ktorým Ho zradil, prináša im tie peniaze naspäť a hovorí im: „Zradil som nevinnú krv. Berte si tie peniaze späť! Ja to chcem napraviť!“ A tu oni pokrčia plecami a hovoria: „Čo nás je do toho? To je tvoja vec!“ Aj vy

sa môžete obrátiť, na koho chcete a každý vám odpovie: „To je tvoja vec!“

Je napriek tomu všetkému možné zahľadiť, zlikvidovať naše viny a nedbanlivosť? Kde možno čosi také získať? Kde nájdeme odpustenie hriechov?

Priatelia moji, tu muži Biblie odpovedajú zborovo – jasavým zborom. Od začiatku až do konca, od Starej po Novú zmluvu znie melódia Biblie: Existuje odpustenie hriechov!

A kde? Poďte so mnou pred brány Jeruzalema na vrch Golgota! Nevšímajme si tie veľké zástupy ľudí, ani tých dvoch zločincov po pravej i ľavej strane, ani rímskych vojakov, ale zahľadme sa na toho Muža v prostriedku, ktorý tam visí na kríži! Kto je tento Muž v prostriedku? To nie je jeden z nás. On sa raz postavil proti zástupu ľudí a povedal: „Kto ma usvedčí z nejakého hriechu?“ A tu nikto nevedel ani o jednom. Z nás by sa nikto neodvážil takto sa opýtať. Potom Ho zaplietli do procesu, kde Ho vypočúvali rímski sudcovia aj židovská veľrada. A nenašli proti Nemu nič, lebo On nie je jedným z nás. On nepotrebuje odpustenie hriechov. A On visí tam hore na kríži?! Kto je tento Muž? On nevyšiel spomedzi ľudí tohto sveta, ale prišiel medzi nás z inej dimenzie, z Božieho sveta. Hovorím o Ježišovi, o Božom Synovi. A On visí na kríži? Prečo? Začo? Priatelia moji, Boh je spravodlivý: On musí hriech potrestať. A tak uvalil naše hriechy na Syna, na svojho Syna a naše hriechy odsúdil na Pánovi Ježišovi! „On znášal trest za náš pokoj!“ Toto je tá veľká zvesť Biblie: Odsúdenie Božie dopadlo na tohto Ježiša preto, aby sme my mali pokoj! Tu je odpustenie hriechov!

Kde sa teda môžem zbaviť svojich hriechov? Kde môžem dosiahnuť pokoj s Bohom? Pod Ježišovým krížom! „Krv Ježiša Krista, Božieho Syna, očisťuje nás od každého hriechu!“ Kiežby to všetci pochopili!

Raz vyšla zaujímavá kniha od Američana, Williama L. Hulla. Bol to farár, ktorý trinásťkrát navštívil vraha miliónov ľudí, Adolfa Eichmanna, počas jeho väzenia a viedol s ním dlhé rozhovory. Počul i jeho posledné slová – sprevádzal ho až pod šibenicu a bol pritom, keď bol vyspaný jeho popol do Stredozemného mora. Obsah svojich rozhovorov s Eichmanom uverejnil pod titulom „Boj o jednu dušu“. Na začiatku uvádza:

„Išlo mi o záchranu duše tohto strašného hriešnika, aby neprišiel do pekla. A je hrozné, ako tento muž, ktorý od písacieho stola porazil milióny ľudí a spôsobil svetu mnoho hrôzostrašného utrpenia, až do posledného dychu hovoril: „Ja nepotrebujem nikoho, aby zomrel za mňa. Ja nepotrebujem odpustenie hriechov. Odpustenie ani

nechcem.“ Či chcete ísť v šlapajách Eichmanna a zomrieť ako on? Ak to nechcete, tak sa celým svojím srdcom obráťte k Pánovi Ježišovi, k Božiemu Synovi, ktorý nám môže odpustiť naše hriechy ako jediný na svete, pretože On pre ne zomrel, a tak za nás zaplatil!

Keď farár Hull hovorieval s Eichmannom, vždy sa až zhrozil nad tým, že ponúkal tomuto človeku skrze krv Pána Ježiša Krista odpustenie jeho hriechov. Veď či môže takýto veľký hriešnik dostať odpustenie hriechov? Áno! Áno! „Krv Ježiša Krista, Božieho Syna, očisťuje nás od každého hriechu.“ Ale ja ich musím vyznať, Jemu samému ich povedať a potom sa zahľadiť na ten kríž a pochopiť: „Tu prýšti pre mňa drahá krv, tomu verím a rozumiem. To odstráni moje viny, lebo Ježiš za mňa umrel.“

Biblia používa stále nové obrazy, aby nám dobre objasnila, že ten ukrižovaný a zmŕtvychvstalý Pán Ježiš – veď On nezostal v smrti, ale na tretí deň vstal z mŕtvych, to dúfam všetci viete, že On žije – odpúšťa hriechy.

Biblia napríklad používa obraz o ručiteľoch. Ručiteľ sa zaväzuje, že ma zastúpi, ak nebudem môcť platiť. Nieкто musí zaplatiť! To platí v živote stále. Nieкто musí zaplatiť! A za každý hriech v našom živote vzniká určitá podlžnosť voči Bohu. Biblia hovorí: „Odplata za hriech je smrť.“ A Boh žiada ako odplatu za naše hriechy našu smrť. A tu prichádza Pán Ježiš a ide za náš hriech na smrť, aby sme my mali život. On sa stáva naším Ručiteľom pred Bohom. A tak teraz platí: Alebo zaplatíte za svoje hriechy v pekle – alebo prídete k Ježišovi a poviete Mu: „Pane Ježišu, ja chcem prijať, že Ty si už zaplatil za mňa!“ Ernst Gottlieb Woltersdorf vo svojej piesni vyznáva: „Nič viac neviem povedať, než že prišiel Ručiteľ a moje dlhy uhradil, môj účet sám prevzal a celkom ma vyplatil, tak že z množstva mojich vín mi ani prášok nezostal.“

Biblia používa aj obraz o vykúpení. Je tu človek, ktorý sa dostal do rúk obchodníkov s otrokmi. Otroka sa už sám vykúpiť nemôže. A tu príde na trh s otrokmi nejaký láskavý človek a vidí toho úbohého otroka. Jeho srdce zahorí láskou voči nemu, a tak sa pýta: „Koľko stojí tento otrok? Ja ho vykúpim!“ Od ktorej chvíle je už ten otrok slobodný? Áno, od okamihu, keď bol za neho zaplatený posledný halier. Pán Ježiš už zaplatil za nás aj ten posledný halier! A tak už môžete aj vy prijať a povedať: „Pane Ježišu, na Teba teraz kladiem svoje hriechy a verím, že Ty si za mňa dokonale zaplatil!“ Ježiš vykupuje! Ježiš oslobodzuje otrokov od hriechu! Filip Friedrich Hiller spieva: „Hriechy sú už odpustené. To je slovo k životu pre utrápeného ducha. V mene Ježišovom...“

Biblia nám prináša stále nové obrazy. Používa aj obraz o zmierení. Aj ten najobmedzenejší pohan vie, že potrebuje zmierenie. A preto vo všetkých náboženstvách sú celé armády kňazov, ktorí prinášajú obeť zmiernenia. Boh však uznáva len jedinú obeť zmiernenia: „Ajhľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta!“ To množstvo kňazov už prinieslo mnoho obetí. Ale Pán Ježiš je jediný kňaz, ktorý nás skutočne zmieril s Bohom! A On sám je aj tou obeťou, ktorá nás zmierila s Bohom! Len On sám nás môže zmieriť so živým Bohom. Albert Knapp hovorí v jednej svojej piesni: „Večne On mi má byť pred zrakom, keď On sťa Baránok tichý, bledý a zakrvavený za mňa tam na kríži visí... istotne aj na mňa myslel, keď tam zvolal: Je dokonané!“

Ďalší obraz Biblie je o zmývaní. Tu píše jeden kresťan inému: „On si nás zamiloval a zmyl z nás naše hriechy svojou krvou.“ Poznáte príbeh o márnokratnom synovi, ktorý sa napokon ocitol v tej najväčšej špiny – pri sviniach? A koľkí sa už dostali až k tým sviniam! Človek musí povedať, že ich je škoda! Ten márnokratný syn sa však potom spamätal a taký, aký bol, bežal domov do náručia svojho otca. Nečistil sa prv, neobstaral si najprv nové oblečenie a novú obuv. On prišiel domov k svojmu otcovi taký, aký bol. Až potom ho jeho otec očistil, aj znovu zaodel. Mnohí ľudia sa domnievajú, že sa najprv musia polepšiť a až potom sa budú môcť stať kresťanmi. To je však katastrofálny omyl! My môžeme prísť k Ježišovi takí špinaví, akí sme. A aký zašpinený a znečistený je náš život?! Poďte k Ježišovi takí, akí ste! On vás očistí! On stvorí vo vás všetko nové! „Krv Ježiša Krista, Božieho Syna, očisťuje nás od každého hriechu.“ Tak to dosvedčuje apoštol Ján. A takto smieme a máme svedčiť aj my.

Nemôžem vám teraz vymenovať všetky obrazy z Biblie. Ale myslím si, že si už sami začnete čítať Bibliu, aby ste čoraz viac spoznávali tú nádhernú zvesť Biblie o odpustení hriechov.

Ako mám žiť, keď ma stále sprevádzajú viny a nedbalosti? To sa mi nepodarí! Ale podarí sa mi to, keď nájdem Ježiša a keď cez Neho zažijem odpustenie hriechov. Potom sa už vo mne stratí ten hlboký strach i zúfalstvo. Odovzdať sa Ježišovi, to nie je nejaká temná, strašná záležitosť, naopak – práve tým budete vyvedení z tej temnice strachu do jasných lúčov jarného slnka Božej milosti. A to vám želim z celého srdca.

Teda: Potrebujeme odpustenie hriechov? Áno! A kde ho dosiahneme? U Ježiša, ukrižovaného a zmŕtvychvstalého Spasiteľa.

3. Ako to dosiahnem?

Teraz si niekto pomyslí – aspoň dúfam! - že to je veľkolepé. Iste, musí to byť nádherná vec, mať odpustenie hriechov! Ale ako to dosiahnem? **Nijaké noviny o tom nepíšu, nijaký moderný román sa tým nezaobera, nijaký film mi o tom nič nepovie.** Ako to teda dosiahnem? Áno, ako to dosiahnem?

Tu ťažko pomôže jeden druhému. Verím, že najlepšie urobíte, keď budete ešte dnes na tichom mieste volať k Pánovi Ježišovi. Lebo On skutočne vstal z mŕtvych. On žije! Ľudia, ktorí prišli k viere, sú v Biblii označovaní ako „tí, ktorí vyzývajú meno Pána Ježiša.“ Nuž, tak teraz aj vy jednoducho prídte a volajte k Nemu!

Poznáte výraz „vzývať, volať“? Počujte, vy máte s Pánom Ježišom priame spojenie! Ale toto spojenie je u vás už dlho mŕtve, nevyužité! Máte priame vedenie k Pánovi Ježišovi, ktoré ste možno ešte nikdy nevyužili! Je to bieda! Zavolajte Mu! Číslo ani nemusíte dlho voliť. Povedzte Mu len: „Pane Ježišu!“ a On je už na linke. On je už tu! A to je vlastne modlitba.

A čo Mu potom poviete? Všetko, čo máte na srdci! Povedzte: „Pane Ježišu, mám tajný pomer s istým človekom. A sám sa z neho nemôžem dostať, ale viem, že je to hriech, Pane Ježišu, pomôž mi!“ – „Pane Ježišu, v mojom obchode to celkom nesedí. Daňové priznania sú už roky nesprávne. Nevie, ako to mám robiť, pretože inak skrachujem. Pane Ježišu, pomôž mi!“ – „Pane Ježišu, som neverný svojej manželke a neviem sa z toho dostať. Pane Ježišu, pomôž mi!“ Chápete? Môžete všetko, čo nepoviete nikomu inému, zveriť Pánovi Ježišovi cez Jeho linku. On vás počuje. Vybavte to! V tom je oslobodenie. Vyrozdávajte Mu celú svoju vinu!

Spýtajte sa Ho: „Pane Ježišu, pastor Busch povedal, že cez Tvoju krv bude všetko dobré. Je to pravda?“ Povedzte Mu to! Zavolajte Ho ešte dnes! Začnite s Ním hovoriť na tejto linke, ktorú už tak dlho nepoužívate! Teraz ju môžete riadne zaťažiť. Takto s Ním môžete hovoriť. A podte medzi ľudí, „ktorí vyzývajú meno Pána Ježiša Krista“!

Možno si poviete: „Áno, ja som Mu povedal všetko, ale On mi nič neodpovedal!“ Ale áno, predsa, len dávajte pozor! Teraz vám ešte poviem o tej linke, na ktorej s vami hovorí.

Vezmite si Novú zmluvu! Potom neskôr si budete čítať aj Starú zmluvu, ale s ňou nezačínajte, tá je pre začiatočníkov trochu ťažká! Začnite si čítať Novú zmluvu, a to Evanjelium podľa Jána, potom si čítajte Lukášovo evanjelium! Začnite si čítať tak, ako keby ste čítali

správu o udalostiach v obrázkovom časopise! A potom zbadáte, že tu hovorí On! Lebo Biblia sa líši od ostatných kníh tým, že cez toto spojenie so mnou teraz hovorí žijúci Pán.

Ktosi mi raz povedal: „Keď chcem počúvať Boha, idem do lesa.“ Ja som mu na to odpovedal: „To je ale nezmysel! Lebo keď idem do lesa, tak počujem šumieť stromy, spievať vtáky, žblnkotať potôčiky. To je síce prekrásne, ale či sú mi moje hriechy odpustené? A ako získam nové srdce? A či je mi Boh milostivý? Na to mi les nedá odpoveď. Na to mi Boh odpovie len cez Bibliu.“

Každý deň si nájdite tichú štvrt hodinku pre Pána Ježiša! A tak vzývajúc, volajte k Pánovi Ježišovi a povedzte Mu všetko: „Pane, dnes mám toľko ťažkých povinností, sám ich nevládnem.“ Chápete? Povedzte Mu všetko! A potom si otvorte Novú zmluvu a prečítajte si aspoň pol kapitoly. „Pane Ježišu, a teraz hovor Ty!“ A tu zrazu zbadáte Božie slovo pre vás. A vy spoznáte, že toto slovo hovorí vám. Podčiarknite si to! Najlepšie, keď si k tomu poznačíte aj dátum.

Raz som ako mladý prišiel do jedného domu. Na klavíri ležala Biblia. Keď som ju vzal do ruky, zistil som, že v nej bolo mnoho miest podčiarknutých červenou alebo zelenou farbou s dátumami. Spýtal som sa – bola to veľká rodina – „komu patrí táto Biblia?“ „Tá patrí našej Emuške.“ Pozrel som sa na Emušku – a vzal som si ju za ženu. Lebo takú dievčinu som chcel mať, ktorá pochopila, že Pán Ježiš s nami hovorí po tejto linke a nijako inak.

Keď sa ľudia hádajú nad Bibliou, je mi zle. Hovoria: „Veď Bibliu tiež napísali len ľudia!“ – a podobné hlúposti. To ma nudí.

Počas prvej svetovej vojny som bol ako vojak istý čas telefonistom. Vtedy sme ešte nepoznali bezdrôtové spojenie. Mali sme také malé prístroje, na ktoré sa pripájali drôty. Jedného dňa som musel ísť na jednu vrchnú pozorovateľňu. Tá tam však ešte nebola zabudovaná, a tak som ležal v tráve a pokúšal sa urobiť spojenie s batériou. A tu na ten vrch prišiel ľahko zranený pešiak. Zavolať som na neho: „Človeče, hoď sa na zem! Už nás zamerali! Za chvíľu spustia paľbu!“ On sa teda hodil na zem a priplazil sa ku mne: „Práve som dostal pekný zásah, s ktorým budem môcť ísť domov. Počuj, ale ty tu máš starý prístroj!“ „Áno“, mrmlem, „veľmi starý model.“ „A svorky sú už celkom uvoľnené!“ „Áno“, potvrdzujem mu, „svorky sú celkom voľné.“ „A tu je kus odlomený!“ hovorí. Tu mi povolili nervy. „Tak, a teraz si už zavri ústa! Nemám čas počúvať tvoju dlhú kritiku! Musím tu počúvať a udržiavať spojenie!“ A tak je to i s mojou Bibliou. Ja chcem počuť hlas Ježiša – a tu prídu ľudia, ktorí hovoria: „Bibliu napísali tiež len

ľudia!“ Môžem im len odpovedať: „Ach, zavrite si ústa, lebo ja tu počúvam hlas Pána Ježiša.“

Rozumiete? Nedajte sa oklamať! On hovorí na tejto linke! A vyhľadávajte spoločenstvo s ľuďmi, ktorí sa tiež snažia ísť touto cestou!

Pozrite sa, keď vo svojich rozhovoroch občas poviem niečo také, tak mi na to ľudia vždy odpovedia: „Ach, veď to je len pre staré babičky. Do kostola chodia len starí ľudia.“ A preto sa teším, že som už vyše tridsať rokov mládežníckym farárom, ktorý poznal mnoho mladých ľudí, ktorí by vám mohli dosvedčiť, čo som vám povedal, že existuje odpustenie hriechov, že človek môže hovoriť s Ježišom a že On odpovedá.

Vyhľadávajte spoločenstvo s takými ľuďmi, ktorí už tiež majú skúsenosti s Ježišom! Áno, človek môže nájsť ľudí, ktorí tiež chcú ísť s Ježišom k nebesiam.

A teraz stojí pred vami Ježiš a hovorí: „Podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, pretože vás stále sprevádzajú vaše viny a nedbalosti! Ja vám dám odpočinutie! Ja vám môžem darovať odpustenie hriechov!“

Čo robiť, keď nám iní ľudia idú na nervy?

Táto téma sem celkom nesedí: „...keď nám iní ľudia idú na nervy“ – oni nám predsa idú na nervy! Pretože iste je tu niekto, kto vám lezie na nervy – či nie? Verím, že by som mohol spokojne povedať: Nech sa prihlási ten, kto nemá nikoho, kto by mu išiel na nervy! Nik by sa neprihlásil. Že nám iní ľudia lezú na nervy, to sa nedá povedať len keď sa to občas stane, ale je to pravidlo. Nemám pravdu? Áno, navzájom si strašne ideme na nervy! Nie všetci. Napríklad moja žena mi nejde na nervy. Ale je mnoho iných ľudí, ktorí mi veľmi lezú na nervy. Aj vám? Isteže! Toľko do seba zapárame! V rodinách, v domácnostiach, so susedmi, v zamestnaní, v podnikoch a tak isto aj v kresťanských kruhoch si idú ľudia stále navzájom na nervy. Svet je plný tajného lezenia si na nervy. Je mnoho ľudí, ktorí by mohli hovoriť: „Ako by mi bolo dobre, keby toho alebo tamtých nebolo!“ A tu ten druhý nie je len trňom v oku, ale trňom v živote. A preto sa o tom raz musí hovoriť: Ako žiť, keď nám iní ľudia lezú na nervy?

Priatelia moji, musím to všetko postaviť do širšieho rámca. Pozrite sa! Môže sa stať, že niekto pokašliava a v skutočnosti má poškodené pľúca. A nepomôžu mu nijaké cukríky proti kašľu. Tu sa musí diagnóza dôkladnejšie preliečiť a použiť iná liečba! Rozumiete tomuto obrazu? A že si lezieme na nervy, to je iba znak toho, že ľudské telo je choré. To, že si lezieme na nervy, má hlbšie príčiny, než len to, že napríklad susedka je trochu nepríjemná. A preto musím túto vec postaviť do oveľa širšieho rámca. Chcem vám ukázať, že toto lezenie si na nervy je symbolom choroby ľudstva.

1. Svet, v ktorom žijeme

Pozrite, ja mám svoj svetonázor z Biblie. A vidím, že to je ten jediný správny názor na svet, veď všetky ostatné svetonázory po dvadsiatich rokoch putujú do zberu.

A Biblia hovorí: Keď Boh stvoril svet, bol ešte dokonalý (ten svet). Vtedy nešiel Adam Eve na nervy ani Eva Adamovi. Bola to dokonalá harmónia. A menovite živý Boh nešiel ľuďom na nervy, ani ľudia nešli Bohu na nervy. Rozumiete? Vtedy všetko navzájom patrilo spolu – Boh aj ľudia. Ešte neboli nijaké roztržky.

A potom Biblia hovorí, že na začiatku ľudských dejín nastala určitá prakatastrofa. Biblia ju nazýva pádom do hriechu. Hovorí, že človek bol postavený pred skúšku. Nesmel jesť ovocie z istého stromu. Toto mu Boh zakázal. Ale lákalo ho to – mohol si zvoliť – a on si zvolil zlo, neposlušnosť. Vzal si zo zakázaného ovocia. A v tom okamihu, keď sa na počiatku ľudských dejín odohral pád do hriechu, všetko sa rozbilo.

Vtedy sa Boh a ľudia rozišli. Boh vyhnal človeka z raja a pred jeho bránu postavil cherubína. A odvtedy sme od Boha oddelení. Odvtedy ideme Bohu na nervy – a Boh nám. Len začnite hovoriť s ľuďmi o Bohu - hneď sú nervózni: „Prestaňte s tým už konečne! Veď sa ani nevie, či ten Boh vôbec existuje!“ Medzi Bohom a nami je hrozná priepasť.

A od tohto okamihu sa rozdelili aj ľudia. A to bolo hneď zrejme na deťoch Adama a Evy. Už vtedy sa začalo to, že si ľudia navzájom idú na nervy.

Sú dvaja bratia. Stáva sa predsas, že práve súrodenci si idú strašne na nervy. Kain a Ábel boli veľmi rozdielni. V podstate hádam ani nebolo možné povedať, prečo vlastne. Jedného dňa je Kain, roľník, s motykou na poli. A prišiel tam aj Ábel. Viem si predstaviť, ako sa v Kainovi náhle všetko zovrelo: „Keby ten fajnový podlizovač už zmizol! Nechcem ho ani vidieť!“ Ale Ábel k nemu dokonca pristúpi a povie pár slov. A tu vezme Kain motyku a jednoducho ňou vrazí do nenávidenej tváre – a príde k sebe až vtedy, keď už pred ním jeho brat leží mŕtvy. Priatelia moji, my všetci sme civilizovaní ľudia, a preto sa už nevráždime motykami. Ale keď čítame noviny, tak cítime, že sa to tak stáva. A keď si spomínam na tie veľké vražedné procesy počas Tretej ríše, tak všetky majú ten istý kainovský úmysel: „Nenávidím ľudí!“ A tak človek vraždí státisíce. Kain prišiel k sebe až vtedy, keď pred ním jeho brat ležal mŕtvy. Trochu sa zľakol, ale potom vykopal plytkú jamu, zvalil do nej mŕtvolu a prikryl ju zemou. Poobzeral sa dookola a zistil: „Nikto tu nebol a nik to nevidel.“ My, ľudia, si vždy

myslíme, že čo nikto nevidel, to sa ani nestalo. Čo myslíte, aké zážitky vlečú ľudia so sebou? Kain odchádza. Je mu hrozne. Zrazu počuje: „Kain!“ „Čo je, kto to volá?“ „Kain!“

A potom mu prebehne mráz po chrbte. A zrazu vie, kto to na neho zavola: živý Boh! On bol pritom! On bol tichým divákom! „Kain! Kde je tvoj brat, Ábel?“ Kain sa chce ešte brániť: „Veď ja nie som opatrovateľom svojho brata! Či mám byť strážcom svojho brata?“ „Kain“, hovorí Boh, „hlas krvi tvojho brata volá zo zeme ku mne.“

Tento príbeh všetko objasňuje. Od pádu do hriechu sa všetko rozbilo. Ľudia sa rozišli, my si lezieme na nervy. Aj Boh a človek sa rozišli. Boh začal ísť Kainovi na nervy – tak, ako niekomu z vás. Ale my sa svojho blížneho nikdy nezbavíme – ani Pánu Bohu nikdy neujdeme. To je svet, v ktorom žijeme.

2. Dohovárание nepomôže

Áno, tu nepomôže nijaké dohovárание. Tu nepomôže napríklad ani reč o „milom Bohu“. Medzi Bohom a nami je múr, priepasť. Za vojny, keď môj dom a pol Essenu horelo, pribehla ku mne jedna žena a kričala na mňa: „Ako to môže ten váš Boh dopustiť!?“ A ja som jej na to odpovedal: „Môj Boh to môže dopustiť. Možno je ten Boh vašim nepriateľom!“ Od pádu do hriechu sa všetko rozpadlo: Boh i človek! My sme sa s Bohom, aj medzi sebou navzájom rozišli. A to je ten najhlbší dôvod, prečo nám iní ľudia lezú na nervy. Keď máte susedku, ktorá vám lezie na nervy, pochádza to z tohto pádu do hriechu a z toho, že sme padlí ľudia oddelení od Boha. Preto tu nepomôže nijaké dohovárание.

Nedávno som bol znovu na švajčiarskych hraniciach. Tam na pohraničnom domku visel milý plagát. Na ňom bolo napísané: „Spoločne sa lepšie kráča!“ No, musel som si tam pomyslieť: „Jasné, ale ten plagát mi nepomôže, keď mi niekto lezie na nervy!“ Alebo som pred krátkym časom čítal na jednom plagáte: „Buďte milí voči sebe navzájom!“ Američania na každom rohu vešajú plagáty s nápisom: „Keep smiling!“ – „Usmievaj sa!“ Ale to tú vec v podstate nezlepší. Nemám pravdu? Veru, ani dohovárание tu nepomôže.

Pamätám sa, že ako mladý teológ som býval u jednej rodiny, v ktorej boli všetci rozvadení. Celé príbuzenstvo bývalo na jednom mieste a bolo úplne rozhádané. S veľkým oduševnením som ich jedného večera všetkých zhromaždil a pokúšal som sa ich všetkých navzájom zmieriť. Vtedy som si išiel ústa vyrozprávať. Večer o jedenástej sa zjed-

notili a podali si ruky. Bol som taký šťastný a povedal som si: „Raz iste budeš schopným farárom. Veď si už celkom dobre začal.“ Šťastný som išiel domov a nerušene som zaspal. Ráno som stretol jednu mladú pani z tých zmierených a vravím jej: „Aké to len včera večer bolo pekné!“ „Pekné?“ odpovedala mi. „A vy neviete, čo sa stalo?“ Pýtam sa jej: „A čo sa stalo?“ – a zbledol som. Oni ešte cestou domov znovu začali s tým krikom. A potom to bolo s nimi ešte horšie ako predtým. Smejete sa? Ja som sa nesmial. Tu som zrazu znovu zbadal, aké vážne to je s pádom do hriechu, že sme sa s Bohom aj so svojimi blíznymi navzájom rozišli a že tu už ani to najlepšie dohovárание nič nezmôže.

Ľudia mi často píšu: „Milý pán pastor, ja mám tam a tam príbuzných, ktorí žijú vo vzájomných sporoch. Nemohli by ste ich navštíviť?“ To vždy odmietam, pretože viem, že dohovárание im nepomôže. Pomyslite si aj teraz na ľudí, ktorí vám lezú na nervy. Darmo by som im dlho dohovárал – to by nepomohlo! A to je strašné. Prirodzene, že je to aj smiešne, keď človek vidí, ako to vyzerá. Trochu vám to priblížim. Bol som raz v jednej rodine. A tam prišiel ich sedemnásťročný syn, ťarbavý, v rifliah, s vlasmi v štýle Beatles. Vidím, ako jeho otca dvíha. „Pozrite sa na neho!“ povie. „Len sa na neho pozrite!“ Otec je usilovný a svedomitý úradník. Môžete si predstaviť, ako sa v otcovi všetko búri, keď vidí zo svojho syna takého nedbanlivca. Alebo tu je milá kresťanská matka, len trochu zákonníčka. Dcéra si maľuje pery. A matka: „Ach, ako mi tá lezie na nervy!“ A dcéra: „Ach, ako mi tá moja matka lezie na nervy!“ A či to nie je všade tak? Stretol som sa s jedným mužom, ktorý žil rozvedený a vysvetlil som mu: „Viete, to je hriech!“ A on mi odpovedal: „Pán farár, prestaňte! Mne už lezie na nervy aj to, ako moja manželka chlípe svoju polievku!“

Zdá sa vám to smiešne? Mne sa to zdá hrozná! Poviete si, „to sú maličkosti!“ Maličkosti? Sú to znamenia toho, že svet vo svojom upadnutí do hriechu vypadol z Božích rúk a že my žijeme v tom padlom svete – ako ľudia bez Boha!

Toto lezenie si na nervy môže vyzerat' aj veľmi zle. Poznám v Esse-ne istú mladú dievčinu, ktorá má sklerózu multiplex a následkom tej svojej strašnej choroby je celkom ochrnutá. Býva v malom domčeku. Blízko nej býva jeden surový mládenec, ktorý veľmi rád každý večer od pol ôsmej až do jedenástej hodiny pozerá televíziu a nastavuje si aparát na čo najsilnejší zvuk. Táto úbohá dievčina večer čo večer, hodinu čo hodinu to všetko cez tú tenkú stenu musí počúvať. Prosila toho muža: „Ach, prosím vás, nastavte si zvuk na tom svojom televízore len na počúvanie v izbe!“ A tento chlapík si nastavil svoj

televízor ešte hlasnejšie. Predstavte si to: Rok čo rok, večer čo večer aj celé hodiny to tam takto hučí. Také sme my beštie! Tak si môžete domyslieť, ako tento mladý muž lezie na nervy tejto dievčine! A je len prirodzené, že táto dievčina tiež lezie na nervy tomu mláďencovi. A tak tento tichý boj cez stenu nevýslovne strpčuje život.

Keď som bol mladý farár, mal som 150 konfirmandov. Všetkých som ich začal navštevovať. Bývali v činziakoch. Pri prvej návšteve bola doma zvada, pri druhej návšteve bol doma krik a aj pri tretej návšteve bol v dome krik. Jedného dňa som na hodine vyzval konfirmandov, aby vstali všetci, u koho doma nebýva krik. Vstali traja alebo štyria. „Čože?“ spýtal som sa ich, „u vás ostatných je v dome krik?“ „Áno!“ Tak som sa spýtal tých pár konfirmandov, u koho nebol krik: „A prečo sa u vás nekričí?“ A oni mi odpovedali: „My bývame sami!“

Taká je situácia. A my to máme zvládnuť, máme byť šťastní a máme tvoriť, keď stále čosi dráždi naše nervy! Keď nám niečo spadne na nohu, bolí nás to. A keď nám ľudia stále idú na nervy, je to neznesiteľné.

3. Boh zasahuje

Keby som vám už okrem toho, čo som vám povedal doteraz, nemal čo povedať, radšej by som ani nezačal hovoriť. Mám však neuveriteľne veľkú, ba prevratnú zvesť: Do celej tejto šlamastiky, z tohto vzájomného lezenia si na nervy a nášho podpichovania, zasahuje sám živý Boh vo svojom – nám nepochopiteľnom – milosrdenstve. Celý tento žalostný svet leží pred Božími očami a On doň zasahuje.

On zasahuje podivuhodne. A to je tá dych vyrážajúca zvesť Biblie: On preboril ten múr, ktorý je medzi Ním a nami a prichádza k nám osobne vo svojom Synovi, Ježišovi! Keď už naša doba odsunula zvesť evanjelia Ježiša bokom ako bezvýznamnú, tak to nehovorí proti evanjeliu, ale je to svedectvom hlúposti našej doby, pretože Ježiš je naša jediná šanca! Čo väčšie sa tu ešte má stať, než to, že Boh už zboril ten múr, ktorý je medzi Ním a nami a dal nám svojho Syna – do stredu tohto nášho odpadlícva od Boha, do tohto nášho lezenia si na nervy – do našich sporov? A keď Syn Boží, Pán Ježiš príde, celá situácia sa zmení...

a) Ježiš daruje pokoj s Bohom

Teraz sa vám pokúsím ukázať, že v Ježišovi je sústredené všetko. Ježiš sa s Bohom nerozišiel. Ježiš je Boží Syn. Nedávno mi ktosi povedal: „Ježiš bol človek ako my. Nanajvýš bol zakladateľom náboženstva.“ Ja som mu na to

odpovedal: „Teda vy zrejme myslíte na niekoho iného než ja. Ja hovorím o tom, ktorý povedal o sebe: ‚Vy ste zdola; ja som zhora.‘ Áno, ja hovorím o Synovi živého Boha, ktorý je divom, ktorý je celkom iný, ktorý je Božím vniknutím do tohto strateného a prekliateho sveta. On nie je s Bohom rozdelený. A Jemu nikto z ľudí nejde na nervy. Jemu nešiel na nervy ani Judáš, ktorý Ho zradil. Keď mňa niekto zradí, lezie mi na nervy. Ježiš miloval Judáša až do konca. Takto musíte hľadiť na príbeh Ježiša: Bol to človek, ktorému nikto nešiel na nervy! Tu je ten zvláštny príbeh, večer pred Jeho smrťou, keď bol spolu so svojimi učeníkmi. Viete, na Východe sa nesesáva na stoličkách, ale tam sú okolo stola rozložené široké vankúše, na ktorých sa leží. Ani ja si neviem dobre predstaviť, ako pritom ľudia mohli jesť. Každopádne, my by sme nevedeli takto poležiaccky jesť nožom a vidličkou. Oni však vtedy tak jedávali. Najprv si vyzuli sandále a potom si obyčajne umyli nohy od prachu z cesty. Učeníci s Ježišom v tento deň vykonali veľkú púť. Boli teda unavení. Vyzuli si sandále a hodili sa na vankúše. A viem si predstaviť, ako Peter pozerá na Jána a súčasne mu dáva očami pokyn: „Jeden musí doniesť vodu a špongiu a ostatným umyť nohy. Môžeš to predsa urobiť, veď si najmladší! Ján, ideš mi na nervy, že sa od toho stále tak odťahuješ!“ Ján však mykne plecami a myslí si: „Ten Peter mi už lezie na nervy, že ma stále označuje za najmladšieho. Jakub by predsa tiež raz mohol doniesť vodu a špongiu, aby sme si mohli poumývať nohy!“ A Jakub si zase myslí: „Ako k tomu prídem?! Ja predsa patríam k najmilším učeníkom. Nech to raz urobí Matúš!“ A v okamihu si všetci ležú na nervy, pretože každý sa odťahuje od toho, čo má urobiť. A tu vstane Ježiš. A učeníci sa naľakajú: „Hádam nie On?!“ A predsa. On to urobí. Vojde dnu so zásterou sluhu i s nádobou na umývanie a so špongiou – a všetkým umyje nohy. Aj Judášovi! Aj Petrovi! I Jánovi! Aj Matúšovi! A skoro by som povedal: Aj mne! To je ten Ježiš, v ktorom je všetko sústredené: Boh je v Ňom a On miluje ostatných.

Musím vám ukázať Ježiša – tak Ho vidím najradšej – ako visí na kríži! Chcel by som vás priviesť k tomu, aby ste v duchu stáli so mnou na tom vrchu pred bránami Jeruzalema, kde to množstvo ľudu vrieska, kde rímski vojaci stoja so svojimi kopijami, kde sa nad hlavami týčia tri kríže. Mám na mysli toho v prostriedku. Toho s trňovou korunou, toho vám chcem postaviť pred oči. Priatelia moji, tu On zomiera za vás, aby vás vytrhol z tejto biedy, v ktorej iným lezieme na nervy, v ktorej si sami lezieme na nervy a kde nám iní ležú na nervy, aby vás zmieril s Bohom.

Keď chcete, aby všetko, čo je medzi Bohom a vami, bolo odstránené, podte k Ježišovmu krížu! Ten Ježiš, ktorý zomrel za vás a za vás aj z mŕtvych vstal, je Božou ponukou pokoja. Uvalte všetky svoje pochybnosti

na Neho – veď máte mnoho pochybností – a tak ich hodte cez palubu! Áno, tomuto Ježišovi sa hodte do náručia! Všetky svoje staré závislosti aj všetky svoje viny hodte k Ježišovým nohám! A to môžete urobiť jedine tak, že sa zahľadíte na Ježišov kríž. Podajte Mu ruku a povedzte Mu: „Už len Tebe chcem patriť!“ A v tom okamihu ste urobili krok k pokoju s Bohom. Apoštol Pavel v liste veriacim Rimanom hovorí: „Keďže sme boli ospravedlnení z viery, máme pokoj s Bohom prostredníctvom Pána nášho, Ježiša Krista.“ Ježiš je Božou ponukou pokoja. Prijmite ju! Najhroznejšie však je, že je veľa ľudí, ktorí to síce počuli, ale predsa sa do tohto stavu pokoja nedostali. To je hrozné! Chcem zápasit' o vaše srdcia! Chcem zápasit' o vaše duše, aby ste prijali Božiu ponuku pokoja! Mal som dnes rozhovor s niekoľkými novinármi. A dospeli sme k tomu, že vlastne niet ničoho, čo by človek dnes ešte mohol brať vážne. Tak som im vysvetlil: „Otvorene vám priznávam, že po tom, čo som prežil dve svetové vojny aj ríšu fašizmu, neviem, čo by som ešte mohol brať vážne. Výroky, ktoré mi poskytujú svetonázoroví proroci a politici, ani oni sami neberú vážne – takže ani ja. Nevedel by som, čo iné by som medzi nebom a zemou mohol brať vážne, ako Božiu ponuku pokoja v Ježišovi.“ To je jediné, čo môžem brať vážne. A vyplatí sa to. A keď tu mladí i starí ľudia hovoria: „My už nič nemôžeme brať vážne!“, tak evanjelium je práve pre nich. Boh vás v Ježišovi berie neuveriteľne vážne. A tak teraz aj vy rovnako vážne prijmite Jeho ponuku pokoja v Ježišovi!

Vidíte? Ježiš nás opäť spojil s Bohom. Vašou biedou však je, že ste možno len „nábožní“ a „platitelia cirkevnej dane“, ale ešte nemáte pokoj s Bohom. Vravím vám: Za vás Ježiš zomrel a vzal na seba všetky vaše viny, aby ste teraz mohli prísť a padnúť pred Ním a povedať: „Pane, tu prichádza jeden stratený hriešnik! Ja už teraz v Teba verím! Prijímam Ťa!“ A tak prejdete do života, do pokoja s Bohom.

b) Ježiš daruje aj pokoj s blížnym

No tam, kam sa dostane Ježiš, človek nedosiahne len pokoj s Bohom, ale aj pokoj so svojím blížnym. A tu už prestáva to lezenie si na nervy.

Teraz ma dobre počúvajte! Medzi vami sú iste aj veľmi nábožní ľudia, ale pokiaľ vám iní ľudia ešte lezú na nervy, tak tu ešte čosi nesedí: Je to jasné? Poviete mi: „Mali by ste poznať moju susedku! Tú kozu!“ A ja vám odpovedám: „Ak ju ešte nemilujete, nie je to s vami ešte celkom v poriadku. Lebo keď Ježiš vstúpi do nášho života, tak prestanú v nás pôsobiť slabé nervy, na ktoré nám ostatní ľudia stále lezú!“

Pozrite, kam Ježiš vstúpi, tam daruje pokoj s Bohom aj pokoj voči tomu, kto mi lezie na nervy. A keď máte ľudí, ktorí vám lezú na nervy,

musíte mať Ježiša! Inak vám nič nepomôže. Vaše nervy sa v takýchto prípadoch ďalej ničia. Ježiš vám chce darovať pokoj s Bohom a vy Ho máte vnútorne prijať – a potom vám to pôjde aj s inými ľuďmi!

Mám istého priateľa, ktorý mi je veľmi blízky a má veľmi príjemný byt. Ale má aj nepríjemného majiteľa domu, ktorý je veľmi zaťažovaný na peniaze. Pred nedávnom mu ten majiteľ domu napísal nehanebný list: „Toto musíte urobiť! A tamto máte spraviť! A toto musíte zaplatiť!“ Tento môj priateľ mi povedal: „Skoro som vyletel z kože! Išiel som k písaciemu stolu, aby som mu napísal odpoveď. A tu zrazu stál predou mnou obraz Ježiša, ktorý zomrel za mňa, ale aj za môjho majiteľa domu. Už som nemohol pokračovať. Išiel som k nemu a povedal som mu: ‘Počujte, takto sa budeme rozprávať? Obidvaja sme predsa rozumní ľudia! Nemohli by sme sa rozumne porozprávať? Ved’ ja vás mám naozaj rád! Netreba, aby ste so mnou takto jednali.’ On bol tak premožený, že roztržka sa medzi nimi stratila, takže dnes sú z nich – z neznesiteľného majiteľa domu a Ježišovho učeníka – celkom dobrí priatelia.

Môžem vám vyrozprávať ešte jeden pekný príbeh? Dávajte pozor! Poznám istého pána menom Dapozzo. Je to francúzsky evanjelista. Ešte z koncentračného tábora má úplne rozbité rameno. Vyrozprával mi príbeh, na ktorý som nikdy nezabudol. „V koncentračnom tábore ma raz na poludnie dal zavolať veliteľ tábora. Zaviedli ma do izby, kde bol prestretý stôl, ale bol na ňom len jeden príbor. Potom prišiel veliteľ tábora. Mal som úžasný hlad. Veliteľ si sadol a nasledovalo podávanie fantastického jedla, jeden chod za druhým. A ja som tam musel stáť v pozore a prizeráť sa. Dával mi najavo, ako mu všetko chutí a ja som umieral od hladu. Ale to ešte nič nebolo. Nakoniec si dal doniesť kávu, k nej si postavil na stôl jeden balík a povedal: ‚Pozrite, toto vám poslala vaša manželka z Paríža: pečivo!‘ Vedel som, ako málo bolo vtedy u nás jedla a ako musela moja manželka šetriť, aby mohla tieto koláčiky upiecť. Potom veliteľ tábora začal tieto keksy jesť. Ja som ho prosil: ‚Dajte mi z nich aspoň jeden, nechcem ho zjesť, chcem ho mať ako pamiatku na moju manželku!‘ A on so smiechom zjedol aj ten posledný kúsok.“ To bol okamih, v ktorom to lezenie na nervy dosahuje vrchol – kde sa začína nenávisť. A Dapozzo pokračuje doslova takto: „V tom okamihu mi bolo jasné, čo znamená: ‚Láska Božia je rozliata v našich srdciach.‘ Dokázal som toho muža milovať. Pomyslel som si: ‚Ty úbožiak! Nemáš nikoho, kto by ťa mal rád. Obklopuje ťa len samá nenávisť! Ako mi je dobre, že som Božím dieťaťom!‘ Chápete? Boh ho môže obostrieť súcitom a milosrdenstvom. A už mu nejde na nervy. A tu tento muž vyskočil – on to cítil – a vybehol von. Dapozzo ho po

vojne navštívil. A tu ten muž zbledol: „Chcete sa mi pomstiť?“ „Áno“, odpovedal Dapozzo, „chcem sa vám pomstiť. Chcem si u vás vypiť šálku kávy. A v aute mám tortu. A teraz budeme spolu jesť a piť.“ A tento muž s hrôzou pochopil, že človek, ktorý sa dostal pod moc Ježiša, už nemusí nenávidieť, že je už oslobodený od toho lezenia si na nervy, pretože v jeho srdci je rozliata Božia láska.

Ja som už starý, veľkomestský farár a často som počul ľudí nariekať: „Ja som taký opustený! Nikto ma nemá rád.“ Už to ani počúvať nemôžem! Preto vravím: „A ty? Kde je človek, ktorý by mohol vstať a povedať o tebe: ‚Ten mi preukázal lásku?‘ Viete, ja to považujem za veľmi sprosté. Prepáčte, že sa tak vyjadrujem, ale ja pochádzam z Porúria a my tam hovoríme drsne, keď ľudia stále bedákajú: „Už niet vo svete lásky!“ - a oni sami sú chladní ako cencúle.

Keď som to pochopil, pomyslel som si: „Aj ja by som chcel preukazovať lásku.“ A tu som zbadal: veď to vôbec nevieme. Naše srdce je nevyślovne sebecké. Áno, sú ľudia, ktorých môžeme mať radi, pretože sú nám sympatickí. Ale tých, ktorí nám lezú na nervy?

Spomínam si na jeden rozhovor s istým komunistickým robotníkom, ktorý mi povedal: „Demonštrovali sme za najbiednejších v Šanghaji!“ A ja som mu na to odpovedal: „To je veľkolepé! A čo vás sused?“ A tu z neho vyliezlo: „Keď ho stretnem, dostane po hube!“ Chápete? „Miluj svojho najvzdialenejšieho“ – to ešte nie je také ťažké, ale „miluj blížneho svojho“ – to je už zložitejšie.

Myslím si, že tento svet by bol celkom iný, keby som vedel milovať svojho blížneho, a to aj toho najhoršieho, ba aj toho nebezpečného, aj toho, kto to so mnou myslí len zle. A to človek sám od seba nedokáže. To už je Boží dar. Priatelia moji, prirodzene, že to nie je jednoduché. Sám som to skúsil. Keď totiž Ježiš vstúpi do nášho života a daruje nám pokoj s Bohom a súčasne nám chce darovať i pokoj s naším blížnym, je to veľmi bolestivé, pretože nám pritom ukazuje na to, že ešte viac lezieme na nervy my iným, než oni nám, takže my sme pre iných oveľa ťažším bremenom. Od tej doby, čo poznám Ježiša, On mi ukazuje, ako sa i ja často previňujem voči iným ľuďom. Pre nás je čoraz dôležitejšie to, že Spasiteľ zomrel na kríži a že nám daruje odpustenie hriechov.

Chápete? Ježiš urobil tú najväčšiu revolúciu vo svete, lenže my Ho musíme prijať! A preto vás prosím, aby ste si to nielen vypočuli, ale aby ste aj vy sami brali Ježiša veľmi vážne! Želal by som si, aby každý z vás mohol povedať: „Našiel som Ježiša a On našiel mňa!“

Všetko sa má zmeniť, ale ako ?

Keď som bol mladý, s nadšením sme čítali novely od spisovateľa Maxa Eytha, ktorý je dnes už zabudnutý. Bol inžinier, preto najčastejšie spracovával témy z počiatkov technickej doby. Jednej zo svojich noviel dal názov „Tragédia povolania“. Hlavným hrdinom novely je mladý inžinier, ktorému jedného dňa za zvláštnych okolností zverili veľmi významnú úlohu. Mal vybudovať most nad riekou, ktorá ústí do mora. Je to veľmi zložitá úloha, lebo na most pôsobí príliv aj odliv. A na začiatku technického veku ešte neboli k dispozícii dnešné presné meracie prístroje.

Náš mladík sa odhodlá postaviť ten obrovský most. Odovzdanie mostu do prevádzky prebieha počas veľkej slávnosti – zástavy, hudba, fotoreportéri. Vysokí štátni hodnostári a elita mesta sa vo vlaku vezú cez most. Mladý inžinier je stredobodom pozornosti. Všetky noviny prinášajú jeho meno. Zlepšia sa jeho majetkové pomery a v Londýne založí veľký projekčný ústav. Čoskoro sa oženi s bohatou ženou. Má všetko, čo si srdce zažiada. A predsa je v jeho živote boľavé tajomstvo, o ktorom vie len jeho manželka. Vždy na jeseň sa stratí. Odcestuje k svojmu mostu a keď v noci zúri búrka a bičuje dážď, on stojí schovaný v pršiplášti vonku pri moste a bojí sa. Doslova cíti, ako búrka tlačí na piliere jeho mosta. Stále znovu prepočítava, či urobil dosť pevné piliere, či správne prepočítal tlak vetra na ne. Po utíšení vetra a búrky sa vráti do Londýna, kde naďalej žije ako spoločnosťou vážený a uznávaný človek. Snaží sa správať tak, aby nikto nezbadal, že v duchu prežíva úžasný strach: „Je ten most správne postavený? Je dosť pevný?“ Tieto mučivé otázky sú temným tajomstvom jeho života.

Max Eyth otrasne opisuje, ako ten inžinier v jednu búrlivú noc znovu so strachom pozoruje svoj most. Vidí, ako na most prichádza

vlak. Vidí jeho zadné svetlá. Tie však zrazu v hukote búrky zmiznú a on vie, že vlak sa zrútil do hĺbky, do spenenej vody. Most sa v prostriedku prelomil.

Keď som ten príbeh ako mladý chlapec čítal prvýkrát, pomyslel som si: „Nie sme všetci takí?“ Každý z nás stavia most svojho života. A občas za bezsennej noci alebo, ak sa nás niečo veľmi mocne dotkne, vynorí sa strach: „Naozaj som most svojho života postavil dobre? Vydrží búrky života?“ Vtedy si jasne uvedomujeme, že to celkom nesedí - most nášho života nie je celkom v poriadku. To by som vám chcel ukázať v prvom rade...

1. Nie je to celkom v poriadku

Ako veľkomestský farár som sa mnohých opýtal: „Povedzte, je váš život v poriadku?“ Nenašiel sa nikto, kto by na konci rozhovoru nebol pripustil: „Úplne v poriadku? Nie! Všetličo by malo byť inak!“ Prirodzene, neviem, kde je slabé miesto na moste vášho života, ale sami všetci veľmi dobre viete, že všetličo by malo byť inak.

V človeku sa občas zrodí predsavzatie: „Chcem sa zmeniť! V tej a tej oblasti sa chcem polepšiť!“ Povedzte, skutočne veríte, že človek sa môže zmeniť? Nie, človek sa v podstate zmeniť nemôže. Biblia to vyjadruje veľmi drsne: „Či môže černocho zmeniť farbu svojej kože a leopard svoje škvrny? Tak ani vy neviete robiť dobre, keď ste zvyknutí na zlé.“

Svet je plný morálnych rečí a morálnych predsavzatí, ale nikto nemôže zmeniť seba samého. Možno sú to prítvrdé slová. Často stojím otrasený medzi ľuďmi, s ktorými sa stýkam a cítim, že bezpečne vedia, že most ich života nie je celkom v poriadku. Pýtajú sa: „No a čo máme robiť? Nemôžeme sa predsa zmeniť.“ Je to tak, „nečistý nemôže mať srdce čisté, klamár sa nemôže zmeniť na pravdovravného, sebec sa nemôže zrazu stať nesebecký, môže trochu predstierať lásku, ale v podstate zostáva sebecom, akým bol aj predtým. Nečestný sa sám od seba nezmení na čestného.“ Keby som vás dôkladnejšie poznal, vedel by som, kde sú slabé miesta mosta vášho života. Najlepšie vám ich však vie ukázať Boh.

Biblia nám ukazuje otrasnú pravdu. Tieto myšlienky a slová predsa nie sú moje vlastné, ale vám zvestujem slovo Božie. Vidíte? Biblia prináša neslýchané posolstvo, ktoré berie dych. Hovorí: „Živý Boh poslal do tohto sveta niekoho, kto dokáže zmeniť náš život – a ten niekto nie je nik menší, ako Jeho vlastný Syn, Pán Ježiš.“

2. *Všetko sa môže zmeniť*

Milí priatelia, neviem, či je to vinou cirkvi, že mnohí ľudia považujú kresťanstvo za nudnú záležitosť. Ja si zase dovoľím tvrdiť, že to je svetoborná zvesť: Boh poslal svojho Syna, Ježiša, na tento svet, ako našu jedinou nádej. Ježiš povedal tieto úžasné slová: „Hľa, činím všetko nové!“ Len On, jedine On, môže ľudí zmeniť!

Videl som alkoholikov, ktorí boli oslobodení od závislosti. Sebecké staré ženy, čo svojou sebeckosťou trápili celý svet, ktoré boli odrazu zmenené a žili pre druhých. Mužov poviazaných nemravnosťou, ktorí boli od nej oslobodení. Ježiš nás dokáže zmeniť! Ježiš prichádza – a hľa, všetko sa stáva novým! To nie sú rozprávky. Takých príkladov by som vám mohol uviesť celú kopolu.

A preto my, ktorí presne vieme, že most nášho života nie je celkom v poriadku, potrebujeme tohto Spasiteľa. Potrebujeme Pána Ježiša – nie kresťanstvo – ale Krista! Chápate? Nepotrebujeme náboženstvo, dogmy, cirkevnictvo, ale potrebujeme živého Spasiteľa. A On je tu! Ešte dnes môžete k Nemu volať a vyznať Mu všetky slabosti svojho života. To je to veľkolepé posolstvo, ktoré pre vás mám.

Dovoľte mi, aby som vám to ešte bližšie vysvetlil na jednom príklade! Pred nedávnom som bol týždeň v Mníchove. V strede mesta sa rozprestiera obrovský park – Anglická záhrada – jeden zo skvostov tohto mesta. Pretože som bol ubytovaný v neďalekom hoteli, každé ráno som chodieval do tohto parku.

Cez park žblnkotal potôčik, nad ním bol drevený mostík, naľavo od ktorého tiekol malý vodopád. Jedného dňa vidím, že na mieste, kam dopadala voda, tancoval veľký kus dreva. A pretože som mal čas, pozoroval som, ako to drevo stále krúžilo dookola. Chvíľami sa zdalo, že sa už-úž dostane do prúdu a dopláva ďalej, ale vír ho vždy znovu vrátil na staré miesto. Na druhý deň som sa tam šiel pozrieť znova a to drevo tam ešte stále bolo. Stále to vyzeralo, ako by sa snažilo dostať do prúdu, ale vždy ho znovu zachytil vír. Viete si to predstaviť? Bol tu živý prúd, ale drevo sa stále točilo v kruhu dookola.

Taký je aj život väčšiny ľudí. Stále sa krúti v tom istom starom kruhu, v tých istých hriechoch, biedach, bezbožnostiach a zúfalstvách v srdci. Prežívame stále len všedné dni, stále dookola. Pritom je tu prúd, živé prúdenie od Syna Božieho, od Ježiša, ktorý za nás zomrel na kríži. Ak Boh nechal svojho Syna zomrieť takou strašnou smrťou, iste to má význam aj vtedy, keď to ešte nedokážete celkom pochopiť. Pozrite sa v duchu na Neho! „Aj mňa tu zachraňuje!“ To predsa musí

čosi znamenať! Predsa nemôžete okolo toho len tak ľahko preletieť. Musíte sa tomu zo všetkých síl snažiť porozumieť. A na tretí deň Ho Boh vzkriesil z hrobu. Od tohto vzkrieseného Ježiša prichádza prúd vyslobodenia! My sme však na tom tak, ako to drevo v Anglickej záhrade - stále sa točíme okolo seba v tom istom kruhu. Vtedy v Anglickej záhrade som uvažoval takto: to drevo by potrebovalo len nepatrný impulz, aby sa dostalo do prúdu. Ja som však nemohol zasiahnuť, lebo som nechcel spadnúť do vody. Ale vy nie ste kus dreva. Ten prvý krok z toho prastarého kruhu, ten krok do prúdu spasenia, ktorý vychádza zo Syna Božieho, musíme urobiť sami. Nakoniec predsa len pochopíme, že nás povolal Boh. Ale teraz vám musím povedať, že ten krok do prúdu spasenia musíte urobiť vy sami. Sú ľudia, ktorí celkom jasne cítia, že Boh ich v srdci ťahá, aby urobili krok z toho prastarého kruhu do prúdu spasenia, ktorý vychádza z Ježiša.

3. Tak či tak

Rád vám to objasním na niekoľkých biblických udalostiach. Apoštola Pavla raz v Cézareji uvrhli do väzenia. V tomto meste v tých časoch sídlil rímsky miestodržiteľ. Novým rímskym prokurátorom sa stal muž menom Festus. Jedného dňa ho navštívil židovský kráľ Agrippa so svojou ženou, Bernikou. „Počúvaj, Festus“, povedali tí dvaja, „ty tu máš jedného zaujímavého väzňa, ktorý sa volá Pavel. Radi by sme ho vypočuli.“ A tak jedného dňa pripravili veľký verejný proces, kam predviedli tohto zaujímavého väzňa. Zišli sa všetci významní dôstojníci, politici a úradníci. Festus a Agrippa s Bernikou zaujali miesto na vyvýšených trónoch. Proces prebiehal za veľkej parády, poriadok zabezpečovali rímske légie. Veľkolepá udalosť. A vtedy predviedli obžalovaného Pavla. O niekoľko minút sa však úlohy prítomných zmenili. Už nie je obžalovaný Pavel, ale celá spoločnosť okolo neho. A potom má Pavel evanjelizačný príhovor, v ktorom svojim poslucháčom objasnil, ako je to s Ježišom. Tentoraz im nevyčítal hriechy, ale pred ich očami vykreslil Syna Božieho, ktorý povedal: „Ak je niekto smädný, nech príde ku mne a napije sa.“ „Ak je niekto z vás smädný a hladný po živote, ak je zaťažený svedomím, plný túžby po Bohu alebo má strach pred smrťou, nech počuje: Ježiš otvára svoje náručie a volá: ‚Poďte ku mne všetci, ktorí pracujete a ste unavení!‘ Približne tak to Pavel povedal. Tak velebil pred nimi Pána Ježiša, s ktorým sa osobne stretol. Keď

potom skončil, miestodržiteľ Festus vyhlásil: „Pavel, vieš hovoriť veľmi pekne, ale ja si myslím, že to, čo hovoríš je trochu bláznivé. Dal si sa unieť svojím temperamentom.“ Festus vôbec nič nepochopil. Biblia o niektorých ľuďoch hovorí: „Ich srdce stučnelo.“ Srdcia omazané tukom! To sa stáva. Všetko sa sem sklzáne. Možno aj medzi vami sú ľudia, ktorí majú tučné srdcia. Taký bol aj Festus. Kráľ Agrippa je však veľmi rozrušený. Jeho vyjadrenie sa ma veľmi dotklo: „Pavel, nechýbalo veľa, a aj mňa presvedčil, aby som sa stal kresťanom, učeníkom Ježiša.“ „Nechýbalo veľa!“ – a potom odišiel. A potom všetko zostalo po starom. Ako s tým drevom v Anglickej záhrade... Všetko sa točí v starom víre, v starej všednosti, v starom živote – až do smrti a až do pekla. Stále tá stará pieseň o hriechu a samospravodlivosti. Aj u vás zostáva všetko po starom? Potom Ježiš za vás zomrel zbytočne. Potom pre vás Ježišovo vzkriesenie neznamená nijaký zisk. V tom prípade nemáte odpustenie, nijakú slobodu ani pokoj v Bohu. Treba urobiť len jeden krok: „Nechýba veľa, aby som sa stal kresťanom.“ Je zarážajúce, že sú ľudia, ktorí sa nazývajú kresťanmi, a predsa nie sú Božími deťmi. Sú ľudia, ktorí sú nábožní, a predsa smerujú do zatratenia. Sú ľudia, ktorí sú zbožní, a predsa žijú bez duševného pokoja.

A teraz vám poviem opačný príklad: Apoštol Pavel sa jedného dňa dostal do európskeho mesta Filipis. Boli tam zábavné podniky, divadlo a všetko, čo patrilo k poriadnemu mestu. A pretože k poriadnemu mestu patrí aj väzenie, ani to tam nechýbalo. Väznicu spravoval jeden bývalý rímsky dôstojník, ktorý to tiché miesto dostal možno za svoje staré zranenie. Raz k tomuto žalárnikovi – ako o ňom čítame v Biblii – priviedli dvoch väzňov, akých mával len zriedka: apoštola Pavla a jeho sprievodcu, Sílasa. Veľmi smelo a s oduševnením kázali v meste. Pretože po kázni sa národ začal búriť, vrchnosti mesta ich nariadili zatknúť. Odovzdali ich žalárnikovi: „Dobre ich do rána stráž!“ A žalárnik, ako sa na tvrdého bachara patrí, prisvedčil: „Dobre strážiť? Áno! Vykonám!“ Mal tam jednu celu, celkom dolu, tam, kde po stenách tiekla voda. Tam ich priviedol a pripútal reťazami. Keby ste mi položili otázku, akého náboženstva bol tento človek, povedal by som vám: Takého, aké má väčšina z vás. Veril v jestvovanie nejakého „Pánaboha“ alebo hádam aj viacerých pánov bohov. V Ríme totiž boli náboženstvá, ktoré nikto nebral vážne. Ako v súčasnosti u nás. Viete si toho správcu žalára predstaviť? A potom sa mu stalo voľačo pozoruhodné, čo sa už nedá celkom presne vysvetliť. Pavel najprv v žalári začal o polnoci spevom oslavovať Ježiša. Myslím, že až do polnoci mu

trvalo, kým sa vyrovnal s nespravodlivým zaobchádzaním, krutým väznením a bičovaním. Muž sa s tým nevie len tak ľahko vysporiadať. Potom však dospel k záveru: „Pán Ježiš, Syn Boží, ma predsa vykúpil svojou krvou! Som Božie dieťa! Mám pokoj s Bohom! Aj tu, v žalári, som v Jeho rukách!“ A vtedy sa pustil do chválospevu. A Sílas spieval k tomu druhý hlas alebo bas. Nádherné! A väzni počúvali. Taký spev v tomto väzení ešte nikdy nepočuli!

Priatelia, mal som možnosť poznať väzenia štátnej bezpečnosti. Počuť tam kliatby, výkriky zúfalstva a hrubé nadávky strážnikov. Keď som raz chcel spievať chválospev, hneď mi to prísne zakázali. Asi už zistili, že je nebezpečné, keď niekto spieva na chválu Božiu. Vtedy však ešte neboli tak ďaleko. Teda, Pavel a Sílas spievali. Žalárnik sa, samozrejme, začudoval: „Človeče, čo to spievajú?“ Pozorne načúval: „Veď tí spievajú nábožné piesne! Je to možné, že to ešte niekto berie vážne? Tu, v žalári? Tam dole, v tej diere predsa každý stratí chuť do spevu. A oni ešte k tomu spievajú svojmu Bohu na chválu!“ A potom ten žalárnik, ktorý sa medzitým uložil do postele, zažil poriadne zemetrasenie. Bolo to od Boha. Dvere žalára sa otvárajú a väzni sú slobodní. Žalárnik vyskočí z postele, oblečie si to najnutnejšie a vidí, že všetky dvere sú otvorené. „Človeče, väzni sú preč! Teraz ma zdegradujú! Som hotový!“ Chce spáchať samovraždu. Vtedy však zdola na neho zavolá Pavel: „Nevzrušuj sa! Sme tu všetci!“ Biblia síce nehovorí o tom, aké vnútorné zmeny nastali u žalárnika, ale tomu človeku v tej chvíli bolo jasné, že je tu živý Boh, ktorý sa zastane svojho služobníka. Je tu živý Boh, ktorého som v celom svojom živote iba urážal! Je tu živý Boh, ktorý mi musí povedať svoje „Nie!“ Je tu živý Boh, ktorý dobre pozná moje hriechy, moje špinavé záležitosti! Je tu živý Boh – a ja som stratený!“ Vpadne do Pavlovej cely a zúfalo narieka: „Čo mám robiť, aby som bol zachránený?“ Zrazu si uvedomuje: Môj život je ako to drevo v potoku v Anglickej záhrade. Točí sa stále na jednom mieste. Viete, všetko zostávalo po starom. Teraz je však pre neho dôležitá už len jedna otázka: „Čo mám robiť, aby som sa dostal do prúdu záchrany?“ My by sme mu pravdepodobne držali dlhú kázeň, veľkú moralistickú prednášku. Možno by sme mu povedali: „Najprv ma vyveď odtiaľto von!“ Ale Pavel mu povedal iba jednu vetu: „Potrebuješ Ježiša. Ver v Pána Ježiša Krista a budeš zachránený, ty aj tvoj dom!“ Žalárnik toho o tom veľa nevie. Len matne počul, že tento Ježiš ho zachráni od Božieho hnevu, od súdu, od pekla, od starého života. Chápete? Práve v tom okamihu dostal od Boha popostrčenie zo starého života do prúdu záchrany. Stáva sa Ježišovým vlastníctvom. Nádherné sa tu

ešte píše: „Vypustí Pavla zo žalára, nechá si rozprávať o Ježišovi a ešte v tú noc sa dá pokrstiť s celou svojou rodinou, aby sa stal Ježišovým vlastníctvom.“ Príbeh sa končí slovami, „a plesal s celým domom, že uveril Bohu.“ Dostal sa do prúdu života! Získal pokoj s Bohom!

U jedného platilo, že „nechýbalo veľa,“ druhý zažil popostrčenie do prúdu záchranu. Ako to bude s vami?

4. *Ježiša berte vážne!*

„Všetko sa musí zmeniť, ale ako?“ V prvom rade je dôležité jedno: Musíte spoznať Ježiša!

Stalo sa to hneď po vojne. Dal si ma zavolať vrchný školský riaditeľ: „Pán pastor, mám tu pätnásť mladých mužov. Všetci majú vojnovú maturitu, ale tá im neplatí, ak v budúcom polroku neurobia doplnkové skúšky. Sú to bývalí leteckí poručíci, delostreleckí nadporučíci a podobní. Prirodzene, že sú hrozne naštvaní, že znovu musia sedieť v školských laviciach. Boli by ste ochotný učiť ich náboženstvo?“ Súhlasil som a so strachom v srdci som išiel do školy. Tam už sedeli tí ostrieľaní bojovníci vo vyblednutých vojenských rovnošatách.

„Dobrý deň!“ pozdravil som, „mám mať s vami hodinu náboženstva.“ Ešte som ani neskončil prvú vetu, keď jeden z nich vstal a začal: „Ako môže Boh dopustiť takú strašnú vojnu?!“ A druhý pokračoval: „Kde je tu Božia láska?! Veď On mlčí, keď milióny Židov hynú v plynových komorách!“ Podobne pokračovali ďalej. Rútila sa na mňa celá lavína otázok. Konečne som zdvihol ruku a povedal som: „Počkajte chvíľu! Veď postupujete ako slepec s palicou v hmle. Nemá zmysel o Bohu takto hovoriť! Veď Boh je pre nás úplne neznámy a skrytý. Ukázal sa nám iba jediným spôsobom: v Ježišovi. Skôr akoby sme pokračovali ďalej, musíme najprv vedieť, kto je Ježiš. Páni, pred ďalšou debatou by ste mali poznať Božie zjavenie. Budeme sa tým zaoberať. Nabudúce si so sebou doneste svoje Biblie!“ A potom sme čítali: „Na počiatku stvoril Boh nebo a *zem*.“ Ďalej sme čítali o páde človeka a o Božom súde nad padnutým ľudstvom. Hlbokým dojmom na nás všetkých zapôsobili biblické slová: „Poznaj a viď, aké neblahé a trpké je, že si opustil Hospodina, svojho Boha!“ Tieto slová prežívajú celé národy. Prežívajú to aj jednotlivci. Potom sme čítali o Ježišovi. V jednom kuse sme čítali o Jeho smrti a vzkriesení. Nezabudnuteľné sú pre mňa chvíle, keď jeden v úplnom tichu čítal a ostatní počúvali. Z tých mocných Božích skutkov v Ježišovi sa nám až zastavoval dych.

Vládlo medzi nimi také pohnutie, že im všetky hlúpe debaty uviazli v hrdle. Pokladali sa za kresťanov – a nič nevedeli o živom Bohu, ktorý v Ježišovi prišiel k nám a urobil pre nás všetko! A potom: Prosím, berte Ježiša a Jeho pozvanie vážne! Ježiš povedal jedno podobenstvo: Istý kráľ usporiadal svadbu. Rozposlal sluhov, aby zavolali pozvaných: „Príďte, už je všetko pripravené!“ Tí sa však začali vyhovárať: „Rád by som išiel, ale práve som uzavrel veľkú obchodnú zmluvu a musím sa o ňu starať,“ – chápete? Hovoria mi: „Vy ste farár. S vami je všetko úplne inak ako s nami. Obchodník si to nemôže dovoliť.“ Iný sa ospravedľuje: „Veľmi ďakujem, ale práve som sa oženil. Medové týždne... hádam pochopíte, vtedy sa človek nemôže dosť dobre venovať iným veciam!“ Ani jeden neprišiel. Pokúsim sa predstaviť si, ako žili títo ľudia ďalej. „Vlastne som mal ísť ku kráľovskému synovi, ale niečo mi prišlo do cesty...“

Tak to robí väčšina. „Vlastne by som mal byť Božím dieťaťom, ale sa k tomu nejako neviem dostať. Áno, vlastne...!“ Prosím vás, prijmite Ježiša vierou!

Mnohí hovoria: „Aj ja mám vieru.“ V čo všetko Nemci v Tretej ríši už uverili! Vo Führera, v Nemecko, v konečné víťazstvo, v zázračné zbrane atď. Už sme verili vo všeličo. Nestačí však, že mám tiež nejakú vieru, ja musím dôjsť k zmiereniu s Bohom. A to môžem dosiahnuť jedine prostredníctvom Ježiša! Chcel by som vám ukázať, čo znamená veriť. Rád by som vám to objasnil na niekoľkých príbehoch.

Ako mladý farár som v jednej strašnej štvrti chodil na návštevy z domu do domu. Všade, kam som prišiel, mi pred nosom zabuchli dvere so slovami: „Nič nekúpime!“ Vždy som hneď medzi dvere strčil nohu a vysvetľoval: „Nič nepredávam. Chcel by som vám čosi darovať! Som farár.“ „Farárská nepotrebujeme!“ Jedného dňa som prišiel do jedného bytu a keď som otvoril dvere, dostal som sa rovno do kuchyne. Zúrivo v nej pobehoval jeden mladý muž. „Dobrý deň!“, pozdravil som. „...brý!“ „Som evanjelický farár.“ Na to sa zastaví a kričí: „Čo? Farárisko? To mi ešte chýbalo! Už len to mi chýbalo! Vypadnite! Ja už ničomu neverím, stratil som vieru v ľudstvo.“ Prežíval asi niečo ťažké. Odpovedám mu: „Mladý muž, dovoľte, aby som vás objal! Aj ja som stratil svoju vieru v ľudstvo! V tom sa teda výborne zhodneme!“ „Čože?“ pýta sa prekvapene. „Ako farár predsa musíte podporovať vieru v ľudstvo!“ „Musím?“ pýtam sa. „Svoju vieru som, žiaľ, stratil. Bol som na vojne. Keď si pomyslím na tie oplzlosti, špinu a na to, ako jeden druhému závidel... Nie! Ďakujem! Moja viera v ľudstvo sa rozpadla na prach!“ „Áno, ale potom

nerozumiem, prečo ste farárom?“ „Ó“, odpovedal som, „dostal som novú vieru, ktorá vydrží!“ „No, to by som rád vedel, aká je to vieru?“ Vtedy som mu mohol zvestovať evanjelium: „Len veľká dôvera v Ježiša Krista, ktorý prišiel k nám, je jedinou možnosťou záchranu pre tento svet.“ „Ježiš?“, diví sa. „Veď to je kresťanstvo! Myslel som si, že to už dávno zaniklo!“ „Ale kdeže, to sa poriadne začína len vtedy, keď sa všetky ostatné viery rúcajú!“

Prial by som vám, aby ste svoju falošnú vieru hodili cez palubu a našli dôveru voči Ježišovi!

Hneď po vojne som si zohnal staré auto, Opel P4, lebo som chcel veľa cestovať. Bol to úžasný model! Keď som s tým malým P4 po prvýkrát prihrkotal, jeden z mojich priateľov zvolal: „Pre pána kráľa! Teraz budeme musieť dať všetky stromy očalúniť! Pastor chodí na aute!“ Nahnevane som povedal: „Myslíš si, že neviem šoférovať?“ „Ale iste, veď máš vodičský preukaz!“ „Tak poď, nastúp!“ vyzval som ho. „Nie, radšej nie! Ešte som nespísal svoju poslednú vôľu!“ odpovedal mi. V tej chvíli tam prišla moja manželka. „Žena, poď, nastúp!“ povedal som jej. A ona nastúpila. Bez váhania! Žije až dodnes. V tom okamihu, keď opustila pevnú zem a nastúpila ku mne, zverila svoj život mne. Tak to urobte aj s Ježišom! Bezpodmienečne Mu zverte svoj život! Nedávno som čítal otrasnú správu o druhej svetovej vojne, ako sa do stalingradského kotla, obkľúčeného ruskými vojskami, dostalo ešte posledné nemecké lietadlo. Naplnili ho ranenými. Potom však prišli ešte ďalší vojaci, ktorí boli ľahšie zranení alebo čiastočne omrznutí. Všetci chceli tým lietadlom odletieť, hoci už bolo plné. Vyliezali na stroj, kam sa len mohli zachytiť: zvonku na kľučky dverí, na podvozok... Nakoniec sa lietadlo vznieslo. Po pristátí však na lietadle už nebol ani jeden z tých, čo sa naň povešali zvonku. Ich ruky zmrzli – odvíala ich búrka. Zachránili sa len tí, čo boli v lietadle.

Vtedy som musel myslieť na to, že evanjelium o Ježišovi, Synovi Božom, je ako lietadlo, ktoré zachraňuje. Dá sa ním vyletieť z údolia smrti, je v ňom dosť miesta pre každého. Napriek tomu mnohí nie sú vnútri, nenastúpili, ale visia zvonku. Prídu raz za rok na Vianoce do kostola. Dajú sa pokrstiť, ale veria všetkému, čo sa naskytné. A potom, keď umrú, má pastor potvrdiť, že to boli dobrí kresťania. Chápate? Visia len zvonku. Môžete si byť istí, že takí budú strhnutí. Zachránený je len ten, kto je vo vnútri! Ste naozaj vo vnútri?

Peklo bude raz plné ľudí, ktorí vedeli o Ježišovi, ale nenastúpili k Nemu. Chápate? Veriť v Ježiša znamená nastúpiť k Nemu. Urobte to! On je jediný, komu môžeme bez váhania zveriť svoj život.

Nakoniec by som vám ešte raz chcel pred oči postaviť Ježišov kríž. Poďte so mnou v duchu na Golgotu, na vrch pred bránami Jeruzalema! Tam visí na kríži Boží Syn. Pod krížom je jediné miesto na celom svete, kde človek môže nájsť odpustenie hriechov, tak, že sa všetko zmení.

V meste Lübeck je nádherný starý chrám – Lübecký dóm, v ktorom je známy oltárny obraz z 15. storočia od Hansa Memlinga, „Ukrižovanie Krista“. Keď v roku 1942 pri bombardovaní kostol horel, neznámy vojak so svojimi priateľmi vbehol do kostola a s nasadením života ten obraz zachránil. Krátko po vojne som mal v Lübecku prednášku. Jedného dňa mi zavolať riaditeľ múzea: „Mám v pivnici slávny Memlingov obraz. Ak ho chcete vidieť, rád vám ho ukážem.“ Nenechal som si ujsť túto príležitosť. S riaditeľom múzea a ešte s jedným priateľom sme zišli do pivnice. Skutočne obdivuhodný obraz! Vojaci na koňoch, žoldnieri hrajúci kocky, pestrý zástup ľudí, plačúce ženy, posmievať sa farizeji. Nad tým všetkým sa týčia tri kríže. Objavil som však zvláštnu vec: uprostred tlačene, pod Ježišovým krížom, je prázdne miesto zarastené trávou - jediné voľné miesto. „Je to zvláštne“, poznamenal som, „obraz je preplnený postavami, iba jediné miesto je prázdne, a to práve pod Ježišovým krížom. Na čo asi myslel Memling, keď ten obraz maľoval?“ Maliari stredoveku boli do istej miery expresionisti, vždy chceli svojimi obrazmi niečo vyjadriť. Mój priateľ mi to vysvetlil: „Myslím, že maliar tým chcel povedať: **Tu, pod Ježišovým krížom, je voľné miesto. Môžeš sa tam postaviť aj ty!**“

Často myslím na ten obraz: „Tu, pod tým krížom, smrť už stráca svoju hrôzu, v Ježišových ranách hlbokých, môžem vidieť záchranu. Ruky má rozprestreté na záchranu každého hriešnika...“ Áno, som šťastný, že aj pre mňa sa pod krížom Ježiša, Syna Božieho, nájde miesto! To miesto je voľné aj pre vás. Dokedy však bude prázdne? Až naveky?

Bezo mňa!

Každá doba prináša svoje zvláštne frázy, ktoré človek neprestajne počúva, pri každej vhodnej i nevhodnej príležitosti. **Jednou z najznámejších fráz našej doby je u nás „bezo mňa!“** Týmito slovami bijeme okolo seba, bijeme iných, áno, touto frázou zabíjame seba samých. A tak vidíme, že toto „ja nie!“ je veľmi nebezpečná, ba životu nebezpečná fráza. Ale táto fráza môže nadobudnúť aj neuveriteľne pozitívny význam. Nuž hneď teraz si to preveríme.

1. Nehovoríme to vtedy, keď to povedať máme

V Biblii je jeden prastarý príbeh, ktorý je však veľmi aktuálny a patrí presne sem. Tak vám ho vyrozprávam:

Iste ste už všetci počuli o Abrahámovi, o tom Božom mužovi, o ktorom je hneď na začiatku Biblie správa, že „Abrahám Bohu uveril a počítalo sa mu to za spravodlivosť.“ Abrahám bol muž, ktorý síce veľmi presne vedel o vine vo svojom živote, ktorý však pred očami Božími žil tak, že poznal svoje hriechy, Bohu ich vyznával a vo viere prijal Božie zmierenie. Abrahám sa jedného dňa dostal so svojím synovcom, Lótom, do veľmi kritickej situácie. Biblia hovorí, že „Abrahám bol veľmi bohatý, mal stáda.“ Ale aj „Lót mal ovce i dobytok.“ A potom došlo k tomu, že „vznikol spor medzi pastiermi Abrahámových a Lótových stád.“ Tým hrozil veľký verejný konflikt medzi obojma príbuznými. Poznáte to, „ľud bol bez dostatočného priestoru“, a tak spory medzi pastiermi jedného i druhého nadobúdali čoraz hro-

zivejšie rozmery. Znova a znova prichádzali k svojim pánom a vzrušene rozprávali o prudkých zvadách i slovných súbojoch. Situácia sa zhoršovala. A tu, priatelia moji, keby ste boli vy na mieste Abraháma, ktorý bol Lótovým omnoho starším strýkom, čo by ste v takejto situácii urobili? Keby som bol Lótovým strýkom ja, asi by som povedal: „Čo sú to za spôsoby, ako sa tvoji pastieri správajú k mojím?! Zmiznite odtiaľto!“ A na to by Lót odpovedal: „Nikdy! Ja si bránim svoje právo. Ty musíš ustúpiť!“ A takto by bol spor pokračoval donekonečna. Tak vidíte! Tu bol okamih, v ktorom nutne muselo medzi Abrahámom a Lótom vzniknúť veľké nedorozumenie. A hľa, tu stojí starý zbožný Abrahám pred Božími očami, hľadá na svojho synovca a myslí si: „Spor? Hádka? Bezo mňa! Bezo mňa!“ A tak Abrahám položí ruku na rameno svojho synovca a povie mu: „Môj milý, nech nieto sváru medzi mnou a tebou, ani medzi tvojimi a mojimi pastiermi, veď sme bratia!“ A potom mu dá návrh, ktorým sa všetko môže dať do poriadku, hoci je to pre neho nevýhodné. Ale – „spor? Bezo mňa!“

Dovoľujem si opýtať sa vás – tu prítomných žien i mužov: Prežili ste už aj vy také chvíle, keď sa na vás niekto takto vyrútil? A pomysleli ste si pritom: „Hádka? Bezo mňa!“? Reagovali ste takto? Nie, iste ste tento spor prijali s radosťou a ešte dnes máte zvady s pani Schulzovou alebo so susedom. Tak vidíte, ako často by tu bolo to „bezo mňa!“ na mieste. Pán Ježiš hovorí: „Blahoslavení, ktorí tvoria pokoj.“ Naše kresťanstvo je preto tak málo hodné, lebo my v rozhodujúcich okamihoch nevieme povedať: „Spor? Bezo mňa!“ Pretože my práve v rozhodujúcich chvíľach úboho zlyhávame.

Alebo vám vyrozprávam ešte iný príbeh, ktorý mám veľmi rád. Veď poznáte ten predivný biblický príbeh o istom mladom mužovi menom Jozef, ktorého jeho bratia predali ešte ako chlapca. Ako otrok sa dostal do Egypta, do veľkej, vtedy kultúrne vyspelej krajiny, do domu bohatého muža menom Putifár. Putifár mal zástupy otrokov a veľké domy. Jozef však v dňoch svojej mladosti urobil zmluvu so živým Bohom. To sa stáva. Mladý muž povie živému Bohu: „Ja chcem patriť Tebe!“ A teraz tu, hľa, je v Egypte celkom sám. Vidí, ako tam ostatní otroci kradnú a klamú, ale on sa nepridá. Preto sa mu vysmievajú. Jeho pán však k nemu nadobudne dôveru a mnohé mu zverí. Viete, „kresťania sú trápni ľudia, ale predsa sa im môže niečo zveriť, keďže nekradnú ani neklamú.“ A tak sa stalo, že tento mladý muž, keď dorástol, nakoniec svojmu pánovi Putifárovi spravoval všetko. Biblia to hovorí tak pekne, a to sa mi veľmi páči, keď si pomyslím, že „Putifár ponechal v Jozefových rukách všetko, čo mal a popri tom sa nestaral o nič, iba

ak o chlieb, ktorý jedol.“ Aj to by si bol dal od Jozefa odobrať, ale to už musel zvládnuť sám. Z Jozefa sa stal pekný mladý muž. Bol dobre a elegantne oblečený. A tu ho objavila mladá manželka jeho pána. Je to pohanská žena. Nemá čo robiť. Viete, tá pani Putifárová mala na všetko otrokov, a tak „zaháľanie je počiatkom každej neresti.“ Je to skutočne tak. Jedného dňa jej padli oči na Jozefa. A vtedy s ním začala flirtovať. Jozef sa však tváril, akoby to nevidel. A potom došlo k tej hroznej scéne, keď pani Putifárová bola doma s Jozefom sama. Zrazu stojí pred ním v celej svojej bezuzdnej náruživosti, chytí ho za šaty a prosí ho: „Jozef, ľahni si ku mne!“ Je to až ohromujúco krásne, ako nám potom Biblia rozpráva, čo Jozef po krátkom uvážení odpovedal: „Bezo mňa! Bezo mňa! Cudzoložstvo? Bezo mňa!“ Nuž, takto hovoríme my.

Muži Biblie hovorili oveľa krajšie. Jozef sa vyjadril oveľa krajšie: „Ako by som mohol spáchať takú veľkú nešľachetnosť a zhrešiť proti Bohu?“ To je to „bezo mňa!“

Iste tu nie je nikto zo starších ľudí, kto by ešte nezažil takéto chvíle rozhodovania, keď pred vami stálo pokušenie k hriechu, ktorý dnes za nijakú cenu nechce byť nazývaný hriechom, teda, keď ste boli pokúšaní k nemravnosti. Aj vy ste si vtedy povedali, „Boh ma vidí! Bezo mňa!“? Ako sa cítite pri pohľade na Jozefa? Ach, myslím, že nám vtedy nenapadlo, že sme mali povedať: „Bezo mňa! Bezo mňa!“ Pretože tu je Božie prikázanie, aby sme žili čisto a mravne v slovách i v skutkoch. Toto „bezo mňa!“ nám tak zriedka príde na um. Ja vám však hovorím: Bohu to na um príde! A Bohu jedného dňa prídu na um všetky naše hriechy. Je strašné, že nám v takomto rozhodujúcom okamihu to „bezo mňa!“ nepríde na um. A pritom by to bolo také dobré – zakaždým, keď upadáme do pokušenia, ktorým by sme mali pošliapať Božie prikázania! Veď znamením našej doby je to, že Božie prikázania v nej už vôbec neplatia...

Raz som mal mať prednášku pred hannoverskými farármí pri uvádzaní terajšieho biskupa do jeho úradu. Prosil ma, aby som prehovoril na tému: „Čo chýba nám, farárom i našim cirkevným zborom?“ V tej prednáške som povedal: „Nuž, musím tu povedať len to jedno jediné: Všetkým nám chýba strach, že môžeme prísť do pekla, že Pán Boh berie všetko naozaj vážne, že On trvá na svojich prikázaniach.“

Nuž, také dobré je to „bezo mňa!“ Keď nás ovládne duch tejto doby, aby sme Božie prikázania jednoducho pošliapali, tak „bezo mňa!“

V Biblii je aj jeden úchvatný príbeh. Syn Boží stojí na vrchu. A diabol – neveríte, že existuje i diabol? On je tu! Môžete sa na to spoľahnúť! – stojí pri Božom Synovi, ukazuje Mu všetky kráľovstvá

sveta a ich slávu a hovorí Mu: „Toto všetko ti dám, keď len na okamih skloníš svoje kolená pred mnou, len na chvíľu!“ A Syn Boží tu predsa odpovedá: „Bezo mňa! Celý svet môže skloniť svoje kolená pred tebou – ale „bezo mňa!“ A Pán Ježiš to povedal krajšie: „Pánovi, svojmu Bohu, budeš sa klaňať! Jemu samému budeš slúžiť!“

Keby nás to „bezo mňa!“ predsa len napadlo vždy v tých rozhodujúcich okamihoch, však? Je také hlúpe, že to nepovieme vtedy, keď by sme to povedať mali...

2. My to povieme vtedy, kedy by sme to povedať nemali

Ach, priatelia moji, väčšina hovorí „bezo mňa!“ na nesprávnom mieste.

Predo mnou stojí mládenec, skutočne chlap na mieste, ako zvykne hovoriť. Vravím mu: „Človeče, čo by z teba mohlo byť, keby si sa rozhodol odovzdať svoj život živému Bohu!“ „Nie“, odpovedá mi, „bezo mňa!“

My zaobchádzame s Bohom, ako... Dovoľte mi tu použiť jeden príklad: Lekár mi odporúčal každý deň sa hodinu prechádzať. V Esene som teda nedávno išiel cestou pozdĺž južného nádražia a zrazu vidím, že tam uprostred cesty stojí pohovka. Ľudia ju už nemohli používať, a tak ju tam v noci alebo za súmraku postavili ako do parku: „Nech sa postará mesto, aby zmizla.“ Viem si dobre predstaviť históriu tejto pohovky. Možno ju niekto zdedil po starej mame, ktorá práve zomrela. Mladí ľudia chcú mať dnes v moderných domoch aj moderný nábytok. „Áno“, povedali si, „čo urobíme s tou starou pohovkou? Tá už veru nepatrí do nášho životného štýlu. A ktovie, čo všetko, aký škodlivý hmyz sa v nej zdržiava?! Proste ju vyhodíme von!“ A tak ju len tak postavili kamsi do parku. Práve tak to dnešný človek robí aj so živým Bohom. Boh sa už nehodí do nášho životného štýlu. Boh sa už nehodí do našej modernej pluralistickej spoločnosti. Boh sa nehodí do nášho terajšieho zmýšľania. Čo by sme si dnes ešte počali s Pánom Bohom? Odložme tú starú rárohu jednoducho do kostola! Ten je tak či tak celý týždeň zatvorený.

Priatelia moji! Živý Boh nie je ako nejaká stará pohovka. Je to jasné? Živý Boh nie je nejaký starý kus nábytku, ktorý by sme podľa ľubovôle mohli vyradiť zo svojho života, lebo sa už stal nemoderným.

Máte aspoň trochu poňatia o tom, kto je to – živý Boh? Možno je to aj vinou cirkvi, že Boh sa stal problémom. Veď by nám mal po chrbte behať mráz, keď len vyslovíme meno „Boh“! Och, tento ľahostajný vzťah voči Nemu: Bezo mňa!

Musím vám povedať ešte niečo. Pozrite sa! Vo všeobecnosti sa hovorí, že celý náš Západ je chorý, nielen telesne, na rakovinu – ba aj na všetky iné možné choroby, ale aj duševne. A viete, strašné je to, že sme duševne chorí. Či viete, že počet melancholických ľudí hrozivo stúpa? Múdri ľudia už premýšľajú o tom, na čo je ten náš starý kultúrny svet chorý. A k tejto veci istý švajčiarsky lekár vyslovil naozaj veľmi rozumné slovo: „Naša doba je vážne chorá na Boha.“ Vidíte? V stredoveku ľudia s Bohom ešte počítali. Veľké chrámy sú toho svedkami. A predsa sa ľudia pokúsili Boha zbaviť. Celý marxizmus je gigantickým pokusom uniknúť Bohu. Ľudia sa pokúsili urobiť si boha z techniky, a tak sa pokúsili zbaviť sa Boha. Vedci si až do krvi upísali ruky, aby dokázali, že niet nijakého Boha! A masy prevolávali: „Náboženstvo je ópium ľudstva!“ Aj ten najhlúpejší chlapec sa pýtal: „Kde je Boh?“ a ďalej si cmúľal palec: „Ja som Ho ešte nikdy nevidel, a preto nie je!“ A takto sa človek velikášsky pokúsil zbaviť Boha.

A viete, ako je to dnes? Človek sa Boha nezbavil! Hľadám nejakého ateistu, ktorý by ešte mal odvahu vážne vyhlásiť: „Boh nežije!“ Takého už niet! A keď je, nuž je taký hlúpy, že ho nikto neberie vážne. Veľký zakladateľ modernej atómovej fyziky, profesor Max Planck, krátko pred svojou smrťou uverejnil brožúrku s titulom: „Náboženstvo a prírodné vedy.“ A v tom zošite hovorí: „Dnes je pre nás, prírodovedcov, samozrejmosťou, že na konci nášho poznania stojí živý Stvoriteľ.“ Tak vidíte! Nezbavili sme sa Boha.

Pred krátkym časom som mal prednášky v istom horskom mestečku. Keď som raz večer vychádzal z kostola, stálo vonku niekoľko dvadsaťročných mládencov. „Prečo nevojdete dnu?“ spýtal som sa ich. „Hm!“ dostal som odpoveď. A ja som im povedal: „No, to nie je odpoveď, odpovedať len: ‚Hm!‘ Ja sa ťa pýtam“, oslovil som jedného z nich, „či Boh žije alebo nie?“ A ten mi odpovedal: „Ja neviem.“ A ja som na to povedal: „Ale to je strašné, človeče! Alebo žije a potom musíš patriť Jemu, alebo nežije a potom vystúp z cirkvi! Alebo si už vystúpil?“ Odpovedal mi: „Nie!“ Pýtam sa druhého: „Žije Boh?“ „Áno, ja tomu verím.“ „A povedz, zachovávaš Jeho prikázania?“ „Nie!“ Takto som sa pýtal všetkých mládencov a nikto medzi nimi nebol taký, čo by sa odvážil Boha popierať. Ale nebol medzi nimi ani taký, ktorý by chcel vážne a úprimne Bohu patriť. A tak je to všade.

Keď chodím na návštevy, muži mi odpovedajú: „Ja tiež verím v Pána boha, ale do kostola nech si chodia iní.“ Rozumiete? Človek nepopiera Boha, ale ani Mu nechce patriť.

Otázka o Bohu nie je doriešená. A nevyriešené otázky spôsobujú komplex, duševnú chorobu, chorobu, ktorá človeka ničí. A my sa zničíme, pretože nemáme odvahu vyjasniť si túto záležitosť s Bohom. V kostole vždy sedí desať žien a jeden muž. Kde sú tí chýbajúci muži? Ručím vám za to, že sa duševne zničia skôr, než prídu do pekla, pretože nemajú odvahu patriť Bohu, ale ani sa Ho nemôžu zbaviť.

V tejto situácii stojíme my, kresťania, so zvesťou vyrazajúcou dych, že práve tento Boh, s ktorým tak hanebne zaobchádzame, práve On preboril múr, ktorý nás od Neho delil a prišiel k nám v Ježišovi. Božský Spasiteľ prišiel na tento svet! Ale nestačí, že prišiel. On aj zomrel za nás na kríži! Čo má pre vás ešte Boh urobiť? Na kríži zomrel za vás! A potom mocne vstal z mŕtvych, vzal smrti moc a prerazil cestu do života. A my tu stojíme a hovoríme: „Ach, áno, to je veľmi pekné, aj to rád počúvam, ale bezo mňa!“ Pri tolkej nedôslednosti je človeku až zle, jednoducho fyzicky zle!

Ako mladý farár som mal vo svojom zbore robotníka, ktorý ma neustále odmietal a posmieval sa mi, keď som sa s ním chcel porozprávať o Ježišovi. Keď som sa ho raz opýtal: „Ako raz chcete zmriieť?“, odpovedal mi: „Vy farárská vždy naháňate ľuďom strach zo smrti! Bezo mňa!“ Takto vzdoroval. A potom tento človek umiera, ešte ani nie štyridsaťročný. Jednej noci ma volá jeho manželka. Náhlím sa k nemu a hovorím mu: „Toto je posledná hodina, v ktorej ťa Ježiš posledný raz volá k sebe!“ Avšak bolo to strašné! Chcel sa pomodliť, ale už nemohol. Hovoril som mu slová Biblie, slová milosti – ale už ich nevnímam. Povedal „bezo mňa!“ A teraz už nechcel Boh. A on zomrel vo veľkom zúfalstve bez pokoja s Bohom.

Zaprisahávam vás: Začnite brať túto zvesť vyrazajúcu dych vážne! „Boh tak veľmi miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nezahynul, ale večný život mal každý, kto v Neho verí.“ Ježiš však robí ešte oveľa viac. On ešte hovorí aj niečo veľmi znepokojujúce: „Ajhľa, stojím pri dverách tvojho srdca a klopem.“ Ach, priatelia moji, sú všelijakí kresťania. Sú aj kresťania, ktorí sú iba platiteľmi cirkevnej dane, milí, ale strašne nudní. Sú tiež kresťania, ktorí chodia do kostola len na Vianoce. Ach, vy milí vianoční kresťania! Sú tiež kresťania, ktorí dovoľia svojim ženám chodiť do kostola, ale oni sami nepokladajú za potrebné chodiť doň. Je to strašne lacné! Sú kresťania, ktorí hovoria: „Som pokrstnený.“ Nádherné, ale ak to je už všetko?! Sú tiež kresťania, ktorí počuli aj

tieto slová živého Boha: „Ajhľa, stojím pri dverách a klopem. Ak niekto počuje môj hlas a otvorí mi dvere, vojdem k nemu!“, ale hovoria, „bezo mňa!“ Strašné! „Pane Ježišu, trošku kresťanstva – to je celkom pekné, ale aby si ma ovládol, to by už bolo priveľa! Bezo mňa!“ Takto hovoríme „bezo mňa“ na nesprávnom mieste.

Keby ste ku kresťanstvu nemali nijaký vzťah, neboli by ste tu. Počujte! Ježišovu slávu spoznáte až vtedy, keď si začnete všimáť Jeho klopanie na vaše srdce, otvoríte Mu dvere a prijmete Ho do svojho života.

3. Je tu Niekto, kto by mal všetky dôvody povedať, „bezo mňa!“ – a On to nepovedal

Tým Niekým je sám Pán Ježiš. On by mal naozaj dôvod povedať, „bezo mňa!“, ale On to nepovedal. A vďaka Bohu, že to nepovedal!

Dovoľte, aby som vám k tomu vyrozprával jeden príbeh! Istý dánsky básnik menom Jacobsen napísal jeden otrasný príbeh: „Mor v Bergame.“ Bergamo je jedno talianske mestečko v blízkosti Ravenny, leží na vrchu a vedie k nemu len jedna skalnatá cesta nahor. V tomto mestečku, ako píše Jacobsen, v stredoveku vypukol mor. Strašné! Vo dne i v noci zvonil umieračik. Ľudia v modlitbách volali k Bohu. Kričali o pomoc, ale nemalo to cenu. Mor zúril ešte viac. A tak im už bolo všetko jedno. Povedali si: „Boh je mŕtvy!“ Z hostincov vykotúľali sudy a začala sa veľká pitka. Opilci sa objímali bez ohľadu na to, kto ku komu patril. Začali sa bakchanálie, orgie zo zúfalstva. A to trvalo celé dni. Bolo im už všetko jedno. Uvoľnili sa v nich všetky pudy. Uprostred tanca niekto padol, čierny v tvári. Nechali ho ležať. Orgie pokračovali ďalej. „Jedzme a pime, lebo zajtra zomrieme!“ Jedného dňa sa zarazili. Začuli nejaký spev, chorál. Ponáhľali sa k bráne a tu uvideli i počuli, ako hore tou skalnatou cestou išiel zástup kajúcnikov a spieval litánie: „Kyrie eleison, Pane, zmiluj sa!“ V čele išiel mladý mních, ktorý niesol ťažký drevený kríž. Celý sprievod vošiel do brány mesta. Ľudia z Bergama stáli a smiali sa: „Idioti! Veď Boh je mŕtvy! Prestaňte s vašimi hlúpymi litániami! Boh je mŕtvy! Poďte, jedzme a pime, lebo zajtra zomrieme!“ Vpredu išiel mních s veľkým ťažkým dreveným krížom. Dvere chrámu boli otvorené. Aj tak už do nich nik nevchádzal. A tak zástup mohol vojsť dnu. Mních oprel drevený kríž o pilier. A potom tam vtrhla divoká zberba bezuzdných ľudí zasvätených smrti, vrieskajúcich a smejúcich sa. Jeden divoký mäsiarsky

tovariš so zakrvavenou zásterou vystúpil na oltár, zdvihol zlatý kalich, ktorý sa používal na Večeru Pánovu a zareval: „Chľastajte! U nás je Boh mŕtvý!“ Na kazateľnici stál ten bledý mních a zamával rukami. Nastalo ticho. Mních do toho ticha hovoril: „Chcem vám čosi povedať. Keď Syn Boží visel na kríži, keď Mu vbili klince do rúk, aj vtedy sa Mu ľud začal vysmievať, znevažovať Ho a urážať. A dokonca aj tí dvaja lotri, napravo a naľavo sa Mu posmievali. Vtedy si Syn Boží pomyslel: ‚Ja mám zomrieť za týchto ľudí, ktorých srdc sa nedotkne ani moja smrť?! Ja mám položiť svoj život za toto špinavé ľudstvo, ktoré už nie je možné získať?!‘ Vtedy si Syn Boží pomyslel: ‚Bezo mňa! Bezo mňa! – a v Božskej sile vytrhol klince z dreva, zoskočil z kríža, vytrhol z rúk žoldnierov svoje rúcho, takže sa z vrchu Golgota skotúlali kocky, prehodil si cez seba rúcho, vystúpil do neba a napokon ešte povedal: ‚Bezo mňa!‘ A kríž zostal prázdny! A preto teraz už niet nijakého vykúpenia, niet spásy ani záchranu. Teraz nám už nezostáva nič iba smrť a peklo!“ Takto kázal ten mních. Nastalo smrteľné ticho. Mäsiarsky tovariš už dávno zoskočil z oltára. Stál pod kazateľnicou. Zlatý kalich mu vypadol z ruky. „Už niet nijakého vykúpenia ani spásy...“ A tu zrazu ten divý mäsiarsky tovariš postúpil o tri kroky vpred, vystrel proti mníchovi ruku a prenikavým hlasom zvolal: „Zaves Spasiteľa znovu na kríž! Zaves Spasiteľa znovu na kríž!“

Milí priatelia, ten mních to nehovoril správne. A to je asi najdojímavejšie, že Syn Boží nepovedal: „Bezo mňa!“ Môžem to povedať tak, že On až do tejto hodiny trpí na kríži, hoci ľudia hovoria: „Práca a zábava, ako aj všetky veci tohto sveta, sú pre nás oveľa dôležitejšie ako naša spása.“

Spasiteľ, ktorý ešte stále ide za každým z nás až po túto hodinu, mal riadny dôvod povedať: „Bezo mňa! Robte si, čo chcete!“ Keby som bol Ježišom ja, pre mňa by tento svet mohol aj zahynúť. Ale Ježiš, Syn Boží, Spasiteľ, nepovie: „Bezo mňa!“, ale prichádza za nami... A ako dlho má ešte za vami chodiť? Kedy už konečne pochopíte, že Ježiš vás chce mať? Kedy sa vám už otvoria oči, aby ste mohli povedať: „Môj Spasiteľ, môj Zmierca!“?

A posledný bod vám už poviem len celkom krátko...

4. „Bezo mňa nemôžete nič činiť!“

Viete, my hovoríme „bezo mňa!“ – s výkričníkom. No Ježiš raz povedal „bezo mňa“ – ale bez výkričníka. A pokračuje ďalej: „Bezo

mňa nemôžete nič činiť!“ Môžete sa spoľahnúť, že je to pravda a že to, čo činíte bez Neho, je vo svetle večnosti bezcenné.

Raz som pozoroval, ako sa na ulici bilo niekoľko chlapcov. Jednému menšiemu sa tiež ušlo – pravdepodobne omylom. Uvažoval som: „Mám vpadnúť medzi nich?“ A tu som zažil utešenú scénu. Ten menší sa z tej trmy-vrmy dostal von. Z očí mu tieklo, z nosa mu tieklo, zovšadiaľ mu tieklo. A keď bol asi tak o päť krokov ďalej, ešte raz sa otočil a vykrikol: „Počkajte, poviem to môjmu veľkému bratovi!“ A tu som zbadal, že zrazu bolo všetko v poriadku. Mal väčšieho brata, ktorému mohol všetko povedať, ktorý by mu pomohol. A tu som si pomyslel: „Chlapče, aké je pekné, že máš veľkého brata!“ A prenikla ma veľká radosť, že v Ježišovi mám i ja veľkého Brata, ktorý stojí na mojej strane. Aké je to nádherné, že tento náš „Veľký Brat“ sa tak mocne stavia na stranu svojich verných, že On dokonca hovorí: „Bez mňa nič nemôžete činiť!“

Skladateľka duchovných piesní, Havergalová, spievala: „Vezmi, Pane, život môj, posväť ma, som večne Tvoj. Čas môj, dni a hodiny, vezmi, Jezu jediný!“

Želal by som si, aby každý z vás mohol povedať z celého srdca nášmu Spasiteľovi: „Pane Ježišu, bez Teba už nechcem nič robiť!“

Existuje v náboženských veciach istota?

To je predsa jasné! V „náboženských“ veciach niet nijakej istoty. „Náboženstvo“, to je večné hľadanie Boha. A to znamená ustavičný nepokoj a neistotu. Ale „evanjelium“ je niečo celkom iné. Tu Boh hľadá nás. Preto je vhodnejšie pýtať sa: „**Existuje v kresťanstve istota?**“

1. Voči Bohu si dovoľujeme

prechovávať neslýchanú neistotu

Tu musím najprv podotknúť, že my, dnešní ľudia, sme vlastne smiešni. Keď má aj ten najsilnejší muž len malú bolesť, hneď beží za lekárom a pýta sa ho: „Pán doktor, tu ma to tak a tak bolí, čo je to?“ **Človek chce presne vedieť, ako je na tom!** Alebo iný prípad: Nejaká rodina hľadá pomocnicu aj opatrovatelku. A tu sa jedna hlási. „Áno“, vysvetľuje jej pani, „budete mať svoju vlastnú izbu s teplou i studenou vodou, s televízorom, s gramorádiom. Raz v týždni budete mať úplné voľno.“ „To je pekné a dobré“, odpovedá dievčina, „ale rada by som vedela, koľko u vás dostanem v hotovosti.“ „Nuž“, odpovedá pani, „o tom sa ešte príležitostne dohodneme. Ja chcem najprv vedieť, čo dokázete.“ „Ó, nie, tak veru nie“, odpovie dievčina. „Za týchto podmienok toto miesto neprijímam. Ja chcem vopred vedieť,

koľko si zarobím.“ A nemá tá dievčina pravdu? Isteže, má pravdu. Veď keď v zamestnaní nastúpime na nejaké miesto, či nie je pre nás dôležitá otázka, aký bude náš plat, alebo do ktorej platovej triedy sa dostaneme? Chceme predsa vedieť, ako to s nami bude. V peňažných záležitostiach nestrpíme nijakú neistotu. Áno, vo všetkých oblastiach chceme vedieť, ako to s nami je, len v tej najdôležitejšej oblasti – v našom vzťahu k živému Bohu – vydržíme byť v pozoruhodnej neistote.

Pred mnohými rokmi som mával zhromaždenia v Augsburgu, v stane, na mieste, kde obvykle bývali hody. A tu prišli usporiadatelia na veľkolepý nápad. Pretože v sobotu večer je v zábavných lokáloch vždy veľmi živo, rozhodli sme sa, že usporiadame zhromaždenie v sobotu v noci o dvanástej. To však nebolo vopred oznámené, lebo inak by tam prišli všetci tí milí zvedaví kresťania, ktorých sme však v tomto zhromaždení nechceli mať. Moji priatelia teda vyšli v noci o pol dvanástej autami do ulíc a zhromaždili všetkých „nočných vtákov“, ktorí vychádzali zo zábavných podnikov, ktoré sa o dvanástej zatvárajú. Čašníkov, ktorí odchádzali domov, čašníčky z barov, čo už mali po šichte. A tak ich vytrvalo zväžali autami k stanu. Keď som tam o dvanástej vystúpil na pódium, mal som pred sebou zhromaždenie, aké som mal len zriedkakedy. Ohromné! Niektorí boli trochu pripití. Jeden taký sedel priamo predou mnou, tučný pán, v ústach do polovice zožutá cigara, na hlave klobúk, ktorý moja mládež volala „melón“. Pomyslel som si: „Len aby to dobre dopadlo!“ Začal som hovoriť. Keď som po prvý raz vyslovil slovo „Boh“, ten tučný pán do toho vykrikol: „Ten predsa neexistuje!“ Všetci sa rozosmiali. A tu som sa zohol nad pult a opýtal som sa ho: „A viete celkom iste, že niet nijakého Boha? Viete to na sto percent?“ Na to sa poškriabal po hlave, takže mu ten pinč skĺzol dopredu, presunul si ten kus cigary do druhého kútika úst a napokon povedal: „No áno, presne to nikto nevie.“ Vtedy som sa mu usmial do tváre a povedal som mu: „A predsa! Ja to viem celkom presne!“ „No, no“, mienil. „A odkiaľ sa chcete niečo presné o Bohu dozvedieť?“ Tak som mu potom vysvetlil, že ja prostredníctvom Ježiša mám presnú správu o Bohu. A v zhromaždení zrazu nastalo veľké ticho.

Máte o Bohu istotu? – pýtam sa kresťanov, „môžete povedať: ‘Môžem odprisať, že viem, že môj dlžobný úpis je už roztrhaný a bolo za mňa dokonale zaplatené?’ Ich odpoveď? „Dúfam, že áno!“

Pochopite, to je predsa smiešne, že pre pohanov i kresťanov je znesiteľné žiť vo veľkej nevedomosti a neistote vo vzťahu k Bohu. Keby som išiel po meste a oslovoval ľudí: „Povedzte mi, veríte, že

Boh žije?“, mnohí by odpovedali: „Áno, asi áno.“ A keby som sa ďalej opýtal: „A patriíte Mu?“, počul by som: „Neviem!“ Aká neslýchaná nejasnosť obklopuje v tejto oblasti aj sebaistých mužov!

To zažil nedávno aj jeden z mojich mladých priateľov. Je študent a peniaze potrebné na štúdium si počas semestrálnych prázdnin zarába ako pomocný robotník. Jedného dňa prišli za ním jeho kolegovia, pretože spolupracuje v evanjelickej mládeži. „Človeče!“ začali. „Ty si bol u farára Buscha?“ „Áno.“ A nato nasledoval výsmech. „Tak to aj v nedeľu chodieš do kostola?“ „Isteže!“ „Každú nedeľu?“ „Áno, každú nedeľu!“ „Ach, každú nedeľu! Čo si zošalel?“ „Nie“, odpovedal: „Veď chodievam aj na biblické hodiny cez týždeň!“ „Človeče, ty musíš byť duševne chorý!“ A teraz sa to na neho spustilo: „Faráriská len ohlupujú ľudí!“ – „Celé kresťanstvo zlyhalo, hoci malo k dispozícii dvetisíc rokov, aby sa dokázalo!“ – „Biblia? To je veľký nezmysel!“ Skrátka, tento mladý muž zošal obrovský výsmech. Mal však hrošiť kožu a nechal to tak. A keď tí chlapi skončili, povedal im: „Keď máte takéto postoje ku kresťanstvu, predpokladám, že ste už všetci vystúpili z cirkvi.“ A tu zavládlo veľké mlčanie. A potom jeden starší z nich povedal: „Aké vystúpil z cirkvi? Človeče, veď aj ja verím v Pánaboha! Ty robíš, ako keby si bol kresťanom len ty. Aj ja som kresťan! Ja tiež verím v Pánaboha!“ A tu sa ozvali aj tí ostatní: „A vôbec – to, že sa cítiš lepším než sme my...?! Aj my sme predsa kresťania! Aj my veríme v Pánaboha!“ A tu sa zrazu karta obrátila. Zrazu všetci jednohlasne kričia: „My tiež veríme v Pánaboha! Aj my sme kresťania!“ Keď boli so všetkým hotoví, tento môj priateľ im povedal: „A prečo sa mi potom vysmievate?“

Oni mu odpovedali: „Ach, robíš si z nás bláznov? S tebou sa nedá hovoriť!“

Chápete? Poriadni chlapi na stavbe, ktorí keď sa poriadne vypotia, bez problémov vypijú zopár fliaš piva, najprv sa s veľkým krikom vysmievať z kresťanstva a potom povedia: „Počkajte! Veď aj my sme kresťania!“ Áno? A čo teraz? Či to nie je otrasné? Človek si dovoľuje prechovávať voči Bohu tú najväčšiu neistotu. Tu sme hneď pohania a hneď zas kresťania. Nemám pravdu? Bojím sa, že väčšina z vás tiež žije v takejto neistote a nevedomosti.

2. Biblia hovorí o žiarivej istote

Teraz sa možno s úžasom spýtate: „Dobre, pastor Busch, a či má kresťanská viera niečo spoločné s istotou? Či v kresťanstve nie je vtip

práve v tom, že človek nič nevie a vo všetko musí len veriť.“ Nedávno mi znovu ktosi povedal tú peknú vetu, ktorú som už v živote počul veľmi často: „Viete, že dvakrát dva sú štyri, to viem, ale v kresťanstve človek nemôže nič vedieť, len veriť.“ Tu teda máme predstavu, že voči kresťanským pravdám musí človek zbaľiť svoj rozum do kufra alebo ho odložiť v šatni a len v neistote veriť. Takéto presvedčenie má väčšina ľudí.

Alebo sa tu niekto predo mňa postaví a povie: „Farár Busch, vy, kresťania, medzi sebou nie ste jednotní. Sú katolíci, evanjelici a mnohí iní. A u evanjelikov sú ešte luteráni, reformovaní atď. Ktorí z nich majú pravdu? Ja verím, že kresťanstvo samo je v podstate presvedčené, že kresťanská viera je to najneistejšie a najnejasnejšie, čo len môže byť.“ To je však obrovský nezmysel.

Pozrite sa, čo je kresťanstvo, to poznávam len z Novej zmluvy. A tu je každý riadok naplnený žiarivou istotou! Verte mi! Je trápne, že kresťanstvo žije v takej nejasnosti. Ale kresťanstvo nie je na vine. Celá Nová zmluva je naplnená žiarivou istotou. V krátkosti vám to vyrozprávam:

Tu je veľká istota, že Boh žije. Nie nejaká vyššia bytosť, nijaká prozreteľnosť, nijaký osud, nijaký pánbožko, ale Boh, Otec Ježiša Krista – žije. A odkiaľ to vieme? On sa nám zjavil v Ježišovi. Vieme to teda stopercentne. Otvorte si Bibliu, kde len chcete, nikde sa neriešia náboženské problémy, ale tvrdí sa tu, že Boh žije. Zjavil sa v Ježišovi. A človek, ktorý žije bez Boha, žije nesprávne, prevrátene, zle.

Rovnako tu nájdeme aj istotu, že tento Boh, ktorý môže zničiť všetky národy, ktorý raz bude súdiť všetkých ľudí, ma vrúcne miluje. Toto nie je len nejaká domnienka, ale istota, pretože apoštol Pavel v liste veriacim Rimanom v 8. kapitole píše: „Lebo som presvedčený – presvedčený! – že ani smrť ani život nás nemôže odlúčiť od lásky Božej, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi.“ Láska Božia prišla v Ježišovi k nám! To nepredpokladáme, to vieme. Kde je láska Božia? On nás miloval v Ježišovi. Učenci Ježišovi spievajú: „Vzývam moc lásky, ktorá sa v Ježišovi zjavila...“ Poznáte to? Máte o tom aspoň trochu poňatia?

Ludia Biblie si boli istí, že patria Bohu. Tak Dávid v 49. žalme hovorí: „Boh vykúpi mi dušu z moci podsvetia, lebo ma prijme.“ Teda nie - „dúfam, že budem spasený“, ale „viem, že ma prijme.“ Alebo - „Boh nás vytrhol z moci tmy a preniesol do kráľovstva svojho milovaného Syna.“ Ježišovi učenci prežili zmenu svojej existencie cez Ježiša a vedeli o tom. Alebo: „my vieme, že sme prešli zo smrti do života.“ „My vieme!“ Môžete to povedať aj vy? Alebo: „Sám Duch spolu s naším duchom svedčí, že sme Božie deti.“ Teda „sme!“

Biblia je plná samej istoty. A kde sa v našom národe objavil ten nezmysel, že „dvakrát dva sú štyri, to viem, ale v kresťanstve nemožno nič vedieť, človek musí len veriť!“? Že dvakrát dva sú štyri, to viem, ale že Boh žije, to viem oveľa istejšie! Že dvakrát dva sú štyri, to viem, ale že nás Boh v Pánovi Ježišovi miluje, to viem oveľa istejšie! A ľudia, ktorí sa obrátili k živému Bohu, hovoria, „že dvakrát dva sú štyri, to vieme, ale že sme sa stali deťmi Božími, to vieme ešte oveľa istejšie!“

Teraz sa vás pýtam: Kde nájde človek v dnešnom kresťanstve takú žiarivú istotu? Kde? Podľa toho viete, že sme od Biblie trochu odbočili, a preto sa k nej musíme vrátiť.

Prestaňte s trochou kresťanstva! Nevyplatí sa mať len trochu kresťanstva. Vyplatí sa mať len skutočne biblické kresťanstvo. To sa vyplatí! Byť si istý v tom, že Boh žije, mňa vrúcne miluje a že Mu smiem patriť, to sa vyplatí. Všetko ostatné sa nevypláca.

A tá istá žiarivá istota nám v ústrety zaznieva aj z celého nášho spevníka. Dovoľujem si tu z neho uviesť niekoľko citátov: „Ja viem a pevne verím, ba aj plesám preto radostou, že Boh, ten Najvyšší a Najlepší je mojím Priateľom a Otcom.“ A svojich konfirmandov som to učil prednášať takto: „Ja viem a pevne verím!“ A na skúške to konfirmandi vykriklili tak nahlas, že sa všetci rodičia strhli a zdvihli hlavy. Tak rád by som to všetkým pomohol pochopiť! Kresťanstvo nie je nijakým putovaním v nejakej vlhkej hmle, ale skutočný stav kresťana je pevná a žiarivá istota. Alebo „základ, na ktorom stojím, je Kristus a Jeho krv.“ Alebo „viem iste, v čo verím, viem, čo večne trvá, aj vtedy, keď sa všetko rozplynie na prach.“

Dovoľte mi to vyjadriť ešte aj inak: Istota života kresťana znamená objektívne vedieť, že Boh žije a že Jeho zjavenie v Ježišovi je pravda, aj keď celý svet odmieta, že Ježiš zomrel, aj z mŕtvych vstal pre zmierenie, aby zachránil hriešnikov, aj keď to nik z nich nevyužíva. Istota v živote kresťana však tiež znamená subjektívne vedieť, že Boh žije, že sa zjavil v Ježišovi, že zomrel, ale aj vstal z mŕtvych, lebo ja som to pre seba prijal v plnej istote viery.

A keby aj desaťtisíce profesorov veriacemu mladíkovi vysvetľovali, že Ježiš nevstal z mŕtvych, on aj napriek tomu môže pevne svedčiť: „Veľactených desaťtisíc profesorov, ja viem, že môj Vykupiteľ žije!“ A keby mu aj celý svet odporoval, aj vtedy viera povie: „Ja viem, v čo verím!“ A keby ma aj zasypali prevelkým množstvom vedeckých dôkazov, odpoviem im: „Ja to viem lepšie!“ A keby aj celý svet pochyboval, aj vtedy by som povedal: „Ja mám istotu!“

Priatelia moji, takouto istotou je kresťanská viera, ktorá nám prichádza v ústrety v Biblii.

3. Máte istotu?

Áno, teraz sa vás musím opýtať: Máte už takúto istotu? Alebo vám ešte chýba? Ak by ste povedali: „**Ja som si myslel, že som kresťan, ale nie som nijaký kresťan. Ešte mi nie je všetko jasné!**“, tak som nehovoril nadarmo. Spomínam si na jedny prázdniny, ktoré som prežil s našimi mladíkmi v Holandsku. O druhej v noci niekto zaklopal na dvere mojej izby. Otvoril som a tam stála celá spoločnosť ľudí v pyžamách. Spýtal som sa ich: „Čo chcete?“ A tu mi jeden z nich povedal: „My sme si mysleli, že sme kresťania. Ale teraz sme zistili, že nie sme!“ To ich tak znepokojilo, že o druhej hodine po polnoci to chceli mať vyjasnené. To už je veľa, keď spoznáme, že celý náš kresťanský život je veľmi vzdialený od toho, čo sa nám v Biblii s takou žiarivou istotou zjavuje!

Spurgeon, veľký anglický prebudenecký kazateľ, sa raz vyjadril takto: „Viera je šiesty zmysel.“ Tak vidíte! Máme päť zmyslov, ktorými môžeme spoznávať tento svet: zrak, sluch, hmat, chuť a čuch. To je päť zmyslov, ktorými spoznávame tento trojrozmerný svet. Človek, ktorý žije len tými piatimi zmyslami, sa pýta: „Kde má byť Boh? Ja ho nevidím. Ani Ježiša nevidím. Tomu všetkému neverím!“ No a keď nám Boh cez svojho Ducha Svätého dáva osvietenie, vtedy dostaneme šiesty zmysel. A vtedy už nielen vidíme, počujeme, cítime, okúšame a ovoniavame, ale môžeme spoznávať už aj ten druhý svet. Biblia hovorí: „A to je večný život, aby poznali jediného pravého Boha a Toho, ktorého poslal, Ježiša Krista.“ A to dokáže náš šiesty zmysel – viera.

Pred krátkym časom som bol v Essene u istého veľkého priemyselníka. Mal svoje sídlo vo vysokej administratívnej budove, odkiaľ človek môže vidieť viac než polovicu celého mesta. Prešiel som cez niekoľko predizieb, až som konečne sedel pred ním. To, čo som s ním potreboval vyriešiť, bolo vybavené za chvíľu. A potom sme sa pustili do rozhovoru. Povedal: „Je zaujímavé mať pri sebe farára.“ „No, isteže“, odpovedal som, „to je ohromne zaujímavé!“ A on pokračoval: „Povedzte mi, prosím, po vojne som sa tu a tam zúčastňoval akademických školení, ale mám dojem...“ „No“, pomáham mu, „tak mi to už povedzte, ja mám dobré nervy!“ „Mám dojem,“ hovorí, „že kresťanstvo je predsa len veľmi nejasná vec. Pozrite, usporiadali nám

prednášky na tému ‚Kresťan a hospodárstvo‘, ‚Kresťan a zbrojenie‘, ‚Kresťan a odzbrojovanie‘, ‚Kresťan a peniaze‘, ‚Kresťan a jeho cirkev‘. Ale nikdy mi nepovedali, čo to vlastne kresťan je. To tí ľudia zjavne ani sami nevedia!“ A tak tam sedím v tej krásnej kancelárii a dostanem to rovno do tváre: „To ľudia vlastne ani sami nevedia.“ Odpovedal som, „to sa mýlite!“ S úžasom sa opýtal. „Môžete mi povedať, kto vlastne taký kresťan je?“ „Áno“, odpovedám, „to vám môžem povedať celkom zrozumiteľne. Na tom nie je nič nejasné.“ „Aha“, trochu s posmechom hovorí, „jedni hovoria, že kresťan je ten, kto sa nedostane do konfliktu s políciou, iní zase hovoria, že kresťan je ten, kto je cirkevne pokrstený a pochovaný,“ ale ja som ho prerušil: „Pán generálny riaditeľ, ja vám poviem, kto je kresťan. Držte sa: Kresťan je človek, ktorý z hĺbky svojho srdca môže povedať: ‚Verím, že Ježiš Kristus, pravý Boh pred vekmi od Otca splodený i pravý človek z Márie Panny narodený, je mojím Pánom, ktorý mňa, zlorečeného a zatrateného človeka, vykúpil.‘ Pán generálny riaditeľ, vás ‚zlorečeného a zatrateného človeka!‘“ Prikývol. Porozumel tomu. Uznal to. To sme my. „Dobre“, odpovedal som, „ktorý mňa, zlorečeného a zatrateného človeka vykúpil a vyslobodil zo všetkých hriechov, z večnej smrti a z diabolskej moci.“ Pán generálny riaditeľ, „...vykúpil a vyslobodil z diabolskej moci!“ Prikývol. Niečo o tom vie. A ja som pokračoval: „...nie zlatom ani striebrom, ale svojou svätou a drahou krvou a svojím nevinným umučením a smrťou, aby som bol jeho vlastníctvom.“ Vidíte? Kto môže povedať: ‚Ja som vlastníctvom Ježišovým, On ma vykúpil z hriechu, zo smrti i z pekla svojou vlastnou krvou, a ja to viem!‘, len ten je kresťan, pán generálny riaditeľ.“ Na okamih zavládlo v kancelárii ticho. A potom sa spýtal: „Ako to dosiahnem?“ Ja som na to odpovedal: „Počujte, od vašej sekretárky som sa dozvedel, že odchádzate na dovolenku. Ja vám ešte dnes po obede pošlem Novú zmluvu. Tú si vezmite so sebou a každý deň si v nej prečítajte odsek z evanjelia svätého Jána a k tomu sa pomodlite! Tak to dosiahnete!“

Chápete? Život kresťana, ako ho nachádzam v Novej zmluve, je istota, že tie objektívne pravdy sú pravdivé a že ja ich subjektívne môžem pochopiť, a tak byť zachránený. Máte takúto istotu? Ja by som nemohol žiť, keby som nevedel, že ma Ježiš prijal. Pýtam sa istého mladíka: „Máš rád Ježiša?“ „Áno!“ „Vieš, že ťa prijal? Si Jeho vlastníctvom?“ „Áno, ale presne to neviem. Je tu ešte toľko zápasov.“ „Človeče“, odpovedám mu, „ja by som takto nemohol žiť. Ja predsa musím vedieť, či ma Boh prijal!“ Vy, neistí kresťania, ktorí vôbec neviete, či Boh je, alebo nie je, ktorí presne viete a poznáte peňažné pomery,

ale o Bohu neviete, veru nie ste kresťania! Podľa Novej zmluvy sú kresťanmi ľudia, ktorí už môžu povedať: „Ja viem, že Ježiš Kristus sa stal mojím Pánom.“ K tomu musím pripojiť jeden milý príbeh, ktorý možno poznáte.

Generál von Viebahn rozprával, ako raz počas manévrov išiel na koni cez les a pod jedným stromom sa zachytil o konár tak, že si roztrhol kabát. A to pre takého generála nie je pekné. Keď večer došiel do obce, kde boli ubytovaní, na múriku sedelo niekoľko vojakov. Zastavil svojho koňa a zavolať na nich: „Je medzi vami nejaký krajčír?“ A tu spomedzi nich jeden vyskočil, postavil sa do pozoru a povedal: „Áno, pán generál, ja som Krajčír.“ Vtedy mu generál von Viebahn prikázal: „Tak poďte hneď so mnou na môj byt v hoteli ‘U Baránka’, tam mi zašijete môj roztrhnutý kabát.“ Vojak však odpovedal: „To neviem.“ „Prečo to nemôžete urobiť, veď ste krajčír?“ „Prepáčte, pán generál“, odpovedal mu vojak, „ja nie som krajčír, ja sa tak len volám.“ Keď to generál von Viebahn rozprával, pripomenul: „To sa môže povedať o prevažnej väčšine kresťanov, že v príslušnej rubrike dotazníka, akého sú náboženstva, udávajú ‚kresťan, evanjelik‘, ale v skutočnosti by tam mali napísať: ‚Volám sa kresťan, ale v skutočnosti nie som nijaký kresťan.‘“

Je to poľutovaniahodné! A nebezpečné, pretože človek v takomto stave vlastne vôbec nie je zachránený.

A teraz už musím pokročiť o krok ďalej...

4. Ako človek dosiahne istotu?

Možno sa ma spýtate: „Ako človek nadobudne takú istotu?“ Tu by sa o tom dalo veľa hovoriť. Proste o ňu Boha! Začnite si pravidelne čítať Bibliu, každý deň aspoň jednu tichú štvrthodinu. Rád by som vám však povedal ešte niečo veľmi dôležité: Človek nedôjde k plnej istote viery rozumom, ale svedomím!

Keď sa dnes človek dostane do rozhovoru o kresťanstve s mužmi, pýtajú sa: „Áno, pán farár, ale ja nemôžem veriť. V Biblii je toľko protirečení.“ „Protirečení?“, pýtam sa. „Áno, napríklad sa tam hovorí, že Adam a Eva mali dvoch synov, Kaina a Ábela. Kain zabil Ábela. Tak zostal už len on sám. A potom odišiel do cudzej krajiny a tam si našiel ženu. No, a keďže boli ešte len oni jediní ľudia na zemi, tak si predsa nemohol nájsť nijakú ženu?! Pán farár, ja to nemôžem pochopiť.“ Aj vy ste už počuli tento príbeh? Týmto príbehom sa naši muži bránia

pred Bohom. A ja v takýchto prípadoch zvyknem odpovedať. „To je zaujímavé. Tu máte Bibliu. Kde je v nej napísané, že Kain odišiel do cudzej krajiny a že si hľadal ženu?“ Vtedy sa od hanby začerveniajú. „Áno“, pokračujem, „keď odmietate celú Bibliu, prostredníctvom ktorej tisíce múdrych ľudí začali veriť, a keď chcete byť ešte múdrejší, museli ste Bibliu dôkladne preštudovať. Tak kde je to v nej napísané?“ A tu sa ukáže, že to nevedia. Potom im to nájdem. Tam to nie je takto napísané, ale tam stojí: „Kain odišiel a býval v krajine Nód, východne od Édena. Kain poznal svoju ženu.“ Teda on si tam vzal so sebou svoju ženu. A kto bol jeho ženou? No, predtým tam stojí, že Adam a Eva mali viac synov a dcér. Takže to bola vlastne jeho sestra. A v Biblii je výslovne napísané, že Boh chcel, aby z jedného pokolenia pochádzali všetky ľudské pokolenia. Takže sprvoti sa mali ženiť aj vydávať súrodenci. No neskôr Boh zakázal manželstvo súrodencov. Je to jasné? Jasné! Zisťujem, že celé to hlúpe táranie sa zrúti samé. A teraz ten človek začal veriť? Kdeže! Ani pomyslenia! Hneď mal pripravenú novú otázku: „Pán farár, povedzte mi...“ – a tak to pokračuje ďalej. Z toho je jasné, že takému človeku by som mohol odpovedať aj na stotisíc otázok a on by zostal aj naďalej taký zatemnený, ako bol predtým. Viera neprichádza cez rozum, ale cez svedomie.

V Essene bol jedným z mojich predchodcov farár a prebudenecký kazateľ, Július Dammann. Raz k nemu prišiel istý mladík a tiež mu dal otázku o Kainovej žene a viac podobných otázok. A tu to farár Dammann zmietol zo stola a povedal mu: „Mladý muž, Ježiš Kristus neprišiel na to, aby nám zodpovedal naše chytrácke, prefikane otázky, ale aby spasil hriešnikov! Keď budete úbohým hriešnikom, prídte znova!“ Ľudia s nepokojným svedomím, ľudia, ktorí vedia, že ich život nie je v poriadku a nevedia si dať rady, takí ľudia sa môžu naučiť veriť v Spasiteľa. A ich rozum potom zvládne aj ostatné.

Raz som zažil príhodu, ktorú vám musím vyrozprávať. Jedného dňa som prišiel do nemocničnej izby, v ktorej ležalo šesť mužov. Keď som vkročil do ich izby, prijali ma veľmi priateľsky: „Ach, pán farár, aké je pekné, že ste k nám prišli! Máme jednu otázku.“ „Otázku?“ odpovedal som, „to je pekné a akú otázku máte?“ Spozoroval som na nich, že mi pripravili pascu. A tu sa ma jeden z nich pýta – napätý pred ostatnými: „Vy predsa veríte, že Boh je všemohúci?“ „Áno, tomu verím!“ „Otázka znie: Môže váš Boh stvoriť kameň, ktorý by bol taký ťažký, že by ho On sám nemohol zodvihnúť?“ Je vám jasný tento vtíp? Ak im poviem, že áno, tak Boh nie je všemohúci a ak im odpoviem, že nie, tak ani vtedy nie je všemohúci. „Či váš Boh môže stvoriť taký ťažký kameň, ktorý

by ani On sám nemohol zodvihnúť?“ Chvíľku som rozmýšľal: „Mám mu to vysvetliť?“ Zdalo sa mi to hlúpe, a tak som sa ho opýtal: „Mladý muž, teraz sa vás ja opýtam, či ste už kvôli tejto otázke prežili niekoľko bezsenných nocí?“ „Bezsenne noci?“ spýtal sa prekvapený. „Nie!“ Tak som mu to vysvetlil: „Pozrite sa, ja musím šetriť vlastnými silami. Môžem odpovedať len na také otázky, nad ktorými ľudia prežívajú bezsenné noci. Mladý muž“, pokračujem, „buďte taký dobrý a povedzte mi, nad čím ste už museli stráviť bezsenné noci?“ A nato mi celkom pohotovo odpovedal: „Ach, tá vec s mojím dievčaťom! Čaká dieťa a ešte sa nemôžeme zosobašiť.“ „Tak“, odpovedal som, „preto máte tie bezsenné noci! Tak teda dovoľte, pohovoríme si o tom!“ „Áno?“ začudoval sa, „a to má niečo spoločné s kresťanstvom?“ Odpovedal som mu, že tá vec s tým kameňom nemá s kresťanstvom nič spoločné, ale tá vec s jeho dievčaťom, áno! Pozrite sa, previnili ste sa! Porušili ste Božie prikázanie. Vy ste to dievča zvedli! A teraz uvažujete, ako by ste sa s ešte väčšími hriechmi dostali z toho von. Hlboko ste upadli do hriechov a viny. Vám môže pomôcť len to, keď sa obrátite k živému Bohu, keď urobíte pokánie a poviete: ‚Zhrešil som!‘ A potom je tu Spasiteľ, ktorý vám môže pomôcť.“ A tento mladý muž počúval. A zrazu pochopil: „Ježiš sa zaujíma o moje hriechne svedomie. Ježiš mi môže pomôcť. On je záchranou pre môj poblúdený život.“

Chápete? On chcel ísť na to s rozumom. To však boli samé hlúposti. Ale keď sa to dotklo jeho svedomia, zrejme sa mu vyjasnilo. Je vám to jasné? My sa k istote spasenia nedostaneme zodpovedaním prefíkaných otázok, ale len vtedy, keď dáme za pravdu svojmu svedomiu a keď už konečne povieme: „Zhrešil som.“ Vtedy nám príde v ústrety Spasiteľ, ktorý visel za nás na kríži. A vtedy môže človek zažiť: „Odpustené sú ti tvoje hriechy!“ A „On ma prijal!“ Áno, táto cesta vedie cez svedomie a nie cez rozum.

Vidíte? Keď človek chce dôjsť k istote spasenia, musí – ak to tak môžem povedať – niečo riskovať. V kostoloch sú v oknách často farebné sklá. Keď sa na ne zvonka dívate za jasného dňa, sotva vidíte ich farbu. Ale keď vojdete do kostola, všetky ich farby tam zažiaria. A práve tak to je aj s kresťanskou vierou: Dokiaľ sa na ňu pozerám len zvonku, nič nechápem. Všetko sa mi zdá tmavé. Musím vojsť dnu. Musím sa odvážiť ísť s Ježišom. Musím sa odovzdať, zveriť sa Spasiteľovi, potom mi bude všetko jasné! To je krok zo smrti do života a vtedy človek zrazu pochopí celé kresťanstvo.

Pán Ježiš raz kázal a počúvali ho tisíce ľudí. A zrazu im povedal strašné slovo: „Takí, akí ste, nemôžete vojsť do kráľovstva Božieho!

Musíte sa znovuzrodiť! Vaša povaha, ani tá najlepšia – sa nehodí pre kráľovstvo Božie!“ V úzadí stálo zopár mužov, ktorí jednoducho povedali: „Poďme preč! To je už predsa bezočivosť, čo tu ten hovorí.“ A potom traja muži odišli. Vidí to šesť žien a povedia si: „Muži odchádzajú. Poďme aj my preč!“ A tak odišli aj ženy. Videlo to aj zopár mládencov a tí si tiež povedali: „Muži odišli. Ženy odišli. Tak poďme aj my preč!“ A tak sa zástup zrazu začne drobiť. To musí byť hrozné. Predstavujem si, že by počas mojej kázne povstávali poslucháči a postupne by odchádzali preč. Zrazu by som zostal sám s niekoľkými vernými. Tak to bolo aj u Ježiša. Hrozné! Zrazu je Ježiš sám. Tisíce utiekli, kým ešte hovoril. Už Ho nechcú počúvať. Len tí dvanásť ešte pri Ňom stoja. Keby som bol Pánom Ježišom, prosil by som: „Zostaňte tu aspoň niektorí! Vy, verní ma neopustte!“ Ale Ježiš to urobil inak. Viete, čo povedal? On im jednoducho hovorí: „Aj vy môžete odísť, keď chcete!“ V kráľovstve Božom niet nátlaku. Kráľovstvo Božie je jediným kráľovstvom, v ktorom niet policajtov. Kráľovstvo Božie je to najdobrovoľnejšie, čo len môže byť. „Aj vy môžete odísť, prosím!“ Tak hovorí Ježiš svojim učeníkom. A učeníkov to potiahlo. Veď keď odchádza šesťtisíc ľudí, každý sa rád pripojí. A tak by už aj učenici boli odišli, keď im ešte aj sám Pán Ježiš povedal: „Prosím, choďte!“ Otvára im doširoka dvere: „Aj vy smiete zahynúť! Aj vy môžete žiť bez Boha. Môžete bežať až do pekla. Ako chcete!“ Ale tu stojí Peter. Okamih váhania, premýšľa: „Kam mám odísť? Kam? Život plný práce a námahy ako kôň a život v nečistote hriechu? A na konci nás očakáva smrť a peklo. To všetko je predsa len nanič!“ Jeho pohľad spočinie na Ježišovi a zrazu je mu jedno celkom jasné: Predsa len sa oplatí život s Ježišom! A preto povie: „Pane Ježišu, ku komu pôjdeme? Slová večného života máš a my sme uverili a poznali (počujete tú istotu?), že ty si Kristus, Syn živého Boha. Zostaneme pri Tebe!“

Priatelia moji, takto dospeje človek k istote. Sleduje cesty života a spoznáva, že Ježiš je pre nás jedinou šancou! Želám vám, aby ste dosiahli túto žiarivú istotu: „My sme uverili a spoznali, že ty si Kristus, Syn živého Boha.“

Napokon si ešte dovoľujem povedať tým medzi vami, ktorí teraz nastúpíte na cestu viery, ktorí ste odovzdali svoje srdcia Ježišovi, a predsa ešte hovoríte: „Ja ešte nemám istotu spasenia. Ako dosiahnem istotu spasenia? Lebo vo svojom živote ešte stále vidím mnoho hriechov!“ Týmto vážnym dušiam medzi vami si ešte dovoľujem povedať: „Vári sa domnievate, že istotu spasenia budete mať až vtedy, keď budete bez hriechu? Nuž, takto by ste museli čakať až dotedy,

kým nebudete v nebi. Ja potrebujem až do posledného dňa, ba až do posledného výdychu svojho života krv Ježiša na odpustenie hriechov.“

Veď poznáte príbeh o márnotrattnom synovi. Ten prišiel domov a povedal: „Zhrešil som!“ A vtedy ho otec prijal a hneď bola v dome pripravená veľká slávnosť. A teraz si predstavujem toto: Nasledujúce ráno ten syn nechtiac zhodí na zem šálku kávy. Pri svojich sviniam si už odvykol od prestretého stola. Preto naozaj nechtiac zhodil tú šálku kávy. A keď sa rozbila, až to zarinčalo, ešte aj zahrešil: „Doparoma!“ Či ho teraz otec vyhodí? „Marš! Vráť sa ku sviniam!“? Myslíte, že by to urobil? Isteže nie! Ale otec povie: „Priятý je už prijatý!“ A bol by mu vysvetlil: „Syn môj, tak to nebudeme robiť. My sa budeme snažiť o to, aby si šálky kávy nechal stať a nehrešil a aby si si navykol na naše domáce zvyky!“ Ale ho neposlal ku sviniam. A pozrite, keď sa človek stane vlastníctvom Ježiša, urobí hrozny objav: Tá stará povaha je ešte stále tu! A ešte sú tu prehry. Ale keď po svojom obrátení zažijete porážku, tak hneď nezapochybujte, ale pokľaknite a pomodlite sa tri vety: Po prvé: „Ďakujem Ti, Pane, že ti ešte patrím!“ Po druhé: „Odpusť mi to pre svoju krv!“ A po tretie: „Oslobod' ma od mojej starej povahy!“, ale v prvom rade: „Ďakujem Ti, Pane, že ešte stále patrím Tebe!“

Chápete? Istota spasenia spočíva v tom, že viem, že som prišiel domov a teraz vediem boj posväcovania, ako ten márnotrattný syn, ktorý sa vrátil domov, a nie ako ten, ktorý stále prilietá aj vylieťa.“ Keď niekto káže: „Človek musí to spasenie denne znova uchopiť“, to je hrozna kázeň. Moje deti nemusia každý deň predstúpiť pred mňa a spytovať sa ma: „Ocko, smieme dnes byť tvojimi deťmi...?“ Oni sú stále mojimi deťmi! A kto sa už stal dieťaťom Božím, je ním už stále a teraz už vedie boj o posväcovanie ako Božie dieťa.

A teraz vám želim z celého srdca žiarivú istotu Božích detí!

Je kresťanstvo súkromnou záležitosťou ?

Sústavne počúvame, že „**náboženstvo je súkromnou záležitosťou!**“ Je to správne? Chceme sa spýtať: „Je kresťanstvo súkromnou záležitosťou?“ Alebo ešte lepšie povedané: „Je kresťanský život súkromnou záležitosťou?“

Skôr, než na túto otázku odpoviem, vám položím protiotázku. Predstavte si päťmarkovú mincu! Čo je na nej, číslica päť alebo orol? Oboje. Mince má dve strany. A práve tak to je aj s otázkou, či je kresťanský život súkromnou záležitosťou. Odpoveď znie: Oboje! Áno aj nie.

Správny a živý kresťanský život má dve stránky: veľmi súkromnú a verejnú. Tam, kde jedna z nich chýba, niečo nie je v poriadku.

Chcel by som vám teraz ukázať obe stránky správneho, Duchom Svätým naplneného kresťanského života.

1. Kresťanský život má veľmi súkromnú stránku

Aby som vám to ozrejnil, začnem jedným príbehom. Raz mi ktosi povedal, že som „rozprávačom príbehov“. Nato som odpovedal: **To nie je hanba. Vždy mám veľké obavy, že ľudia v kostole zaspia. Ale keď medzitým poviem nejaký príbeh, nezaspia!** Okrem toho celý život pozostáva z príbehov a nie z teórie. V kraji Ravensberg žil v minulom storočí jeden úžasný buditelský kazateľ menom Johann

Heinrich Volkening. Prostredníctvom jeho kázni sa celá krajina okolo Bielefeldu skutočne premenila.

Raz večer ho zavolali k jednému bohatému sedliakovi, ktorý vlastnil veľkú usadlosť a bol to statočný a usilovný človek. Prebudeneckých kazateľov však z celého srdca nenávidel – odmietal totiž, že by bol hriešnikom. Nepotreboval nijakého Spasiteľa na kríži. Povedal: „Konnám správne a nikoho sa nebojím.“ Jedného dňa k nemu zavolali farára Volkeninga, pretože sedliak smrteľne ochorel. Chce Večeru Pánovu. Kazateľ k nemu zájde. Volkening bol mužom vysokej postavy a nápadné boli najmä jeho žiarivé modré oči. Pristúpil k sedliakovej posteli, dlho sa mlčky naňho pozeral a potom povedal: „Heinrich, mám o vás veľké, veľmi veľké obavy. Tak, ako to doteraz vyzerá, vaša cesta nevedie do neba, ale priamo do pekla.“ Toto povediac sa obrátil a odišiel. Nato bohatého sedliaka pochytila vražedná zlosť a rozzúrila sa: „A to by chcel byť farár! Je toto kresťanská láska?“ Nadíde noc. Ťažko chorý sedliak nespí.

No v jeho svedomí to vrtalo: „Nevedie to do neba, ale do pekla! Čo ak je to pravda...?“ A prichádzajú mu na um rôzne hriechy. Pána Boha si nectil. Príležitostne veľmi prefikane druhých klamal.

Nasledujúcej noci ho prepadol ozajstný strach. Veľmi sa znepokojil. Zrazu videl, že v jeho živote je veľa previnení a že vôbec nie je Božím dieťaťom. Teraz by sa chcel vážne obrátiť. Po troch dňoch znovu posielala manželku po Volkeninga: „Žena, prived' Volkeninga!“ Je neskoro večer. Kazateľ ihneď príde. Sedliak mu hovorí veľmi znepokojený: „Pán farár, myslím, že sa musím obrátiť!“ „Áno“, hovorí kazateľ, „so starobou prichádza opatrnosť. V núdzi voláte, ale núdzové pokánie je mŕtve pokánie! To musí prísť celkom ináč.“ Toto povediac sa obrátil a odišiel. Ešte len teraz dostal sedliak vražednú zúrivosť. – Aj vy, všetci by ste sa na toho farára poriadne nahnevali, nie? Konečne, patrilo by sa, aby farár hovoril s bohatým sedliakom prívetivejšie. Veď to predsa vyzeralo, že ten človek čoskoro zomrie. Ale Volkening bol muž, ktorý stál pred Bohom a vedel, čo hovorí. Trvalo to ešte tri dni, kým sa sedliak ocitol vo veľkej biede. Vedel, že musí umrieť! „A kde v mojom živote zostala láska, radosť, pokoj, trpezlivosť, nežnosť, dobrotivosť, vernosť, krotkosť, zdržanlivosť?“ Celý svoj život opovrhoval Spasiteľom, ktorý za neho zomrel. Odohnal ho, keď vo svojej láske stál pred Ním. Vidí, že stojí na pokraji pekla a je celkom zúfalý. „Žena,“ prosí manželku, „prived' farára!“ Ona odmieta: „Už nechcem! On ti aj tak nepomôže!“ „Žena, zavolaj ho, dostanem sa do pekla!“ Potom žena ide. Keď farár dôjde,

nájde človeka, ktorý pochopil: „Nemýľte sa, Bohu sa nikto nebude vysmievať! Lebo čo človek zaseje, to bude i žať!“ Farár si prisunul stoličku k posteli a spýtal sa: „Však to ide do pekla?“ „Áno, ide to do pekla!“ Nato farár hovorí: „Heinrich, poďme na Golgotu! Aj za teba Ježiš zomrel!“ A tými najprívetivejšími a najmilšími slovami mu vykladá, ako Ježiš zachraňuje hriešnikov. To sa však najprv vo svojich vlastných očiach musíme stať hriešnikmi a prestať tvrdiť: „Konám správne a nikoho sa nebojím!“ Musíme najprv spoznať pravdu o sebe a až potom nás Ježiš môže zachrániť! Sedliak zrazu spoznáva: „Ježiš za mňa zomrel na kríži! Zaplatil za moje hriechy! On ma môže obdať spravodlivosťou, ktorá jediná platí pred Bohom!“ A po prvý raz sa skutočne modlil: „Bože, zmiluj sa nado mnou hriešnym! Pane Ježišu, zachráň ma na pokraji pekla!“ Volkening sa tíško vzdialil. Zanechal tam človeka, ktorý vzýval Ježiša. Je spokojný, pretože trikrát je v Biblii napísané: „Kto vzýva meno Ježišovo, dôjde k spaseniu.“ Keď na druhý deň znovu prichádza, nájde človeka, ktorý našiel pokoj s Bohom. „Heinrich, ako sa máte?“ A on odpovedá: „Prijal ma – z milosti!“ Stal sa zázrak!

Takto pyšný sedliak prežil svoje znovuzrodenie. A teraz dávajte dobrý pozor! Raz v noci prišiel k Pánovi Ježišovi učený človek a povedal: „Pane Ježišu, chcel by som s tebou diskutovať o náboženských otázkach.“ Pán Ježiš mu odpovedal: „Tu sa vôbec nebude diskutovať. Len ak sa niekto znovu narodí, ináč nevojde do kráľovstva Božieho!“ „Ako?“ pýta sa učenec, „nemôžem sa predsa znovu stať malým, aby som sa znovu narodil z matkinho tela?“ Ale Ježiš trvá na svojom: „Len ak sa niekto znovu zrodí z vody a Ducha, inak nevojde do kráľovstva Božieho!“ To je tá súkromná stránka kresťanského života, že človek sa dostane cez úzku bránu k životu, že sa veľkým Božím zázrakom znovu zrodí.

Nie sú to nejaké bezvýznamné teologické úvahy, čo vám tu hovorím - tu ide o vašu večnú záchranu, verte mi! Mohlo by sa stať, že pri vašom umieraní nebude nijaký Volkening. K znovuzrodeniu patrí to, že Bohu dám konečne za pravdu, že som stratený človek a že mám skazené srdce. K znovuzrodeniu patrí túžba po Ježišovi, jedinom Spasiteľovi sveta. K znovuzrodeniu patrí úprimné vyznanie Ježišovi: „Zhrešil som proti nebesám a pred Tebou!“ K znovuzrodeniu patrí viera: „Jeho krv zmyje zo mňa všetky hriechy. On platí za mňa a obdaruje ma spravodlivosťou, ktorá pred Bohom platí.“ K znovuzrodeniu patrí jasné a rozhodné odovzdanie sa Ježišovi. K znovuzrodeniu patrí, že vám Duch Svätý povie: „Teraz si bol prijatý!“ Biblia to

nazýva „spečatenie“. Bez znovuzrodenia nikto nevojde do kráľovstva Božieho. Ale ten, kto sa stal Božím dieťaťom, to vie.

Milí priatelia, keď sa topím a niekto ma vytiahne z vody, keď som zase na pevnej zemi a môžem pokojne dýchať, predsa viem, že som zachránený.

Vidíte, to je tá súkromná stránka kresťanstva. Tým musí prejsť každý sám, aby sa od smrti dostal k životu. Je to zázrak, keď sa obraciam do minulosti a myslím na to, ako som sa stal majetkom Pána Ježiša. Žil som ďaleko od Boha a vo všetkých hriechoch. Potom však do môjho života vstúpil Ježiš. Teraz Mu patrím a chcel by som obetovať aj život, aby som ľudí vystríhal pred zatratením a volal ich k Ježišovi. Prosím vás, neprestaňte, kým nedosiahnete znovuzrodenie a poznanie! Je úžasné patriť Spasiteľovi a vedieť úprimne vyhlásiť: „Ježišu, ja som Tvoj a Ty si môj!“

Ale znovuzrodenie nie je koniec, ale len začiatok súkromného kresťanského života. Potom sa súkromná stránka kresťanstva rozvíja ďalej.

Odkedy som sa obrátil – to vám dosvedčujem – som vedel, že teraz musím bezpodmienečne každý deň počuť hlas môjho Priateľa. Tak som začal čítať Bibliu.

Dnes si ľudia myslia, že len farári čítajú Bibliu. V blízkosti môjho domu v Essene sú parky. Rád si tam zrána zájdem a na prechádzkach čítam Bibliu. Môžu ma pri tom pozorovať ľudia bývajúci v blízkosti. Nedávno mi ktosi povedal: „Vždy vás pozorujem, keď si čítate svoj breviár.“ (Breviár čítajú katolícki kňazi.) Nevedel si predstaviť, že čítam knihu, ktorú môže čítať každý laik. Bibliu môže čítať každý.

Keď mám so svojimi zverencami trocha voľného času, ešte pred raňajkami sa zhromaždíme k tichej štvrtihodinke. Najprv si zaspievame rannú pieseň a vypočujeme si verš na príslušný deň. Potom prečítam biblický text. Potom si každý sadne do tichého kútika a prečíta si text z Biblie sám pre seba. A takto postupujú doma aj tí, ktorí práve prijali Ježiša a začali veriť v Neho, pretože bez Jeho hlasu a rozhovorov s Ním nevedia žiť. Prosím vás, oživte súkromnú stránku vášho kresťanského života tým, že začnete čítať Novú zmluvu! Tichú štvrtihodinku ráno alebo večer!

A keď zase zatvoríte Novú zmluvu, zložte ruky a povedzte: „Pane Ježišu, teraz musím s Tebou hovoriť. Chcem toho dnes toľko urobiť. Pomôž mi! Ochraňuj ma pred mojimi najmilšími hriechmi! Obdaruj ma láskou k mojim blížnym! Naplň ma Duchom Svätým!“ Modlite sa! Hovorte s Ježišom! Je tu a počuje vás! To tiež patrí k tej úplne súkromnej stránke kresťanského života, že kresťan hovorí so svojím Pánom.

Nedávno som povedal jednému pánovi, ktorý uveril: „Potrebujete denne tichú štvrt hodinku s Ježišom!“ On mi nato odpovedal: „Pastor Busch, ja predsa nie som farár! Ten má na to čas. Ale ja? Mám predsa hrozne veľa práce.“ Odvetil som mu: „Počujte, svoj deň aj tak celkom neovládajte, však?“ „Nejako to nikdy neovládne!“ uznal. „Vidíte!“, povedal som, „to preto, že vám chýba tichá štvrt hodinka. Keď si zvyknete na každodenné ranné rozhovory s Ježišom, na čítanie niekoľkých veršov z evanjelia a keď sa k tomu pomodlíte, zistíte, že zrazu všetko hravo zvládnete. Áno, čím viac práce máte, tým nutnejšie potrebujete tichú štvrt hodinku. Možno, že neskôr bude z toho dokonca polhodinka, v ktorej prednesiete svoje najzávažnejšie záležitosti svojmu Spasiteľovi. Ale odrazu pôjde všetko lepšie. Hovorím to z vlastnej skúsenosti. Niekedy som aj ja v takej situácii. Ráno vstanem z postele a už zvoní telefón. Potom prinesú noviny. Potom znovu zvoní telefón. Potom ma zase príde niekto navštíviť. Ale celý deň som rozčúlený. Nič sa mi nedarí. Zrazu mi príde na um: „Ešte som vôbec nehovoril s Ježišom. Ani On sa ešte nedostal k slovu, preto sa mi ani nemôže dať!““

Viete, tichá chvíľka s Ježišom patrí k veľmi súkromnej stránke kresťanského života.

Potom k veľmi súkromnej stránke kresťanského života patrí aj to, že denne pribíjame svoje telo a krv na kríž. V živote som hovoril s mnohými ľuďmi. Vlastne každý z nich mal nejaké ťažkosti. Ženy sa ponosujú na svojich mužov. Muži sa ponosujú na svoje ženy. Rodičia sa sťažujú na svoje deti. Deti sa sťažujú na svojich rodičov. Skúste to raz sám! Keď ukážem prstom na človeka, „ten môže za to, že nie som šťastný!“ v tej istej chvíli ukazujú na mňa hneď tri prsty. Verte mi, že keď raz budete mať tichú štvrt hodinku, Ježiš vám ukáže, že všetko to nešťastie je len vo vás samých. Vaše manželstvo nie je v poriadku, pretože nežijete podľa Božej vôle? Vaše obchody sa vám nedaria, pretože nekráčate v šľapajach Božích? Kresťania sa musia denne učiť pribíjať svoju povahu na kríž.

Môžem hovoriť celkom osobne? Celých 8 dní som žil spolu s 50 spolupracovníkmi, zaoberajúcimi sa prácou s mládežou. Bolo to neopísateľne krásne. Boli sme spolu takí šťastní, že to neviem ani opísať! Boli to požehnané chvíle, a predsa sa vyskytli občas ťažkosti. Ale predtým, než sme v posledný deň slávili Večeru Pánovu, sa stalo, že zrazu podišiel jeden k druhému a povedal mu: „Ty, prepáč mi to!“ Ja som musel ísť až k trom a povedať: „Ty, prepáč mi, že som sa na teba nedávno oboril!“ Jeden však odpovedal: „Ale vy ste mali pravdu!“ „Napriek tomu mi to prepáč“, prosil som ho. Pochopte! Je mi ťažko, keď sa musím pokoriť pred 20-ročným chlapcom. Nemal som však pokoja, kým som to neurobil.

Keď budete mať tichú chvíľku s Ježišom, tiež sa to naučíte, denne pribíjať svoju povahu na kríž. Potom bude všetko okolo vás krásne! To patrí k tej veľmi súkromnej stránke kresťanského života. Ak o tom nič neviete, prestaňte sa nazývať kresťanmi!

Často chodím po uliciach a rozmýšľam: Všetci, ktorých stretávam, sú nábožní, skoro všetci platia cirkevnú daň. Keby som tak niektorého z nich zastavil a spýtal sa ho: „Prepáčte, ste kresťan?“, odpovedal by mi: „Samozrejme! Nie som predsa mohamedán.“ Keby som sa tak pýtal ďalej: „Už ste niekedy nevedeli zaspáť od radosti, že ste kresťanom?“, odpovedali by mi: „Čo ste sa zbláznili?“ Tak to je. Kresťanstvo bez radosti z kresťanského života. Nanajvýš nadávame, keď musíme zaplatiť cirkevnú daň, ale po radosti ani stopy. Avšak od okamihu, keď zažijete znovuzrodenie, spoznáte, čo to znamená, „radujte sa v Pánovi vždy a zasa hovorím len: Radujte sa!“

Priatelia, nedávno som svojim chlapcom povedal krásne slová z Biblie: „Vám však, ktorí sa bojíte môjho mena, vzíde svetlo spravodlivosti“ – to je Ježiš – „a spása pod Jeho krídlami.“ To je krásne! A viete, ako to ide ďalej? Takto: „A vy budete vychádzať a vchádzať a poskakovať ako vykrmené teliatka.“ Nádherne vyjadrené! Zriedkakedy stretávam kresťanov, ktorí by od radosti zo svojho Spasiteľa „poskakovali ako teliatka“. V čom to je, že to nevieme? Je to tým, že nie sme skutoční kresťania! Myslím na svoju milú matku. Na nej bolo vidieť niečo z tej úžasnej radosti v Pánovi. A myslím, že aj na mnohých ďalších, ktorých som poznal ako radostných kresťanov. A keď postupne zostarnem, chcel by som pociťovať čoraz viac z radosti v Pánovi. V tom prípade však treba kresťanský život brať vážne a nie byť kresťanom „len trošku“!

Tak to je jedna stránka kresťanského života. „Je kresťanstvo súkromnou záležitosťou?“ Áno, kresťanský život je zvrchovane súkromný!

Teraz nasleduje druhá strana mince. Správny, živý kresťanský život má aj druhú stránku, ktorá je veľmi verejná a ktorú môže vidieť každý.

2. Kresťanský život je verejnou záležitosťou

Verejná stránka kresťanského života tkvie predovšetkým v tom, že sa pripájame k spoločenstvu kresťanov. To, čo teraz poviem, je veľmi dôležité: Práv kresťania sa pripájajú k tým, ktorí chcú byť tiež spasení!

Každú nedeľu sú bohoslužby. Prečo sa ich nezúčastňujete? Odpoviete: „Počúvam bohoslužby z rádia.“ Teraz tu nechcem hovoriť o chorých. Tí nech sa potešia bohoslužbami z rádia. Ale váš kresťan-

ský život je veľmi úbohý, keď vás to neťahá k ozajstným bohoslužbám – do zhromaždenia veriacich! To predsa patrí k tomu.

Okolo roku 300 n. l. – je to už teda veľmi dávno – sedel na cisárskom tróne veľkej Rímskej ríše obdivuhodný človek, Dioklecián. Pôvodne bol otrokom, potom ho prepustili a dopracoval sa tak vysoko, až sa stal cisárom veľkej Rímskej ríše. Vtedy už bolo kresťanstvo veľmi rozšírené. Cisár Dioklecián vedel, že jeho predchodcovia kresťanov prenasledovali. On si však povedal: „Nie som taký hlúpy, aby som prenasledoval najlepších ľudí. Nech si veria, v čo chcú. U mňa môže mať každý také náboženstvo, aké chce.“ To bolo na cisára zriedkavé, ale veľmi správne stanovisko, pretože kniežatá vždy radi vládnu aj svedomiu. Cisár Dioklecián mal však mladšieho spoluvládcu menom Galérius. Ten sa mal stať jeho nástupcom. Jedného dňa povedal Galérius Diokleciánovi asi toto: „Počuj, Dioklecián! Keď sa kresťanstvo rozšíri, nastane veľký zmätok. Stále totiž hovoria o svojom kráľovi, Ježišovi. Musíme niečo proti nim podniknúť.“ „Ach, daj mi s tým pokoj!“ odpovedá Dioklecián. „Moji predchodcovia kresťanov prenasledovali 250 rokov a nič nedosiahli. S tým radšej vôbec nebudem začínať.“ To bolo od neho rozumné. Ale Galérius sústavne dobiedzal: „Kresťania sú však zvláštni. Hovoria, že sú naplnení Duchom Svätým, kým ostatní nie, že budú spasení a iní nie. Sú to pyšní ľudia. Musíš niečo proti tomu urobiť!“ Ale Dioklecián znovu odmietol prenasledovať kresťanov. Galérius mu však hučal do uší dlhšie, než sme schopní pochopiť. Potom sa konečne dal Dioklecián obmäkčiť a vyhlásil: „Dobre, tak zakážeme iba kresťanské zhromaždenia.“ A bol vydaný dekrét: „Každý, kto chce, môže byť kresťanom, avšak kresťania sa nesmú zhromažďovať. To sa zakazuje pod trestom smrti.“ Pre seba mohol byť každý kresťanom, akoby to bola ich súkromná vec, ale nesmeli sa zhromažďovať. Starší medzi kresťanmi sa zišli a radili sa: „Čo robiť? Nemáme sa radšej podriaďiť? Veď každý môže vo svojom dome robiť, čo chce. Nikto mu v tom nebude brániť.“ A teraz je zaujímavé práve to, čo títo kresťania v dobe prenasledovania povedali: „Budeme sa schádzať k modlitbám, spevu, kázaniu, načúvaniu a zbierkam, to jednoducho patrí ku kresťanskému životu. Budeme v tom pokračovať!“ Potom sa aj naďalej schádzali v cirkevnom zbore. Galérius triumfoval: „Vidíš, Dioklecián? Sú to nepriatelia štátu. Nevedia poslúchať!“ A tak sa začalo jedno z najhorších prenasledovaní kresťanov. Mnohí sa vzdali a povedali si: „Človek môže byť aj doma kresťanom! Nepôjdeme do zhromaždení!“ – a tak si zachránili životy. Kresťanský zbor však vyhlásil: „To sú odpadlíci! Kto nenavštevuje kresťanské zhromaždenia, je odpadlík!“

To by sa malo povedať dnešným kresťanom! V dnešnom kresťanstve je veľa takých odpadlíkov! Vtedajší kresťania mali pravdu, keď sa vzopreli proti cisárskemu dekrétu. V Biblii je jasne napísané: „Neopúšťajte naše zhromaždenia, ako zvyknú niektorí!“ Dnes musíme povedať: „...ako zvyknú skoro všetci!“

A preto prosím všetkých medzi nami, ktorí chcú byť spasení: Pripojte sa k tým, ktorí chcú byť so všetkou vážnosťou kresťanmi!

Je veľa možností ako nadviazať kontakty. Je tu cirkevný zbor, sú tu domáce biblické krúžky, prebudenecké hnutia, mládežnícke krúžky. Vrúcne vás prosím: Vyhľadajte spoločenstvo!

Raz mi jeden Francúz povedal: „Jeden má rád haringy a druhý chodí rád do kostola.“ Nie, tak to nie je! Je to oveľa vážnejšie: Jeden sa dostane do pekla a druhý sa pripojí ku kresťanom. Tak to je! A keď sa skutočne chcete stať Ježišovým nasledovníkom, potom navštívte svojho farára a spýtajte sa ho: „Kde sa môžem pripojiť? Kde sa môžem o Ježišovi viac dozvedieť?“ A choďte tam, kde skutočne počujete o Spasiteľovi! Nikto nemôže tvrdiť, že u nás sa nič nedeje! Všade sú ľudia, ktorí milujú Pána Ježiša. Je ich možno málo. Sú to možno často čudní ľudia, ale váš kresťanský život je mŕtvy, ak sa nezúčastňujete spoločenstva kresťanov!

K pravému stretávaniu kresťanov patria štyri veci. Po prvé spev, po druhé počúvanie kázne, po tretie modlitba a po štvrté finančné obete. To patrí ku kresťanskému zhromaždeniu. To dodržiavali už prví kresťania. To sú životné prejavy života z Boha.

Je len jedno kresťanstvo, kde sa schádzame s druhými. V Biblii je dokonca napísané: „Vieme, že sme zo smrti prešli do života, pretože milujeme bratov.“ To znamená, že keď to človeka neťahá k druhým kresťanom, je duchovne mŕtvy. Nezabudnem na nádherný začiatok môjho pôsobenia na prvom farskom úrade v Bielefelde, kde som slúžil v jednom obvode ako pomocný kazateľ. Na bohoslužby do kostola sa zišlo málo ľudí. Potom však Pán Boh dal, že som raz v sobotu večer v červenom Ľudovom dome mal dialóg so súdruhmi a voľnomyšlienkarimi až do jednej v noci. O jednej nás hostinský vyhodil z Ľudového domu na ulicu. Pršalo. Po prvý raz som mal okolo seba zhromaždených asi sto chlapov, továrenských robotníkov tohto obvodu. Stáli sme pod lampou. Chlapi sa vypytovali a ja som odpovedal. Už dlho sme hovorili o Ježišovi, že prišiel z iného sveta. Už dlho sme hovorili o tom, že sú nešťastní a že vôbec nie je pravda, že nemajú žiadne hriechy a v zásade predsa veria, že existuje večnosť a Boží súd. O druhej hodine som povedal: „Chlapi, teraz idem domov. Zajtra ráno o pol desiatej sú

bohoslužby. Viem, že by ste radi prišli, keby ste sa jeden pred druhým nebáli.“ Boli to Westfálčania. Predo mnou stál robotník B. Mal vtedy asi 35 rokov, ozajstný Westfálčan. „Ja že sa bojím?“, povedal, „ani reči!“ Odpovedal som mu: „Človeče, nerozprávaj! Keby si v nedeľu išiel do kostola, to by bolo v pondelok vo fabrike rečí a toho sa bojíš!“ „Ja sa vôbec nebojím!“ - vyhlásil znovu. Ja som však ešte raz povedal: „Človeče, prišiel by si rád, keby...“ „Dobre!“, povedal, „prídem zajtra ráno – so spevníkom pod pazuchou!“ A v nedeľu ráno – teda o niekoľko hodín neskôr – tento Westfálčan so svojim spevníkom pripochodoval cez ulice na bohoslužby. V tejto štvrti sa všetci navzájom poznali. V pondelok večer príde ku mne a vraví mi: „Máte pravdu. Vo fabrike sa hrozne rozčuľovali, že som išiel do kostola. Tak som teraz spoznal, čo je to za teror: Vykríkujeme o slobode, a predsa sme úbohí sluhovia ľudí. Všetko som im to tam hodil, aj ich voľnomyšlienkársku knižku. A teraz mi o Ježišovi povedzte viac!“ To bol prvý, kto sa otvorene obrátil.

Začalo sa to tým, že išiel na bohoslužby k tomu úboho malému zboru. Keď vytrval jeden, prišli za ním aj ďalší. To bol prelom. Pán Boh dal potom ešte mnoho ďalších. Ale pre mňa bolo vtedy zaujímavé to, že pre tých robotníkov padlo rozhodnutie tak, že prišli k nám – do spoločenstva kresťanov.

Pre Boha vás prosím, kvôli spáse vašich duší – nepropagujem cirkev, farárov ani spoločenstvá a ich vedúcich bratov, ale v prvom rade mi ide o vašu spásu: Pridajte sa k spoločenstvu kresťanov!

A druhá vec, ktorá patrí k verejnej stránke skutočného kresťanského života, je – otvorene vyznávať všetko, čo máme v Ježišovi.

V Nemecku sme sa dostali do šialenej situácie. Myslíme si, že si zaplatíme cirkevnú daň, a tým prenecháme šírenie evanjelia farárovi. Mňa sa to ďalej netýka.“ Niekedy si želám, aby to celé hlúpe platenie cirkevnej dane prestalo, aby kresťania, Ježišovi učeníci vedeli, že to nie je len vec farára, ale aj naša a aby ľudia spoznali Ježišovo meno tam, kde žijú: vo fabrike, v úrade, v škole. Už ste niekedy vyznali: „Je pravda, že Ježiš žije!, Je hriech, keď nadávame!, Je hanba, keď pred Bohom rozprávame oplzlosti?“ Už ste niekedy svedčili: „Patrím Ježišovi!“ Ľudia by počúvali. Niečo vám poviem: Kým nemáme odvahu priznať sa k nášmu Spasiteľovi, nie sme skutoční kresťania!

Dobre počúvajte! Ježiš hovorí: „Každého teda, kto ma vyzná pred ľuďmi, vyznám i ja pred svojim Otcom, ktorý je v nebesiach. A kto by ma zaprel pred ľuďmi, toho i ja zapriem pred svojim Otcom, ktorý je v nebesiach.“ To bude hrozné, keď sa raz v súdny deň kresťania postavia pred súd a povedia: „Pane Ježišu, ja som tiež v teba veril!“ – a Ježiš povie

Otcovi: „Nepoznám ich!“ „Pane Ježišu, bol som predsa...“ „Nepoznám ťa! Tvoj sused nevedel, že ide do pekla. Ty si ho však nikdy neupozornil, i keď si poznal cestu k životu. Mlčal si vo všetkých rečiach sveta, keď si sa mal priznať k svojmu Spasiteľovi!“ Potom možno odpovedia: „No, ale bol som sám vo viere taký slabý!“ Nato Pán Ježiš odpovie: „Tak si mohol vyznať svoju slabú vieru! Aj slabá vieru má svojho silného Spasiteľa. V skutočnosti si však nemusel vyznávať svoju slabú vieru, ale mňa! Nepoznám ťa!“ – „Každého teda, kto mňa vyzná pred ľuďmi, vyznám i ja pred svojím Otcom, ktorý je v nebesiach. A kto by ma zaprel pred ľuďmi, toho i ja zapriem pred svojím Otcom, ktorý je v nebesiach.“ To hovorí Ježiš. A On neklame! Kedy sa zase osmelíme otvoriť si ústa?

Opäť musím vyrozprávať jeden príbeh. Pred niekoľkými týždňami som prednášal v jednom meste v Porúří. Prednášky zorganizoval jeden mladý majster – automechanik, môj priateľ Gustáv. Gustáv sa stal radosným a plnohodnotným Ježišovým svedkom, pretože sa Ježiša naučil vyznávať v rozhodujúcom okamihu. Jedného pondelňajšieho rána bol vo svojej dielni. Každý rozprával, čo hanebné v nedeľu vykonal. Jeden povedal: „Tak sme sa ožrali, že nám pivo tieklo z očí!“ Druhý rozpráva rôzne príhody s dievčatami. „A kde si bol ty, Gustáv?“ pýtajú sa. Vtedy bol ešte učeň. „Ráno som bol na bohoslužbách!“, odpovedá. „A poobede v mládežníckom krúžku pastora Buscha.“ Tu sa mu začali posmievať a mladý učeň tam stál ako hlupák. Zrazu ho pochytila vražedná zlosť, keď sa mu všetci – tovariši i majstri – posmievali a pomyslel si: „Prečo sa v kresťanstve môžu nahlas priznávať nehanebnosti, ale Ježiš sa nemôže vyznávať?“ V tom okamihu sa rozhodol získať celú dielňu pre Ježiša. Začal u svojich spoluučňov a po jednom im povedal: „Dostaneš sa do pekla! Poď so mnou do nášho mládežníckeho krúžku! Tu budeš počuť o Ježišovi!“ Keď po zložení skúšok odchádzal ako majster, celá dielňa bola zmenená. Sám som sa o tom presvedčil. Všetci učni boli v našom mládežníckom krúžku, traja tovariši v Spolku kresťanských mladíkov. V dielni sa už nikto neodvážil hovoriť oplzlosti. Keď nastúpil niekto nový a chcel viesť škaredé reči, vystríhali ho: „Buď ticho, človeče, príde Gustáv!“ Mali pred ním rešpekt. Dnes má ohromné miesto, vedie veľkú autodielňu. Pán Boh ho požehnal aj navonok.

Znovu sa pýtam: Kde sú kresťania, ktorí sa odvážia znovu otvoriť si ústa a vyznať svojho Pána? Do takej miery, do akej to robíme, vnútorne rastieme.

Je kresťanský život súkromnou záležitosťou? Nie! Svetu dlhujeme svedectvo o Ježišovi. Prestaňte s tým úbohým mlčaním! Inak vás Ježiš v súdny deň nebude poznať!

Keď v dobe Tretej ríše mojich mladých ľudí ako 16 – 17-ročných húfne povolávali na vojnu, vždy som im podaroval malú Bibliu a vravel im: „Dávajte si pozor! Keď sa dostanete do služby, hneď prvý večer položte na stôl Bibliu, verejne ju otvorte a čítajte si ju. Potom nastane hrozný výbuch. Ale na druhý deň to máte za sebou. Keď to neurobíte hneď prvý deň, ďalej sa nedostanete.“ A títo chlapci to urobili. Biblia sa v prvý deň dostala na stôl! „Čo to čítaš?“ „Bibliu!“ To bolo zakaždým ako výbuch ručného granátu, pretože v nemeckom kresťanstve môže každý čítať hocikaké svinstvo, len nie Bibliu. Potom sa jednému z mojich priateľov, Pavlovi – žiaľ, padol vo vojne – stalo, že na druhé ráno, keď si otváral kufor, už svoju Bibliu nenašiel. Obzeral sa a videl, že jeden sa šklabí, potom sa začali šklabiť aj ostatní. „Ukradli ste mi Bibliu?“ - pýta sa. „Mmmmmh“. „Kde máte moju Bibliu?“ „Má ju vrchný veliteľ!“ Teraz vie, že ide do tuhého. Večer po službe sa utiahne do tichého kútika a modlí sa: „Pane Ježišu, som tu sám. Mám ešte len 17 rokov, prosím Ťa, neopušť ma teraz! Pomôž mi, aby som ťa mohol vyznávať!“ Potom ide k vrchnému veliteľovi a zaklope uňho. „Ďalej!“ Veliteľ sedí za písacím stolom. Na písacom stole leží Pavlova Biblia. „Čo chceš?“ „Prosím, pán vrchný veliteľ, vráťte mi moju Bibliu! Patrí mne!“ „Aha!“ Zoberie Bibliu a zalistuje v nej: „Tak teda tebe patrí?! Nevieš, že je to veľmi nebezpečná kniha?“ „Áno, pán vrchný veliteľ, viem. Biblia je nebezpečná aj vtedy, keď je zatvorená v kufri. Aj vtedy niekoho znepokojuje.“ Báč! Vrchný veliteľ vstane: „Sadni si!“ A potom sa priznáva: „Aj ja som chcel svojho času študovať teológiu.“ „Potom pán vrchný veliteľ odpadol od viery?“ sputuje sa vojak. Za tým sa rozprúdil nádherný rozhovor, v priebehu ktorého povedal asi 40-ročný muž 17-ročnému chlapcovi: „V jadre som nešťastný človek. Ale nemôžem sa obrátiť, musel by som sa mnohého vzdať.“ Chlapec mu odpovedá: „Chudák vrchný veliteľ! Pre Ježiša sa však oplatí obetovať hocičo.“ Vrchný veliteľ prepúšťa chlapca so slovami: „Si šťastný človek!“ „Áno, pán vrchný veliteľ!“ potvrdí Pavel – a odchádza so svojou Bibliou. Nikto v tábore už nepovedal ani slovo.

Kde sú kresťania, ktorí sa odvážia zastať svoju vec?

Je kresťanský život súkromnou záležitosťou? Áno. Znovuzrodenie a život vo viere sa odohrávajú v najvnútornejšom kútiku srdca.

Je kresťanský život súkromnou záležitosťou? Nie! Kresťania sa spájajú do spoločenstiev, k bohoslužbám, k domácim biblickým krúžkom, k mládežníckym krúžkom, ku krúžkom žien, ku krúžkom mužov. Kresťania otvárajú svoje ústa a vyznávajú svojho Pána. Nech svet vidí, že Boh v Ježišovi zapálil oheň!

Kedy bude koniec sveta ?

Nedávno som sa rozprával s jedným podnikateľom. Potľapkal ma po pleci: „Pán farár, to je pekné, že učíte mladých dobrému.“ Odpovedal som: „Úprimne sa vám priznám, že si od toho veľa nesľubujem. V Biblii je napísané, že srdce človeka je skazené od mladosti. Tu človek málo dosiahne napomínaním. Iné by som chcel dosiahnuť.“ „Áno? A čo?“ „Želal by som si, aby sa tí mladí stali vlastníctvom Ježiša Krista a teraz aj naveky Božími deťmi.“ „Pán farár, aká je to reč?! Len zostaňte oboma nohami na zemi!“ Dobre je to povedané, nie? „Len zostaňte oboma nohami na zemi!“ Nahlas som sa zasmial: „Na ktorej pôde si želáte zostať, milý pán riaditeľ? Nezbadali ste ešte, že pôda pod našimi nohami sa už dávno hýbe?!“

Tak si myslím, že na to, aby človek pochopil, že pôda sa stala veľmi neistou, ani nemusí byť priemyselným riaditeľom. Dnešného človeka zaťažuje strach. Každý hľadá istotu, a predsa cíti, že jej niet. Niektori si otvorí bankový účet vo Švajčiarsku, iní si stavia bunker v Bolívii. Hádám len voľakde bude istota! Predsa však všetci cítime, že nikde niet istoty. Preto sa v našej dobe znovu vynára otázka: „Čo bude so svetom?“ Je to takmer znamenie dnešnej doby, že sa znovu pýtame: „Kedy bude koniec sveta?“

Pred niekoľkými rokmi vyšla divadelná hra známeho švajčiarskeho spisovateľa Dürrenmatta, „Fyzici“. Hra sa končí tým, že jeden z fyzikov vysloví temnú prognózu: Nedá sa zabrániť tomu, aby sa ľudstvo nezničilo atómovou bombou. Doslova píše: „A rádioaktívna zemeguľa sa niekde nezmyselne točí ďalej.“ Človek vidí, ako sa vo vesmíre nezmyselne otáča vymretá a spustošená zemeguľa. Už samo o sebe je pozoruhodné, že jeden spisovateľ tak brutálne uvažuje o skaze sveta. Ja si však nemyslím, že by sa to tak skončilo, že by niekde tá rádioaktívna zemeguľa mohla krúžiť vesmírom. Keby

som to povedal Dürenmattovi, opýtal by sa: „Prečo tomu neveríte? Veď je jasné, že to tak bude.“ Ja by som mu vysvetlil: „Lebo v Biblii je to napísané inak. Pán Ježiš povedal: Toto pokolenie sa do konca nepomíne. Teda svet neskončí tak, ako si to myslíte vy, hoci sa to zdá možné.“

Prirodzene, zostáva otázne, komu chceme vo veciach budúcnosti veriť.

Existujú dve nelegálne metódy, ako sa o budúcnosti niečo dozvedieť.

Jeden spôsob je ten, ktorý majstrovsky ovládal Jozef Goebbels (minister propagandy Hitlerovej vlády, pozn. prekl.). Spočíva v tom, že človek si jednoducho niečo vysníva. Ešte ho počujem hovoriť: „Za päť rokov budú nemecké mestá krajšie ako kedykoľvek predtým.“ Metóda teda spočíva v tom, že svoje sny si premietam na hmlu, ktorá zastiera budúcnosť. V tom sú majstrami Svedkovia Jehovovi. My, starší, sa ešte pamätáme, že v roku 1925 plagáty na každej ulici hlásali: „Milióny dnes žijúcich ľudí nezomrú.“ Toto heslo zverejnili „Vážni bádatelia Biblie“. A potom zahynulo viac ľudí ako kedykoľvek predtým v dejinách ľudstva. Jednoducho si do budúcnosti vymysleli niečo pekné. Neskôr sa premenovali na Svedkov Jehovových. Azda aj teraz si vymyslia voľačo nové.

Druhý, nelegálny spôsob je, že sa človek obráti na veštcov a pýta si od nich radu. Tomu ani trochu nerozumiem. Ani tomu nechcem rozumieť – vešteniu, špiritizmu, vykladaniu z kariet a horoskopom a čo ja viem, čomu všetkému?! Poviem vám, prečo o tom nechcem nič vedieť. V mojej Biblii je na viacerých miestach napísané: „Takto hovorí Boh: Ak sa niekto obráti k duchom mŕtvych, k veštcom, obrátim svoju tvár proti tej osobe a vyhladím ju z jej ľudu.“ Pretože však považujem za veľkú vec to, že patríam k Božiemu ľudu, aby som bol spasený, takýmto veciam sa vyhнем. Ak sa už niekto z vás niečoho takého dopustil, hovorím pre spásu jeho duše, aby to zanechal a volal k Ježišovi o odpustenie, vyznávajúc svoj hriech.

Rozhodol som sa spoliehať jedine na Slovo Božie, ktoré je v Biblii, lebo po prvé: má pečať svetla a pravdy, a po druhé, muži Biblie hovorili: „Tak hovorí Boh!“ Teda jestvuje jediná správna cesta, po ktorej dôjdeme k poznaniu budúcnosti: O budúcnosti nám hovorí Biblia.

Keď Druhá svetová vojna zúrila najviac, tajná polícia mi zakázala prednášať a cestovať. Účinkovať som mohol už iba v Essene. A hoci v tom zbombardovanom meste som mal každý večer biblické hodiny v nejakej pivnici, predsa som mal dosť voľného času. Ten som využil na to, že som si riadne preštudoval poslednú knihu Biblie – Zjavenie Jána. Spoznal som, že táto kniha je mimoriadne aktuálna. A tak by som aj vám chcel odovzdať niekoľko svojich poznatkov.

Teraz vám ukážem, čo o budúcnosti celkom jasne vyhlasuje Biblia.

1. Ježiš sa vráti

Biblia jednoznačne hovorí: **Stredobodom kresťanského očakávania je veľká udalosť, totiž, že zavrhnutý Kristus sa vráti vo veľkej sláve.**

Keď vstúpil do neba, stáli tam Jeho učeníci a pozerali sa za Ním, ako mizne v iných dimenziách. Čítame: „Oblak vzal im Ho spred očí.“ Potom zrazu dvaja Boží poslovia stáli pri nich: „Tento Ježiš, ktorý vám bol vzatý do neba, príde zase tak, ako ste Ho videli odchádzať do neba!“ – Ježiš sa vráti! Z Božej dimenzie Pán Ježiš znovu jedného dňa príde do nášho trojrozmerného sveta! To je nádej kresťanov.

Rozpoviem vám, ako sa mi tento trochu neobvyklý odkaz celkom objasnil. Asi pred tridsiatimi piatimi rokmi som ako mladý farár prišiel do baníckej oblasti – do Essenu. Ako 27-ročný mladík som stál uprostred dvanásťtisíc baníkov. Moje poslanstvo nikoho nezaujímal. Uprostred obvodu bolo bezútešné námestie, obkolesené starými barakmi. Na jednom rohu zostal starý dom, v ktorom som si zanedlho zriadil malú sálu pre biblické hodiny. Bolo pekné, ako ľudia postupne prichádzali; niekoľko baníkov, komunisti a voľnomyšlienkári, ktorí chceli počuť, čo chce povedať „farárisko“. Niekoľko ženičiek, pár detí a dvaja-traja mládenci. Čo však bolo zvláštne, že toto malé zhromaždenie rozdráždilo celý obvod. Nakoniec to bolo tak, že nás zakaždým vyrušovali. Raz vybili sklá na oknách, museli sme ich zabeďniť. Druhýkrát už kamene bubnovali na dosky v oknách. Na ďalší raz pred dvermi, ktoré viedli do sály, hrali futbal s plechovkami tak, že človek vnútri nepočul ani vlastného slova. Ďalšíkrát zase demonštrovali s pišťalami pred našou sálou. Potom zase vonku spievali: „Nás nič nezastraší, nijaká vyššia bytosť. Ani Boh, ani cisár alebo tribún, my si sami pomôžeme.“ A my vnútri sme vtedy spievali: „Pán Boh je láska, dal nás vykúpiť, Pán Boh je láska, ľúbi i mňa.“ To boli časy! Jedného dňa to bolo obzvlášť hrozné. Akoby sa boli skutočne všetci čerti a pekelné mocnosti rozbesnili. A potom sa stalo čosi zvláštne. Naraz niečo treslo do dverí a bolo počuť dopad ťažkého predmetu. Pomyslel som si: „Hodili sem bombu!“ Potom bolo počuť, ako niekto uteká preč. Až sa nám srdce zastavilo. Všade panovalo ticho. Otvoril som dvere, a hľa: v kaluži ležal veľký železný kríž s Kristom. Spoznal som ho: Odtrhli ho zo steny katolíckeho domova mužov v blízkosti a hodili ho do dverí: „Tu máte svojho Krista! Do smeti s Ním!“ Bol tmavý novembrový večer. Pršalo a tam, v kaluži ležal kríž. Stál som na tom pustom mieste, obklúčený barakmi a ťažkými vežami, za mnou stálo trasúce sa malé zhromaždenie a dole v špine ležal symbol Vykupiteľa! Uvažoval som: Boh by mal tisíc dôvodov opustiť tento svet, a predsa to neurobil! Poslal svojho Syna

a Syn Boží urobil neslýchanú vec: vzal na seba naše hriechy a nechal sa ukrižovať. A človek namiesto toho, aby modliac sa padol do prachu pred Vykupiteľom, hodí Jeho obraz do mláky a napljuje na zachraňujúcu, vystretú ruku! Tí Ježiša aspoň nenávideli! Občania dnešných dní Ho už ani nevedia nenávidieť, ale úplne ľahostajne zahodia kríž do blata. Temný hnev vo mne len tak kypel. Uvažoval som: „Čo teraz Boh urobí? Oheň by mal padať z neba!“ Ale oheň nepadal. Naďalej pršalo a obraz ukrižovaného Vykupiteľa ležal v kaluži. Z diaľky som počul posmešný smiech. Posmievali sa mi! Potom mi však prišlo na um: Nebude to tak vždy, že Syn Boží, ktorý zomrel za svet, zostane taký opovrhnutý. Tak to nezostane navždy! „Teraz zakrýva Svoju moc a velebnosť.“ Ale je celkom isté, že príde deň, keď tento svet, ktorý Ním opovrhuje, spozná, že On bol jedinou šancou na život pre ľudstvo a že On je kráľom celého sveta. Opäť príde v sláve! Keď som potom v ten daždivý večer stál uprostred malého zhromaždenia, s krížom potupeným v blate, keď som ich volal späť do našej malej sály, po prvýkrát som sa naozaj zaraďoval tomuto posolstvu: „Ježiš príde znovu!“ Vrátil som sa k pultíku, otvoril som Bibliu na mieste, kde u Matúša v 24. kapitole čítame: „...a uzrú Syna človeka prichádzať na nebeských oblakoch s mocou a slávou veľkou.“ Odvtedy sa na to teším.

Keď vidím, ako opovrhujú mojím Spasiteľom, ktorý zachraňuje pred smrťou, odpúšťa hriechy, ktorý robí ľudí šťastnými a slobodnými, vtedy sa teším, že príde deň, keď z Neho spadne plášť opovrhnutia a On sa vráti v sláve!

Keď som po prvýkrát vstúpil do klubovne essensej mládeže, do domu farára Weigla, vo veľkej sále, kde sa stretávalo niekoľko sto mladých ľudí, na stene som uvidel jediný obraz: Prichádzajúci Pán Ježiš. Dole vidno mesto, nad ním sú oblaky a nad nimi na bielom koni On – kráľ, ktorý dvíha svoje prebodnuté ruky. Povedal som svojmu predchodcovi, farárovi Weiglovi: „Nie je trošku čudné, že si v mládežníckom dome vyvesil tento jediný obraz? Ja by som sem dal niečo iné!“ Vysvetlil mi: „Milý brat Busch, chlapi pracujú celý týždeň v kanceláriách, v školách, továrňach, baniach. Ak tam vydávajú svedectvo o Pánovi Ježišovi, robia si z nich len posmech. Keď sa nechcú zúčastniť na ich hriechoch, posmievajú sa im a napádajú ich. Často sa tak stávajú nesmelými, ale keď tu sedia, nech im obraz povie: ‚Už je navždy rozhodnuté, že Ježiš zvíťazí. Jeho bude celý svet!‘“

Sám som zažil, aká je táto nádej nádherná. Počas Tretej ríše ma v Darmstadte dali do väzenia, lebo som na jednom veľkom zhromaždení hovoril o Ježišovi. Sedel som v aute vedľa komisára SS. Okolo nás stovky ľudí. Šofér dostal rozkaz: „Pohni sa!“ Motor nechcel naštartovať, hoci to

auto bolo iste dobré. Komisár kričal: „Človeče, pohni sa!“ Ja som sedel vedľa neho vzadu ako zajatec. Motor nenaskočil. Auto sa nepohlo. Vtedy z rozrušeného davu zo schodov chrámu jeden mládenec prenikavým hlasom zaspieval: „Navždy je rozhodnuté, že Ježiš zvíťazí, Jeho bude celý svet. Lebo po noci smrti Boh všetko odovzdá do Jeho rúk. Trpel na kríži, vystúpil na trón Boží. Áno, len Ježiš zvíťazí!“ Potom sa stratil v dave. Motor konečne naštartoval. Hovorím dôstojníkovi: „Vy ste chudák! Ved ja som na víťaznej strane!“ Zamyslel sa a zamrmal: „Kedysi som aj ja bol v združení mladých kresťanov.“ „Áno? A dnes kresťanov zatýkate? Chudák! Nechcel by som s vami meniť!“ Tak sme sa dostali až k väzeniu, ale predtým sa otvoril výhľad na príchod Ježiša.

Čím sú časy temnejšie, tým potrebnjšie je, aby sme čakali na nový príchod Ježiša.

Vidíte? Jeho slávny príchod na Zem už bude vlastne Jeho tretím príchodom. Po prvýkrát prišiel, keď sa stal človekom. Narodil sa z Márie a ležal v jaslíčkách v Betleheme. Oslavujeme to na Vianoce, ak ešte vôbec chápeme význam toho, že Syn Boží prišiel a stal sa človekom, aby sme sa my stali Božími deťmi a Jeho bratmi a sestrami.

Jeho Druhý príchod sa deje dnes, cez Ducha Svätého. On povedal: „Stojím pri dverách a klopem na vaše srdcia. Ak niekto počuje môj hlas a otvorí dvere, vojdem k nemu.“ Viete, prečo sa konajú evanjelizácie? Radi by sme pomohli Pánovi Ježišovi, aby sa teraz k vám mohol dostať. Biblia hovorí: „Tým, čo Ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi.“ Otvorte Mu teda svoje srdcia!

A tretíkrát príde na túto Zem v sláve. Vidíte, tak to po sebe správne nasleduje. Prešli sme už všetkými spoločenskými systémami: Konštitučná a absolutistická monarchia, prezidentská a národná demokracia, diktatúry a čo ja viem, čo všetko. A iste sme všetci videli, že ani jeden systém za veľa nestál. Potom predsa musí ukázať, ako bude vládnuť Ježiš, môj Kráľ a Pán!

2. Čo predchádza príchodu Pána?

Biblia rozpráva, že dejiny sveta prechádzajú stáročiami, ale raz znenazdania príde doba, keď sa dejiny sveta nachýlia ku koncu. Pre to obdobie použijem výraz, ktorý v Biblii nie je. Nazvime tú dobu posledné časy.

Biblia hovorí, že to bude obdobie všeobecnej bezradnosti, keď problémy človeku prerastú cez hlavu a bude zrejماً bezradnosť a neschopnosť človeka. Pán Ježiš spomínal štyri znamenia posledných čias.

Hovorí, že charakteristickou črtou bude úplný zmätok. Ježiš to vyjadril takto: „Povstane národ proti národu a kráľovstvo proti kráľovstvu.“ Ešte nikdy nebola doba, keď toľkí veľmi dobre platební diplomati usporadúvali toľko nákladných konferencií, ako dnes. Ešte nikdy nebola doba, keď sa tak nezmyselne zbrojilo za peniaze národov ako dnes. Za tie peniaze, čo sa vynaložia na atómové zbrane, by sa dali vystavať celé mestá, vyriešiť nedostatok bytov. Miesto toho však hovoria, že sa musíme vyzbrojiť. Aj ten najmenší štátik musí mať atómové bomby. A pritom túžba národov po mieri ešte nikdy nebola taká silná. Chceme mier. Nikto nechce vojnu, a predsa každý šialene zbrojí. Z toho jasne poznať politický chaos posledných čias.

Druhý znak, ktorý Ježiš uvádza, je bezradnosť v hospodárskej oblasti. Ježiš hovorí: „Bude hlad, mor a dražoba.“ Zem dáva dosť potravín na nasýtenie celého ľudstva. Bolo na svete niekedy toľko študovaných ekonomických odborníkov ako dnes? Ešte nikdy nebolo hospodárstvo také zložité ako dnes. A predsa sa podľa správ OSN viac ako polovica ľudstva nemôže nasýtiť. Či by sa v takej vyspelej spoločnosti, kde je k dispozícii toľko bohatstva, nedali nasýtiť ľudia? Ale to sa dosiaľ nepodarilo. Hospodárska bezradnosť rastie.

Tretí znak, ktorý Ježiš pre posledné časy uvádza, keď problémy prerastú ľuďom cez hlavu, je náboženský zmätok. Ježiš to vyjadril takto: „Povedia: Ajhľa, tu je Kristus! alebo: Tam je!“

Nedávno ku mne prišiel jeden mládenec: „Čomu mám vlastne veriť? Sú rímsko-katolíci, gréko-katolíci, reformovaní, luteráni, metodisti, baptisti, Armáda spásy, letničníci, slobodné cirkvi, jehovisti, novoapoštolskí, mohamedáni, budhisti atď., atď. Čomu mám veriť?“ Zasmial som sa a povedal mu: „Mladý muž, buďte pokojný, bude to ešte horšie. Tak hovorí Biblia.“

Aj to je znamením posledných čias, že ľudia sa neriadia podľa slova Božieho, a preto ich diabol mátie. A Boh to dovolí: „Tu je Kristus, tam je Kristus!“ Náboženský zmätok je strašný! So strachom a smútkom pozorujem, ako ľudia veľkomiest behajú od jednej náboženskej senzácie k druhej. Tak rád by som im povedal, že ich nijaký evanjelista nemôže spasiť! Ak sami nenájdete svojho Vykupiteľa, navždy zostanete bez pomoci!

Posledné časy majú aj štvrté znamenie: Izraelský národ roztrúsený po celom svete sa vráti do Palestíny. Očividným a úžasným znamením tohto veku je, že vznikol štát Izrael. Podľa niektorých to však ešte znamenie nie je, ale keď som nedávno na švajčiarskej hranici čakal na colné odbavenie a predom mnou stálo auto so značkou štátu Izrael, pomyslel som si: „Biblické zaslúbenia sa plnia! Poznávacie značky to jasne dosvedčujú!“

Môj otec mi rozprával, že Židom v roku 1899 ponúkli ostrov Madagaskar ako ich nový domov. Oni vtedy povedali: „Nie! My máme len jeden príslub, že pôjdeme do zeme našich otcov!“ Svet si vtedy myslel, že sa to nemôže stať. Dnes však štát Izrael existuje.

Charakteristikou posledných čias je teda to, že človek bude čoraz bezradnejší a napriek všetkému pokroku nebude vedieť svoje problémy vyriešiť. Neschopnosť človeka bude zjavná. Nevie, ako dlho budú trvať posledné časy, Biblia neuvádza roky, ale napomína: „Bdejte!“ Apoštol Pavel o nasledovníkoch Ježiša píše: „Nespíme, ako ostatní, ale bdieme a budeme triezvi!“ Keď bezradnosť dosiahne najvyšší stupeň, vtedy sa objaví Antikrist – proti-Kristus – ešte pred príchodom Ježiša. Tie časy by som označil za posledné časy. Veď tú bezradnosť posledných čias prežívame už aj teraz. Naša bezradná doba hľadá súceho a silného človeka. Svet už teraz volá po silnom mužovi. Na vrchole bezradnosti sa objaví silný, veľký človek, ktorý sa bude vydávať za vykupiteľa sveta. Nebude to však Kristus, ale Antikrist. Z mora národov sa vynorí – tak hovorí Biblia – diktátor a prevezme svetovládu. My ho voláme Antikrist. Pod ním bude ešte raz zjednotený celý svet. Tento úsek dejín je charakterizovaný vzdorom ľudí. Je to posledný pokus sveta zachrániť sa politickými a hospodárskymi programami. Biblia nám túto veľkú diktatúru predstavuje priam fascinujúco. Hovorí o tom obraznou rečou. Musíme nechať Ducha Svätého, aby nám daroval svetlo na to, aby sme tomu porozumeli.

Rozpoviem vám, ako Biblia hovorí o poslednom tyranovi, o Antikristovi. Apoštol Ján píše: „Stál som na morskom piesku.“ Zrazu z mora vystúpilo zviera, hrozná beštia s mnohými hlavami a diadémami a s veľkou papuľou, ktorou sa mocne rúhala. Ako si máme vysvetľovať tento veľkolepý obraz?

More je obrazom národov sveta. Kto už bol pri mori, vie, že more nikdy nie je pokojné. Také nepokojné sú aj národy sveta, večne hučia. Posledný vykupiteľ sveta vystúpi z hlbín hučania národov. Všetci veľkí politici posledných desaťročí už vystupovali ako spasitelia. Všetci prišli z mora národov. Malý Korzičan, Napoleon, malý slobodník svetovej vojny, Adolf Hitler, obuvník Stalin. Všetci sú predchodcami Antikrista. Prichádzajú zdola. A ľud nadšene kričí: „Jeden z nás!“ Môj Vykupiteľ, Ježiš Kristus, však neprichádza z mora národov, ale z Božieho sveta, lebo je Synom živého Boha!

Antikrist je označený ako šelma. Čo to znamená? Biblia o človeku hovorí: „Boh stvoril človeka na svoj obraz.“ Čím viac sa obraciam k Bohu, tým viac budem človekom. Keď sa však človek k Bohu obracia chrbtom, stáva sa beštiálnejším. Nietzsche, veľký nepriateľ kresťanstva, hovoril: „Aj ten najšľachetnejší človek je iba svetlou beštou.“ On

to chápal. Antikrist bude človek, ktorý úplne zaprel Boha, obrátil sa k Nemu chrbtom, a preto je z neho len ukrutná, nemilosrdná beštia.

Je šelmou a „má mnoho hláv“. Čo to znamená? Nie je hlúpy! Ľudia si povedia, „má hlavičku.“ Má „podobné ústa ako lev“, čo znamená, že zaplní svet svojou propagandou. Trochu sme už počuli tie „levie papuľky“, ako to znelo zo všetkých reproduktorov. Viem si predstaviť, ako to bude, keď Antikrist všetko prealcuje svojou nezmyselnou propagandou! A všetko sa mu poddá, tomu poslednému ľudskému pokusu – bez Spasiteľa, Pána Ježiša – spasiť svet. Tak sa má človek spasiť bez obrátenia a pokánia. A všetky otázky sa vyriešia.

Vyriešia sa politické problémy, lebo Antikrist vytvorí jednu svetovú ríšu. Vyriešia sa aj hospodárske otázky: každý dostane svoj potravínový lístok. Vyriešia sa aj náboženské otázky: „Ja som vykupiteľ sveta“, povie Antikrist, „mňa zbožňujte!“

Je strašné vidieť, akým smerom sa uberá naša doba!

Potom už celý svet bude patriť Antikristovi, iba kresťania povedia: „My ťa nebudeme zbožňovať!“ Každý bude musieť mať na čele znak. Kresťania však povedia „nie! My máme Spasiteľa Ježiša!“ A potom sa začne prenasledovanie. V Biblii je napísané: „Nikto nemohol ani kupovať ani predávať, kto nemal znak mena šelmy alebo číslo jej mena.“ K tomu vykladač Biblie, Auberlen, pred 150 rokmi napísal: „Teraz tomu ešte celkom nerozumieme, ale neskôr to bude jasné.“ Dnes už tomu rozumieme. Poznáme už totalitné štáty. Vieme, že taký človek nedostane povolenie na usídlenie, nedostane lístok na chlieb, ani pracovnú knižku. Môže veriť čomu chce, ale je bez domova, bez práva. Veď to sa deje už aj medzi nami.

Keď som to čítal, bol som zhrozený a uvažoval som: „Sú ľudia, ktorí si myslia, že Biblia je už prekonaná. No nie Biblia je prekonaná, ale naše svetonázory sú prekonané. Biblia nás vedie do budúcnosti.“

Antikrist všetko strpí, okrem priznania sa k pravému Spasiteľovi, Ježišovi Kristovi. Preto bude ešte raz veľké prenasledovanie kresťanov.

Raz som o týchto veciach rozprával mojim deťom, načo moja malá dcérka začala plakať. „Dieťa moje, prečo plačeš?“ spýtal som sa jej. Plačúc mi odpovedala: „Veď to sa môže začať hociktorý deň!“ „Áno“, povedal som, „to je možné.“ „A ak ja nebudem verná svojmu Spasiteľovi, čo bude potom?“ „To by bolo hrozné, ale potrebuješ len to, aby si sa Ho dnes pevne držala.“

Tá doba nás môže prepadnúť už zajtra. Vtedy už nebudeme mať možnosť nájsť Ježiša. Potom už nebudú bohoslužby. Zvony budú rozťavené a prepracované na pomníky Antikristovi. Z kostolov sa stanú múzeá, kde budú vystavovať fotky z mladosti Antikrista. Darmo

budú ľudia volať o potešenie. Keďže jediného Tešiteľa, Ježiša zavrhli, nenájdu viac pokoja. U proroka Jeremiáša som čítal: „Pretože ste ma zavrhli, hovorí Hospodin, nebude viac utešiteľov.“ Človek bude vydaný človeku v celom svojom bezútešnom položení. Verím, že kresťania aj vtedy budú šťastní, keď budú musieť zomierať. Budú mať v tej hroznej dobe svojho Tešiteľa.

Ohromili ma Ježišove slová, že v tej dobe súženia budú ľudia umierať od strachu v očakávaní nastávajúcich vecí. Ján v Zjavení píše: „Antikrist naplní svet plechovou hudbou a zástavami.“ Pomyslel som si: „Ako tie dve veci idú dohromady?“ Na jednej strane je strach a očakávanie a na druhej strane veľké výsledky. Odvtedy však, ako som prežil rok 1933, viem, že svet môže byť naplnený „hurá“ hudbou a zástavami a pritom sa bojí v očakávaní nastávajúcich vecí.

Keď bude Antikristova vláda na vrchole svojej moci a bude triumfovať a myslieť si, že už zvíťazil a Ježiša porazil, vtedy zasiahne Boh: Ježiš sa vráti s veľkou slávou! O Antikristovi ďalej čítame už len málo: Ježiš ho premohol mečom vychádzajúcim z Jeho úst.

Čím pochmurnejšie sú časy, čím hrozivejšie vidieť bezradnosť ľudstva a znaky Antikristovej ríše, tým viac pozdvihnú hlavu tí, ktorí čítajú Bibliu. Oni čakajú, že príde Ježiš!

3. Čo bude po príchode Ježiša?

Biblia tu ešte opisuje niektoré veľké udalosti. Najskôr hovorí, že Ježiš bude na tejto Zemi kralovať tisíc rokov ako kráľ. Pravdepodobne aj to je symbolická reč a znamená, že Ježiš tu bude panovať dlho. Považujem to všetko za správne zoradené: Najprv sa odhalí bezradnosť ľudstva, potom príde posledný pokus ľudského vzdoru o záchranu sveta a potom bude panovať môj Kráľ! A On vie kralovať! Len choďte do takých domov, ktoré riadi On! Aj dnes sú už také domy, kde vládne Ježiš. Hneď pri vstupe zistíte, že je tam celkom iné ovzdušie.

Poznal som jeden mladý pár. Jedného dňa on sedel oproti mne a hovoril mi: „Chcel by som pred Bohom kapitulovať. Doposiaľ som Boha popieral a otvorene som proti Nemu hovoril. Už nemôžem.“ Potom vysvitlo, že jeho mladé manželstvo stroskotalo. Vysvetľoval: „Chcel som svetu ukázať šťastné manželstvo aj bez Ježiša.“ Potom sa to všetko zrútilo. Pri mŕtvole svojho prvého dieťaťa sa pobili. Teraz priznával: „Boh je proti nám. Vztyčujem bielu zástavu.“ Pohreb dieťaťa – ja som ho pochovával – bol otrasný. Tu rakva dieťaťa, tam muž so svojou partiou, oproti mladá, pekná žena, zatrpknutá, so svojimi. Dva svety, dve partie a medzi nimi mŕtve dieťa. Prešlo vyše

roka, kým aj manželka uverila v Pána Ježiša. Nezabudnem na list, ktorý som od nej dostal práve na Veľkú noc: „Ježiš vstal z mŕtvych aj v mojom srdci!“ Potom sa znova riadne zosobášili, veď úradne ešte ani neboli manželmi. Opäť začali spolu žiť. Obaja boli samostatní a rozumní ľudia. Teraz však nastala zázračná premena. Muž mi to raz zdôvodnil takto: „Predtým u nás vždy všetko vypáľilo zle.“ „A prečo je teraz všetko v poriadku?“, opýtal som sa. So šťastnou tvárou mi odpovedal: „Lebo teraz u nás panuje Ježiš. Teraz už moja žena nehovorí: tu rozkazujem ja! A ani ja už viac nepoviem: tu som pánom domu ja! Teraz sa obaja pýtame: ‚Čo chce Ježiš?‘ A všetko sa darí.“ Vtedy som pochopil, že keď Ježiš takto už teraz panuje po domácnostiach, tak pekne, dobre a nádherne, ako bude potom, keď bude panovať ako kráľ Zeme?! Tisícročné kráľovstvo bude nádherné, veľkolepé! Ježiš ako Kráľ! „Ó, deň nádhery, Ježiš Kristus, Ty slnko!“

Po Ježišovom panovaní Boh ešte raz vyskúša celé to šťastné ľudstvo, či sa jeho srdce skutočne zmenilo. Satan bude doslova pustený z reťaze a bude zjavené, že srdce človeka sa v podstate nezmenilo a že ľudstvo zostalo rovnaké. Biblia sa už len krátko zmieňuje o tom, že nastane posledné povstanie proti Bohu a vtedy príde koniec sveta. Slnecné sústavy sa rozpadnú, nebo a zem sa pominú. Ján píše: „Videl som veľký biely trón a Toho, ktorý sedel na tróne, videl som mŕtvych, veľkých i malých: stáli pred trónom a knihy sa otvorili. Aj iná kniha, kniha života sa otvorila a mŕtvi boli súdení zo zápisov v knihách podľa svojich skutkov. Ak niekto nebol zapísaný v knihe života, vrhli ho do ohnivého jazera.“ Ktosi sa ma opýtal: „Kde stojí trón, keď sa všetko pominulo?“ Odpovedal som: „To nech nie je tvojou starostou. Ty sa radšej staraj o to, ako obstoíš pred súdnou stolicou.“ Človek môže zahnúť. Bol by som radšej, keby táto hrozná pravda v Biblii nebola. Ale Biblia obsahuje aj tú hroznú možnosť v našom živote, že môžeme byť naveky zatratení!

Na ilustráciu uvediem malú príhodu. V jednom zámku sedela malá spoločnosť. Reč sa obrátila aj na kresťanstvo. Sedeli okolo krbu, kde horel oheň. Jeden elegantný starší pán povedal domácej panej: „Z vašich slov zisťujem, že ste kresťanka. Vážne veríte tomu, čo sa píše v Biblii?“ „Áno!“ „Aj to, že mŕtvi vstanú pri vzkriesení?“ „Áno!“ „A že všetci budeme súdení?“ „Áno!“ „A že, kto nie je zapísaný v knihe života, dostane sa do pekla?“ „Áno, aj tomu verím!“ Host prejde cez miestnosť do kúta, kde má svoju klietku papagáj. Vyberie vtáka, ide ku krbu a chce ho hodiť do ohňa. Domáca pani ho naľakane zachytí: „Čo to robíte!? Úbohý vták!“ Host sa na to zasmieje: „Počujte, vy ľutujete aj toto malé zvieratko. A váš takzvaný Boh lásky uvrhne milióny

do pekla?! Smiešny Boh lásky!“ Po krátkej chvíľke ticha mu domáca pani hovorí: „Ste na omyle! Boh nikoho nezavrie do pekla! My sami sa doň dobrovoľne rútime. Boh chce, aby bol každý človek spasený!“

O poslednom súde nám Biblia podáva otrasný obraz. Vidíme Božiu súdnu stolicu: „Videl som mŕtvych, veľkých i malých, stojacich pred Bohom.“ Ako veľmi sa človek proti tomuto obrazu ohradzuje: „To predsa nie je pravda!“ Môjho mladého priateľa sa raz v továrni opýtali: „Ty naozaj veríš, že bude posledný súd?“ „Áno, verím.“ Druhý sa mu začal posmievať: „Pozri, koľko ľudí žije dnes a koľkí už zomreli! A teraz si predstav, ako môže byť súdený každý osobitne? Pováž len, ako dlho by to trvalo?!“ Mládenec na to odvetil: „Keď tá hodina príde, vtedy už budeme mať veľa času, veď už nebudeme mať nijakú inú prácu.“

Áno, Boh bude mať aj vtedy pre nás čas. Tu nám preukáže naposledy, že nás berie vážne, tým, že nás po jednom bude súdiť. Boh nám ukázal, že nás berie vážne, keď Jeho Syn zomrel za nás. Ak aj vy sami neberiete svoj život vážne, ale ho ľahkomyselne mrháte v hriechoch – Boh vás berie vážne. Aj to bude zjavené v súdny deň.

Biblia uzatvára obraz pre budúcnosť takto: „Videl som nové nebo a novú zem, kde prebýva spravodlivosť.“ A ten nový svet je opísaný v surrealisticky nádherných farbách, z čoho vyplýva, že Boh dosiahol svoj cieľ! Tí, ktorí sú zapísaní v knihe života, zaplnia nový svet a budú podobní Synovi Božiemu. V tom svete nebude polícia, žaláre, súdy, diabol, vojny, bolesti, hriech ani smrť. Prečítajte si tú nádhernú 21. a 22. kapitolu Zjavenia sv. Jána sami! Tie obrazy sú nad našu predstavivosť, lebo my poznáme iba svet bolesti, hriechu a smrti. Rád by som bol tam, v tom novom svete Pána Boha! Vy nie?

4. Bud' – alebo!

Chcel by som to celé ešte raz zhrnúť. Pozrite, čím viac študujem obrazy Biblie o posledných časoch, tým hlbšie vo mne dozrieva presvedčenie, že na konci budú len dvojakí ľudia: zachránení a zatratení.

Keď mi hovoria: „Dnes už na celom svete málokto dbá o Ježiša“, vtedy im odpovedám: „Možno, že bude veľmi mnoho zatratených!“ Naši otcovia sa modlili o príchod kráľovstva Božieho: „Ak aj nevojdú mnohí, ale ja vojdem s menšinou.“ Na konci budú len zachránení a zatratení! Dovoľte mi k tomu ešte niečo dodať!

Najprv slovo k zatrateným. Mój priateľ, Pavel Humburg, mi raz rozprával: „Mal som sen. Bol súdny deň. Počul som, ako Ježiš posielal zatratených preč: ‚Odídte odo mňa, zlorečení!‘ – tak píše Biblia. Videl

som ich, ako sa prestrašene vytratia – zúfalí, zohnutí. Vtedy som si všimol, že jeden sa pýtal druhého: ‚Videl si aj ty?‘ ‚Áno‘, odpovedal, ‚videl som!‘ Ruka, ktorá nás odmietla, bola prebitá klincami. Aj pre nás bola pribitá na kríži, ale my sme si to ani nevšimli. Teraz sme právom odsúdení!‘“

Počujte! On umrel aj za vás! Nezáleží na tom, v čo teraz veríte alebo či ste bezbožní, jedno si zapamätajte: Ježiš zomrel za vás! Poďte teda k Pánovi! A ak sa niekto vyhovára: ‚Ja som hriešnik!‘, môžem mu povedať len tolko: ‚Ježiš predsa hľadá práve hriešnikov! Niet predsa iných ľudí!‘ A ak niekto tvrdí, že je dobrý, nehorázne klame! Najhoršie sú na tom na ceste do zatratenia práve tí, ktorí hovoria: Nepotrebujeme Vykupiteľa! Sú natoľko stratení, že už ani nebadajú, akí sú stratení!

Ešte jedna myšlienka k zachráneným. Biblia opisuje v budúcom svete, že nové hlavné mesto, Jeruzalem, tam bude mať za základ dvanásť obrovských drahokamov. Na nich sú mená dvanástich apoštolov, ktorí vydali svedectvo o evanjeliu. Raz som si to predstavil. Je tam vypísané: ‚Peter‘, ‚Ján‘, ‚Jakub‘ ... a na jednom ‚Matúš‘. Viete, odkiaľ prišiel Matúš? Bol to strašný zdierač, gauner a šmelinár! Jedného dňa sedel, vykonávajúc svoje špinavé obchody. Keď tade prechádzal Ježiš, zavolať ho, aby Ho nasledoval. Vtedy Lévi, tak sa predtým volal, nechal všetko a odišiel s Ježišom. Zažil aj to, keď Vykupiteľ zomieral aj pre neho, zažil, ako vstal z mŕtvych, aj to, ako sa vrátil späť do neviditeľného sveta a zoslal Ducha Svätého.

Neskôr ho jeho priatelia nahovárali: ‚Všeličo si už s Ježišom prežil, veď o tom napíš!‘ Aj to urobil. Tak vzniklo Matúšovo evanjelium, ktoré máme v Biblii a prostredníctvom tohto evanjelia už cestu k Ježišovi našli milióny ľudí. Nové meno Léviho, Matúš, je tam na prednom mieste nového sveta – meno špinavého chlapa, ktorého Ježiš zachránil. Taká silná je milosť Ježiša Krista! Tak mocne vie zachraňovať! A tá milosť chce začať pôsobiť aj vo vás. Neprotivte sa jej! Ide o vašu záchranu pre súčasnosť i pre večnosť!

Oplatí sa žiť s Bohom ?^{*}

Naša téma znie: „Čo máme zo života s Bohom?“ Mohli by sme sa spýtať aj takto: „Oplatí sa byť kresťanom?“ K tomu vám najprv prečítam niečo z Biblie. V liste apoštola Pavla Efezanom čítame: „Požehnaný Boh a Otec nášho Pána, Ježiša Krista, ktorý nás v nebeských veciach požehnal každým duchovným požehnaním v Kristovi.“ Božie slovo nádherne svedčí o bohatom požehnaní, ktoré kresťania dostávajú cez Ježiša. Pred ďalším vysvetľovaním si však musíme ozrejmiť niektoré predpoklady. Prvé, čo chcem povedať je, že...

1. Život s Bohom nie je len ilúzia

Áno, život s Bohom nie je nijaká predstava ani ilúzia. Vysvetlím to. Ako farár vo veľkom meste často mávam zaujímavé stretnutia. Nedávno som sa stretol s jedným mládencom a hovorím mu: „Človeče, čo by z teba mohlo byť, keby tvoj život patrilo Bohu?“ „Ó, pastor Busch,“ odpovedal, „držte sa pri zemi!“ Poznáte ten výraz? Chcel tým povedať: „Ostaňte oboma nohami na zemi! Veď nijaký Boh neexistuje!“ Na to som odpovedal: „Človeče, to je novinka, čo tu počujem!“ A on pokračoval: „Dávajte pozor! Viete, v minulosti sa ľudia proti silám prírody cítili veľmi slabí, a preto si vymysleli nadpozemské sily, ktoré im

* Toto je posledná prednáška pastora Buscha, ktorú predniesol 19.6.1966 v Saßnitzu na ostrove Rügen. Na spiatocnej ceste z tejto evanjelizačnej služby bol Bohom 20. 6. 1966 povolán domov.

mali pomáhať. Jedni ich nazvali Alahom, druhí Bohom, tretí Jehovom, štvrtí Budhom, piati..., čo ja viem, ako. Medzitým však vyšlo najavo, že to všetko bola len predstava, že nebo je prázdne!“ Tak mi ten mládenec pekne prednášal... Keď skončil, povedal som mu: „Milý môj, ty nepoznáš Ježiša!“ „Ježiš?“, spýtal sa, „Ježiš, to je jeden z mnohých zakladateľov náboženstiev.“ „Ale kdeže!“, vysvetľujem mu. „To je nedorozumenie! To je hrozná tlačová chyba, môj milý! Chcem ti povedať, kto je Ježiš. Odkedy Ho poznám, viem, že Boh žije! Bez Ježiša by som o Bohu nič nevedel!“ Potom som mu ozrejmil, kto je Ježiš.

Kto je Ježiš? Aj vám to chcem priblížiť na jednom príklade.

V živote som si vytrpel všeličo. Pre svoju vieru som bol viackrát v žalári, nie preto, že by som bol kradol strieborné lyžičky. Nacisti počas Tretej ríše nemali radi mládežníckych farárov, akým som bol aj ja, a preto ma dali do väzenia. Raz som bol v strašnom väzení. Celá budova bola z betónu a steny boli také tenké, že bolo všetko počuť, aj keď niekto pod nami zakašľal alebo nad nami vypadol z postele. Sedel som v malej kobke, keď som počul, že do susednej cely dovedli nového, tiež vážna gestapa. Musel byť hrozne zúfalý. Cez tenkú stenu som ho v noci často počul plakať. Počul som, ako sa prevaľuje na svojej drevenej pričnici a dusí v sebe plač. Je strašné, keď plače muž. Cez deň sme nesmeli ležať. Počul som, ako chodí sem a tam, dva kroky a pol vpred a potom dva kroky a pol späť, ako divé zviera v kletke, chodil v úzkej cele sem a tam. Niekedy som ho počul stonať. V mojej cele vládol Boží pokoj. Do mojej cely prišiel Ježiš! A keď som počúval zúfalstvo človeka v mojej blízkosti, stále som myslel na to, že sa k nemu musím bližšie dostať! Musím s ním hovoriť, veď som duchovný!“ Zazvonil som na strážnika a povedal som mu: „Neďaleko mňa sa ide jeden človek zbláznit od zúfalstva. Som farár, dovoľte mi ísť k nemu a pohovárať sa s ním.“ Odpovedal mi: „Opýtam sa.“ O hodinu sa vrátil: „Nepovolili! Zamietli!“ Tak som teda nikdy nevidel toho človeka od vedľa, hoci bol iba na piad' odo mňa. Nevieam, ako vyzeral, či bol mladý alebo starý, len som cítil, že je strašne zúfalý. Viete si to predstaviť? Často som stával pri stene a myslel som: „Keby som ju tak teraz mohol preboriť, aby som k nemu mohol prejsť!“ Ale nemohol som ju zboriť, akokoľvek som proti nej búšil.

A teraz dávajte dobrý pozor! V takej situácii, ako som bol vtedy ja, je živý Boh, Stvoriteľ neba i zeme. My sme uzavretí vo viditeľnom trojrozmernom svete. Boh je celkom blízko. Biblia to vyjadruje takto: „Obklúčil si ma zo všetkých strán.“ Boh je od nás iba na piad'. Ale medzi nami a Ním je stena iného rozmeru. No do Jeho uší preniká všetok plač tohto sveta. Počuje nadávky zatrpknutých, plač osame-

lých sŕdc, bolesť tých, ktorí stoja nad hrobmi, vzdychania trpiacich pre nespravodlivosť. To všetko preniká až k Božiemu srdcu, tak, ako vtedy ku mne zúfalstvo toho človeka vo vedľajšej cele. Ale povážte: Boh môže urobiť aj to, čo som ja vtedy nemohol. Boh jedného dňa preboril stenu, ktorá bola medzi nami a prišiel do nášho viditeľného sveta – vo svojom Synovi, Ježišovi! Chápete? V Ježišovi, Božom Synovi, prišiel Boh k nám, do špiny a biedy tohto sveta! A odkedy Ježiša poznám, viem, že Boh žije. Zvyknem hovoriť, že odkedy Ježiš prišiel na túto Zem, je bezbožnosť len nevedomosťou.

Teraz chcem hovoriť o tomto Ježišovi. Najradšej by som vo svojich prednáškach rozprával len príbehy o Ježišovi, ale potom by tie večery boli príkrátke pre túto nádhernú tému. Teda, Ježiš sa narodil v Betleheme, vyrástol a stal sa mužom. Navonok na ňom nebolo poznať Božiu slávu, a predsa ľudí priťahoval! Cítili, že v ňom k nim prišla Božia láska a milosť.

Kananejskú zem, kde Ježiš žil ako príslušník izraelského národa, v tom čase obsadilo nepriateľské vojsko – Rimania. Miestnym veliteľom v Kafarnaume bol jeden rímsky dôstojník – stotník. Rimania mali mnoho bohov, ale v skutočnosti neverili ani v jedného. Jeden zo sluhov, ktorého mal stotník veľmi rád, smrteľne ochorel. Stotník zavolať lekárov, ale tí mu nevedeli pomôcť. „Ešte mi zomrie!“ , pomyslel si a vtedy mu napadlo: „Mnoho som počul o Ježišovi. Možno by mu mohol pomôcť? Pôjdem k nemu!“ A tak ten neveriaci pohan išiel k Ježišovi a prosil Ho: „Pane Ježišu, môj sluha je chorý a strašne sa trápi. Môžeš ho uzdraviť?“ Ježiš mu povedal: „Áno, prídem a uzdravím ho.“ Ale stotník odpovedal: „Ach, to predsa nie je nutné, aby si išiel so mnou. Keď ja vydám rozkaz, hneď sa splní. Ty predsa tiež musíš povedať len slovo a môj sluha bude uzdravený.“ Inými slovami pohanský stotník povedal: „Ty môžeš urobiť aj nemožné, lebo si Boh sám!“ Na to sa Ježiš obrátil a tým, ktorí Ho nasledovali, povedal: „U nikoho v Izraeli som nenašiel takú vieru.“ Mohli by sme to povedať aj takto: „Takú vieru, ako u toho ateistu, som nenašiel v celej cirkvi.“ Rozumiete? Tento pohanský stotník pochopil, že v tomto Ježišovi k nám prišiel Boh!

Musíte poznať príbehy o Ježišovi! Prosím vás, áno, ja vás zaprisahávam, kúpte si Novú zmluvu a čítajte si v samote evanjelium Jána a potom aj ostatné evanjeliá! Sú tam opísané podivuhodné príbehy o Ježišovi. Nepoznám taký časopis, kde by ste našli podobné pekné príbehy ako práve v Novej zmluve.

Ježiš, Boží Syn, neprišiel však iba preto na svet, aby uzdravil jedného sluha, aby dokázal, že Boh žije. On chcel viac. Prišiel na to, aby ľudia našli pokoj s Bohom.

Medzi Bohom a nami nestojí len stena iného rozmeru. Medzi Bohom a vami, medzi Bohom a mnou však stojí aj iná deliaca stena: Múr našej viny. Klamali ste už niekedy? Áno? Tým ste položili jeden kameň medzi seba a Boha. Žili ste už bez Boha, deň bez modlitby? Áno? Znovu o jeden kameň viac! Nečistota, cudzoložstvo, krádež, nesvätenie nedieľ a tisíc iných drobných vecí, každé prestúpenie Božieho prikázania, je ďalším kameňom! Všetci spolu sme stavali stenu, ktorá delí ľudí od Boha. Boh je však svätý Boh! Rozumiete? Keď vyslovím Božie meno, vynorí sa pred mnou nevyhnutne aj otázka mojich hriechov a viny. Túto vec treba dať do poriadku! Boh berie každý hriech smrteľne vážne! Poznám ľudí, ktorí si myslia: „Ako sa len Boh musí tešiť, že v Neho ešte vôbec verím!“ Strašné! Veď to nestačí! Aj diabol „verí v Boha“. Je isté, že nie je ateista. Diabol veľmi dobre vie, že Boh žije, ale nemá pokoj s Bohom! Pokoj s Bohom budem mať len vtedy, keď sa zvalí múr mojich hriechov a prestúpení, ktorý ma od Boha oddelil. Nato prišiel Ježiš! Prebúral ten múr hriechov! Preto sa nechal ukrižovať! Vedel, že niekto musí zniesť Boží súd za hriechy – človek alebo On. Teda, Wilhelm Busch alebo Ježiš! Potom On, nevinný Syn živého Boha, Ježiš Kristus, niesol moje, aj vaše odsúdenie.

Teraz pred vašim zrakom vykreslím Ježiša Krista visiaceho na kríži. Tento obraz mám na celom svete najradšej. Visí tam Ježiš, prostredníctvom ktorého Boh preboril múr a prišiel do biedy sveta. Tam visí Ten, o ktorom Biblia píše: „Boh spôsobil, aby Jeho zasiahla nepravosť všetkých nás.“ Tam visí Ten, ktorý tie balvany našej viny, naše balvany hriechov nesie na svojich pleciah! Visí tu Ten, ktorý robí to, čo nik z nás nedokáže: Odstránil balvany našich hriechov! Prečítajte si to sami v Biblii! Na kríži sa stáva skutočnosťou, že „On vzal na seba trest za naše hriechy, aby sme my mali pokoj.“

Vysvetlím to aj na inom príklade: Mám dobrého priateľa, tu vo Švajčiarsku, s ktorým sme spolu precestovali niekoľko krásnych miest. Keď sme niekde spolu obedovali, priniesli nám účet. A potom to prišlo: „Nieкто musí zaplatiť! Kto z nás má väčšiu peňaženku?“ Prirodzene, ja som smel povedať: „Ján, zaplať teraz ty! Vyrovnaj to!“ Chápete? Nieкто musí zaplatiť! Aj za našu vinu pred Bohom, za všetky naše hriechy a priestupky musí nieкто zaplatiť. Buď veríte, že Ježiš zaplatil za vás, alebo raz budete musieť zaplatiť vy! Ale za každý hriech raz musí byť zaplatené! Vidíte, preto je Ježiš pre mňa taký dôležitý. Preto sa ho tak pridržam, lebo On zaplatil za mňa.

Ježiš však nezostal v smrti. Nie! A to je práve zázračné! Tri dni po Ježišovej smrti stál pri hrobe hlboko zamyslený muž. Uvažoval: „Čo

sa teraz s Ježišom stalo? Teraz je mŕtvy. Videl som na vlastné oči, ako Ho položili do hrobu a privälili na otvor veľký kameň. Bol to Boží Syn alebo nie?“ Ten muž sa volal Tomáš. A zatiaľ čo rozmýšľal, „čo sa teraz stalo s Ježišom?“, zrazu prišli jeho priatelia a nadšene volali: „Človeče, počuješ? Žije! Čo tam tak smutne stojíš? On žije!“ „Kto žije?“ „Ježiš!“ „To nie je možné!“ „Ale my sme videli prázdny hrob, môžeme to aj odprisahať! Aj sme sa s Ním stretli.“ „Žeby to bolo možné, aby niekto vstal z mŕtvych?“, zápasil Tomáš sám so sebou. „Ak by to bola pravda, tak On je naozaj Syn Boží, a Boh sa k Nemu priznal!“ Tomáš však ďalej pochyboval: „V živote som sa už tak často sklamal, že uverím len tomu, čo uvidím na vlastné oči!“

Rozprával som sa s jednou sprievodkyňou vo vlaku. Povedala: „Verím len tomu, čo vidím!“ Aj Tomáš tak rozmýšľal a pred ostatnými vyhlásil: „Ak nevidím bodnutia klinec na Jeho rukách a nevlóžim prst na miesto, kde boli tie klinec a ruku nevlóžim do Jeho smrteľnej rany, ktorú Mu spôsobili, neverím!“ Učenci si mohli aj ústa vyrozprávať – ako ja teraz tu – Tomáš len stále znovu opakoval: „Neverím!“ O osem dní nato bol znova so svojimi priateľmi. Zrazu medzi nimi stojí Ježiš: „Pokoľ vám!“ A potom hovorí Tomášovi: „Tomáš, poď a daj sem svoj prst a pozri sa na moje ruky; daj ruku a vlóž ju do mojej smrteľnej rany a nebuď neveriaci, ale veriaci!“ Vtedy ten klátiaci sa pochybovač klesol na kolená a zvolal: „Pane Ježišu, môj Pán a môj Boh!“

Teraz už rozumiete tomu, prečo tvrdím, že žiť s Bohom nie je ilúzia ani predstava? Boh nie je niečo neisté: „Niekde musí byť Boh, ale aký je, to nemôžeme vedieť.“ Nie! Ale, že existuje život s Bohom, to sa zakladá na tom, že Syn Boží prišiel, za mňa zomrel a vstal z mŕtvych! Preto môžem mať v Bohu úplnú istotu.

To som musel objasniť ako prvý predpoklad k našej téme, „či sa oplatí žiť s Bohom?“ Život s Bohom nie je iba zdanie, ilúzia.

Teraz by som chcel odpovedať ešte na ďalšiu otázku...

2. Ako dosiahnuť život s Bohom?

Ach, ako často mi ľudia hovorili: „Pastor Busch, vy ste vlastne šťastný človek. Máte niečo, čo mne chýba!“ Zvykol som im odpovedať: „Netarájte! To isté môžete mať aj vy! Ježiš prišiel aj pre vás!“ Vtedy sa pýtajú: „Ale ako možno dosiahnuť život s Bohom?“ Na to Biblia jasne odpovedá jednou vetou: „Ver v Pána Ježiša Krista!“

Rád by som vám k takejto viere pomohol! Musím však najskôr vysvetliť, čo znamená veriť. Mnohí majú o viere veľmi zlú predstavu. Jeden sa pozrie na hodinky a povie: „Je presne sedem hodín, dvadsať minút. To viem určite.“ Druhý nemá hodinky a povie: „Verím, že je sedem hodín a dvadsať minút.“ Ľudia si často myslia, že viera – to sú nejaké neisté vedomosti. Nie je to tak! Čo znamená veriť, keď Biblia hovorí: „Ver v Ježiša Krista!“? Vysvetlím vám to na jednom svojom zážitku. Raz som mal prednášky v Oslo, v hlavnom meste Nórska. Jedného sobotného rána som už chcel letieť späť, lebo na druhý deň som mal prednášať pred veľkým zhromaždením vo Wuppertale. Začalo sa to však mizerne. Lietadlo kvôli hmle hodinu meškalo. Konečne sme odštartovali do Kodane, kde sme mali prestúpiť. Keď sme už boli nad Kodaňou, lietadlo zrazu zmenilo smer do Švédska. Pilot nám oznámil, že nad Kodaňou je hustá hmla, a preto tam nemôžeme pristáť. Leteli sme do Malmö. Nikdy v živote som netúžil ísť do Malmö vo Švédsku. Čo by som si tam počal? Chcel som sa dostať do Düsseldorfu, aby som mohol prednášať vo Wuppertale. Keď sme doleteli do Malmö, videli sme, že celé letisko je plné ľudí a stále pristávajú nové lietadlá. Vyšlo najavo, že je to široko-ďaleko jediné letisko bez hmly. A tak všetky lietadlá leteli sem. Letisko v Malmö je malé, takže si človek už nemohol nájsť ani voľnú stoličku, aby si oddýchol. Zoznámil som sa s jedným rakúskym obchodníkom. Pýtali sme sa: „Čo bude teraz? Budeme tu stáť aj zajtra ráno?“ Dovtedy tu človek aj dieťa vystojí! Všetci sa zlostili, pýtali, nadávali, šomrali, ako to už v takýchto situáciách býva. Zrazu sme v rozhlase začuli: „Štvormotorové lietadlo poletí na juh! Ešte sa však nevie, či pristane v Hamburgu, Düsseldorfu alebo vo Frankfurte. Kto cestuje na juh, môže nastúpiť.“ To bola dosť neistá situácia. Jedna žena pri nás vykričla: „Do takého lietadla nenastúpim, bojím sa!“ Odpovedal som jej: „Milá pani, veď ani nemusíte! Len pokojne ostaníte vonku.“ Môj Rakúšan na to povedal: „Taký let v hmle! A keď človek ani nevie, kde pristane?!“ A v tejto chvíli, keď tá pani kričala a aj ten Rakúšan mi bral istotu – práve vtedy prešiel popri mne pilot lietadla v modrej uniforme. Uvidel som jeho tvár: smrteľne vážnu, úplne sústredenú. Poznať na ňom, že si je vedomý svojej zodpovednosti. Pre neho to nie je zábava! A tak vysvetľujem svojmu rakúskemu priateľovi: „Človeče, tomu sa môžeme zveriť! Podte, nastúpime! To nie je nejaký poplašník!“ Tak sme do lietadla nastúpili. Od chvíle, keď sme nastúpili, odkedy sme urobili posledný krok na pevnej zemi a lietadlo zavreli, boli sme vydaní do rúk tohto človeka. Ale my sme mu dôverovali. Zveril som svoj život do jeho rúk. Pristáli sme vo Frankfurte a trvalo celú noc, kým som sa dostal domov. Nakoniec som sa do cieľa dostal. Toto znamená – veriť! Veriť znamená: Niekomu sa zveriť.

Ako môžem dosiahnuť taký život s Bohom? „Ver v Ježiša Krista!“ Povedal by som to aj takto: „Nastúp k Ježišovi Kristovi!“ Pri nastupovaní do lietadla som cítil, že môj Rakúšan by bol rád jednou nohou ostal na letisku. To sa však nedalo. Mohol buď zostať na letisku, alebo sa so všetkým, čo mal, zveriť pilotovi. Tak je to aj s Ježišom. Nedá sa jednou nohou žiť bez Neho a druhou k Nemu nastúpiť. To nejde! Veriť v Ježiša Krista, žiť v spoločenstve s Bohom sa dá len tak, ak pre Neho dám do stávky všetko. Musím Mu povedať: „Prijmi môj život, Ježišu, Tebe ho celkom zverujem.“

A teraz sa pýtam: Komu inému, ako Synovi Božiemu, by som mohol zveriť svoj život? Na svete niet človeka, ktorý pre mňa urobil toľko ako Ježiš. Tak ma miloval, že dal za mňa svoj život. Aj za vás! Tak, ako On, ešte nikto nemiloval. Žije, vstal z mŕtvych. Nemal by som zveriť svoj život Tomu, ktorý vstal z mŕtvych? Veď sme blázni, ak to neurobíme! V tej chvíli však, keď svoj život odovzdám Ježišovi, vstúpil som do života s Bohom. Mám veľmi rád pieseň: „Komu inému by som sa mal vzdať, ty, kráľu, ktorý si na kríži mrel? Tu Ti obetujem svoju krv a život, celé svoje srdce Ti tu vylejem. Tebe tu prisahám na Tvoj prápor kríža ako bojovník a poddaný.“ Ach, keby ste to mohli aj vy tak povedať!

K tomu, čo som povedal, by som ešte chcel niečo dodať. Ak ste ochotní odovzdať svoj život Ježišovi, nastúpiť k Nemu, zveriť sa do Jeho rúk, povedzte Mu to! On je pri vás! Počuje, čo hovoríte! Povedzte Mu: „Pane Ježišu, teraz odovzdávam svoj život Tebe!“ Keď som sa obrátil ako bezbožný lump a prijal som Ježiša, modlil som sa takto: „Pane, svoj život odovzdávam Tebe. Nemôžem Ti sľúbiť, že budem dobrý. K tomu mi musíš dať nové srdce. Mám zlú povahu, ale odovzdávam sa Ti taký, aký som, so všetkým. Urob zo mňa voľačo!“ V tej chvíli som oboma nohami nastúpil k Ježišovi a odovzdal som kormidlo Tomu, ktorý ma vykúpil Svojou krvou.

Aby sme však mohli napredovať v živote s Bohom, musíme si bezpodmienečne vziať k srdcu tieto tri najdôležitejšie podmienky: Slovo Božie, modlitbu a spoločenstvo veriacich ľudí.

Nie je možné, aby ste sa stali Ježišovým vlastníctvom, a potom o ňom nič nepočuli. Zadovážte si Bibliu alebo Novú zmluvu a čítajte si z nej každý deň v pokoji aspoň štvrthodinku, jednoducho zaradom! Čomu nerozumiете, to nechajte jednoducho tak! Čím viac budete čítať, tým viac v nej budete objavovať nádherné veci. Moje srdce často plesá pritom, že môžem patriť takému slávnemu Vykupiteľovi a môžem Ho zvestovať. Nielenže môžeme mať život z Boha, ale ho môžeme aj ďalej dávať.

K Božiemu Slovu patrí modlitba. Ježiš vás počuje! Nepotrebuje s Ním viesť pekné reči. Stačí, keď sa budete modliť tak, ako domáca pani: „Pane, Ježišu! Dnes mám zlý deň: manžel má zlú náladu, deti sú neposlušné, mám pranie, chýba mi desať mariiek. Pane Ježišu, predkladám ti celú túto šlamastiku. Daj, aby moje srdce bolo predsa plné radosti, veď mám život z Boha! A pomôž mi cez všetko sa preniesť! Pane Ježišu, ďakujem Ti, že sa môžem na Teba celkom spoľahnúť!“ Chápete? Ježišovi môžem povedať všetko, čo mám na srdci. A môžem aj prosiť: „Pane Ježišu, daj, aby som Ťa lepšie spoznal a stále viac sa Ti odovzdával!“

A to tretie, čo patrí k životu s Bohom, je spoločenstvo veriacich. To znamená, že človek sa schádza s tými, ktorí tiež chcú patriť Ježišovi. Nedávno ktosi vyhlásil: „Chcem veriť, ale neviem sa dostať ďalej.“ Odporučil som mu: „Potrebujete spojenie s inými kresťanmi!“ Na to mi nadhodil: „Ale nie všetci sa mi páčia!“ „Nuž teda,“ povedal som, „nič sa nedá robiť. Ak chcete s nimi raz byť v nebi, musíte sa to učiť už teraz! Pán Boh nemôže kvôli vám vytvoriť nejakých zvláštnych kresťanov.“

Ako mladík som poznal istého bankového riaditeľa, starého pána, ktorý mi veľa rozprával o svojej mladosti. Keď zmaturoval, jeho otec mu povedal: „Tu máš toľko a toľko peňazí a teraz môžeš precestovať všetky hlavné mestá Európy.“

Predstavte si, že niečo také povedal osemnásťročnému mladíkovi! To by som si tiež bol prial. Starý pán mi vykladal: „Vedel som, že vo veľkých mestách nie je nič ľahšie, ako dostať sa do hriechu a hanby. Ale ja som chcel patriť Ježišovi. Preto som si do kufru pribalil aj Novú zmluvu. A každý deň, skôr ako som vyšiel zo svojej hotelovej izby, som chcel počuť Ježišov hlas a hovoriť s Ním. A všade, kam som prišiel, som chcel hľadať Ježišových učeníkov. Všade som stretol Ježišových učeníkov: v Lisabone, v Madride, v Londýne... Najhoršie to bolo v Paríži. Tam som sa dlho pýtal po niekom, kto by tiež chcel patriť Ježišovi. Nakoniec mi ukázali jedného obuvníka: ‚Ten číta Bibliu!‘ A tak ten elegantný mladý pán zostupoval do obuvníckovej dielne a pýta sa ho: ‚Poznáte Pána Ježiša?‘ Obuvníkove oči na odpoveď iba zažiarili. Potom ten mladý muž povedal: ‚Budem k vám chodiť každé ráno a budeme sa spolu modliť. Môžem?‘ Také dôležité pre neho bolo obecnstvo s tými, ktorí chcú byť vážne kresťanmi.

Tak to bolo to, čo som musel najprv vysvetliť: Od príchodu Ježiša už život s Bohom nie je nijakou ilúziou. A – ako dosiahnem život s Bohom? „Ver v Pána Ježiša Krista!“ A teraz sa dostávam k vlastnej otázke...

3. Čo vlastne máme zo života s Bohom?

Milí priatelia, keby som vám mal povedať všetko, čo má človek zo života s Bohom a v spoločenstve s Ježišom, neskončil by som ani do Vianoc. Toľko má človek zo života s Bohom!

Nikdy nezabudnem, čo mi povedal môj 53-ročný otec, keď zomieral. Jedno z jeho posledných slov bolo: „Wilhelm, povedz všetkým mojím priateľom a známym, akého šťastného a blaženého ma urobil Ježiš – v živote aj v smrti!“ Viete, keď sa niekto nachádza v zápase so smrťou, nehovorí už nijaké krásne a vznešené reči, lebo vtedy už človeka prejde chuť na frázy. A keď už niekto bojuje o posledný dych a vyzná: „Ježiš ma urobil šťastným – v živote a v smrti“, to človeka prenikne. Ako bude vyzerať vaše zomieranie?

Keď som bol ešte mladý farár, stala sa v Porúří pekná príhoda. Konala sa veľká schôdza, na ktorej jeden vzdelaný človek dve hodiny dokazoval, že Boha niet. Použil na to všetky svoje schopnosti. Miestnosť bola plná ľudí. Nad nimi mračná tabakového dymu. Súhlasným pokrikom nikto nešetřil: „Hurá! Boha niet! Môžeme si robiť, čo chceme!“ Keď rečník po dvoch hodinách skončil, predsedajúci vstal a povedal: „Otváram diskusiu. Kto chce niečo povedať, môže sa prihlásiť!“ Prirodzene, nikto nemal odvalu. Každý si myslel: „Takému vzdelanému človeku nemožno odporovať!“ Iste tam bolo mnoho takých, ktorí s ním nesúhlasili, ale kto by mal odvalu ísť dopredu na pódium, keď tam bolo tisíc ľudí, ktorí súhlasne revali?! A predsa! Niekto sa prihlásil. Vzadu upozornila na seba jedna stará mamka, taká pravá východo-pruská babička s čiernym čepčekom, aké je často vidieť v Porúří. Predsedajúci sa spýtal: „Chcete niečo povedať, babička?“ „Áno“, hovorí babička, „chcela by som niečo povedať.“ „No, ale potom musíte prísť dopredu.“ „Áno, žiadne strachy!“ Statočná žena! Bolo to tak okolo roku 1925. A tak babička ide dopredu na pódium, postaví sa za rečnícky pult a začne: „Pán rečník, teraz ste dve hodiny hovorili o svojej neviere. Dovoľte mi, aby som teraz ja prehovorila päť minút o svojej viere! Chcela by som vám povedať, čo pre mňa urobil môj Pán, môj nebeský Otec.“

Keď som bola mladá žena, stalo sa môjmu mužovi na šachte nešťastie a priniesli mi ho domov mŕtveho. A tak som ostala sama s tromi malými deťmi. Sociálnych podpôr vtedy nebolo. Ako som tak stála nad mŕtvym telom svojho muža, bolo mi do zúfania. A pozrite sa! Vtedy sa to začalo – môj Boh ma začal tešiť tak, ako by to nijaký človek nedokázal. To, čo mi hovorili ľudia, mi išlo jedným uchom dnu a druhým

von. Ale On, živý Boh, ma potešil! A potom som Mu povedala: „Pane, teraz musíš byť otcom mojich detí Ty!“ A vôbec, bolo veľmi dojímavé, čo tam táto stará pani o svojom živote s Bohom rozprávala. „Často som večer nevedela, kde na druhý deň vezmem na jedlo pre svoje deti peniaze. A tak som zase svojmu Spasiteľovi povedala: „Pane, ty predsa vieš, ako som na tom zle. Pomôž mi!“ Potom sa stará pani obrátila k rečníkovi a povedala: „Nikdy ma nenechal bez pomoci! Nikdy! Cesta viedla cez tmavé údolia, ale nikdy ma neopustil. A Boh urobil pre mňa ešte viac: Poslal svojho Syna, poslal Pána Ježiša Krista pre mňa. On zomrel za mňa, vstal z mŕtvych a Svojou krvou zmyl všetky moje hriechy! Áno,“ pokračovala, „už som stará žena. Už čoskoro zomriem. A pozrite sa, On mi dal aj nádej na večný život. Keď tu zatvorím oči, zobudím sa v nebi, lebo patríť Ježišovi. Toto všetko On urobil pre mňa! A teraz sa vás pýtam, pán rečník, čo urobila vaša nevier a pre vás?“ Rečník vstal, potľapkal starkú po pleci a povedal: „Ach, takej starej žene predsa nechceme brať vieru. Pre starých ľudí je viera celkom dobrá!“ Mali by ste vtedy vidieť tú starú pani! Energicky odmietla túto odpoveď a vysvetlila: „To nie! S tým na mňa nechodte! Na niečo som sa pýtala, pane, a na to mi odpovedzte! Už som vám povedala, čo urobil pre mňa môj Pán. Teraz mi povedzte vy, čo pre vás urobila vaša nevier a!“ – Veľké rozpaky! Babička bola múdra žena...

Dnes, keď ľudia napádajú evanjelium zo všetkých strán, pýtam sa: čo vlastne máte zo svojej neviery? Nemám dojem, že by ľudia pre svoju nevieru mali v srdci pokoj a že by boli šťastní... Nie, priatelia moji!

Čo máme zo života s Bohom? Poviem vám to z vlastnej skúsenosti. Koľkokrát by som svoj život ani neuniesol, keby som prostredníctvom Ježiša nemal pokoj s Bohom! V mojom živote boli hodiny, keď som si myslel, že mi pukne srdce. – Dnes som sa dozvedel o nešťastí, ktoré prinieslo zármutok dvom rodinám – tu, v blízkosti. Ak som dobre počul, ich deti zrazilo auto. Tak náhle sa môže na nás zrútiť niečo ťažké a vtedy je koniec veľkým slovám! Človek už len vzťahuje ruku do prázdna a pýta sa: „Nie je tu niekto, kto by mi pomohol?“ Pozrite, človek v ťažkých chvíľach života zistí, čo získal cez Ježiša. Keď som sa oženil, svojej žene som povedal: „Chcel by som šesť synov, aby všetci hrali na trúbkach.“ Predstavoval som si to veľmi pekné a ideálne, že by som mal doma vlastný trubačský zbor. Nuž, mali sme šesť detí, štyri milé dcéry a dvoch synov. Ale ani jedného zo svojich synov už nemám. Obidvoch mi Boh vzal hrozným spôsobom. Najprv jedného, potom druhého. Nemôžem to pochopiť. Ako farár mladých som predsa celý život pracoval s mladými chlapcami – a moji vlastní

synovia... Pamätám sa ešte, ako som po správe o smrti môjho druhého syna chodil sem a tam a mal som pocit, ako by mi vrazili do srdca nôž. Prichádzali ľudia, aby mi vyjadrili sústrasť, ale ich slová sa môjho srdca nedotkli. Bol som predsa farárom mladých a vedel som, že dnes večer musím ísť k mojej mládeži. Pre 150 mladých chlapcov mám hlásať radostnú zvesť evanjelia! A moje srdce pritom krvácalo. Tak som sa zamkol, padol som na kolena a modlil som sa: „Pane Ježišu, ty predsa žiješ, zmiluj sa nado mnou, biednym farárom!“ Potom som otvoril Novú zmluvu a čítal som: „Ježiš hovorí: Svoj pokoj vám dávam!“ Vedel som, že čo On zaslúbi, iste aj splní. Tak som Ho prosil: „Pane Ježišu, teraz nechcem chápať, prečo si to urobil, ale prosím Ťa o Tvoj pokoj! Naplň moje srdce svojím pokojom!“ A On to urobil. Urobil to. Dnes to tu vyznávam.

Aj vy Ho budete potrebovať, keď už nebude nikoho, kto by vás potešil. Je nádherné, že keď už nikto nemôže pomôcť, vtedy spoznáme Ježiša, ktorý nás na kríži vykúpil svojou krvou a vstal z mŕtvych, a tak môžeme volať k Nemu: „Pane, daj mi svoj pokoj!“ Tak prenikne do nášho srdca pokoj, ktorý dáva On, ako mohutná rieka. To platí aj pre tie najťažšie hodiny nášho života, keď prichádza smrť. Aké bude raz vaše umieranie? Vtedy vám tiež nikto z ľudí nepomôže. Raz budete musieť pustiť aj tú najmilšiu ruku. Aké to bude? Pôjdete pred Božiu tvár. Chcete predstúpiť pred Božiu tvár so všetkými svojimi hriechmi? Keď človek drží mocnú ruku Vykupiteľa a vie: „Vykúpil si ma svojou drahou krvou a odpustil si mi všetky hriechy!“ – vtedy sa dá šťastne aj zomrieť.

Čo má človek zo života s Bohom? Môžem vám to vymenovať: Pokoj s Bohom, radosť v srdci, lásku k Bohu i k blížnym, tak, že viem milovať i svojich nepriateľov a každého, kto mi ide na nervy; mám útechu v nešťastí, jasný svit slnka na každý deň, istotu nádeje večného života, mám Svätého Ducha, odpustenie hriechov, trpezlivosť – áno, mohol by som ešte dlho pokračovať. Skončím jedným veršom, ktorý mám rád:

„Byť, Jezu, tvoj, to vtedy len je život,
byť, Jezu, tvoj, čo viacej môžem mať.
Veď Ty si drahý život svoj dal za mňa,
tak ja Ti môj chcem celý venovať.“

Je veľká vec, že môžem patriť svojmu Vykupiteľovi! Prajem vám toto bohatstvo – prajem vám toto šťastie!

Wilhelm Busch

Narodil sa v roku 1897 vo Wuppertali-Elberfelde, svoju mladosť prežil vo Frankfurte nad Mohanom, kde aj zmaturoval. Ako mladý poručík v Druhej svetovej vojne prišiel k viere. Študoval v Tübingene teológiu, najprv bol farárom v Bielefelde, potom v jednom baníckom okrese. Nakoniec bol desaťročia mládežníckym farárom v Essene. Pritom mal v celej krajine aj vo svete evanjelizačné prednášky. Počas Hitlerovej ríše ho jeho viera a boj vyznávateľskej cirkvi často viedla do väzenia. Po druhej svetovej vojne bol znovu neúnavne na cestách s posolstvom o Ježišovi. V roku 1966 ho jeho Pán v Lübecku, na spiatočnej ceste z evanjelizačnej prednášky v Salsnitzi na ostrove Rügen povolal k sebe.

Kniha, ktorú práve držíte v rukách, vyšla v Nemecku od r. 1968 vo vyše miliónovom náklade a vyšla v mnohých vydaniach na celom svete.